

NICOLAI SENNELS

BŰNÖZŐ MUSZLIMOK KÖZÖTT

Egy dán pszichológus tapasztalatai

Fordította:

Dzsihádfigyelő

TARTALOM

A szerzőről	5
Bevezető	7
Motiváció: Az iszlám kritizálása együttérzésből fakad	15
A keresztények közötti szolidaritás szomorú hiánya	17
A politikai korrektség pszichológiai magyarázata	19
Miért van a multikulturalizmus bukásra ítélve?	25
Mi az iszlamizáció?	31
Tudósítás a terápiás szobából: miért erőszakosabbak és miért követnek el több bűntényt a muzulmánok?	41
Muzulmán rokonházasság: hatások az intelligenciára, az elmére, az egészségre és a társadalomra	63
Az iszlám nőikkel kapcsolatos nézeteinek következményei	71
A nők felvilágosításának fontossága a muzulmán gettókbán	87
A muszlim nők öltözködésének gyermekükre gyakorolt negatív pszichológiai következményei	89
Kulturális pszichológia: Hogyan sikerült az iszlámnak 1400 éven keresztül középkori szinten maradnia?	91
A pszichopata érvelése: a szólásszabadság embereket öl	99
Miért hajlamosít az iszlám kultúra a bűnelkövetésre?	103
Miért teremt az iszlám szörnyeket?	105
A dzsihád pszichológiája	111
Az integrációval, a bevándorlással és az iszlámmal kapcsolatos problémák: 25 törvényjavaslat	119
Hogyan állítsuk meg egy mecset létrehozását?	123
10 tipp arra vonatkozóan, hogyan állítsuk meg az iszlámot	129
Végjegyzet	137

A SZERZŐRŐL

Nicolai Sennels (szül. 1976.) dán pszichológus. A dán média figyelmét először szokatlan terápiás módszereivel keltette fel, melyeket a fiatalkorúak börtönében (Sønderbro) dolgozó pszichológusként kezdett alkalmazni. A fiatal raboknak meditációkat tanított, valamint egy olyan speciális programot fejlesztett ki, mely által tudatosabbak lehetnek és kezelni tudják haragjukat. Sennels kidolgozott továbbá egy olyan pszichoterápiás módszert is, mely az empátia és az érzelmek terén kevésbé jártas bűnözőket segíti abban, hogy felelősséget vállaljanak a saját viselkedésükért. 2008-ban a Sønderbrót

az ott élő rabok a legjobb dán börtönnek szavazták meg. A koppenhágai önkormányzat szociális szolgáltatásokért felelős vezetője azt a következtetést vont le, hogy mindez Nicolai Sennels munkájának volt köszönhető¹.

2008-ban a koppenhágai önkormányzat által rendezett, bevándorlókhoz köthető bűnözésről szóló konferencián Sennels azt mondta, hogy „bűnöző bevándorlók” helyett megfelelőbb lenne a „bűnöző muszlimok” kifejezést használni, mivel a bűnelkövető bevándorlók többsége muzulmán háttérrel rendelkezik. A dán fiatalkorúak számára fenntartott börtönökben tízből hét fogvatartott bevándorló háttérrel érkezik, s szinte mindegyikük muszlim. Sennelst megfenyegették, hogy elveszítheti munkáját, ha beszél a tapasztalatairól. A történet végül a szólás-szabadságról szóló országos, a dán médiában széles körben tárgyalt vitává nőtte ki magát, melyhez még az integrációért felelős miniszter is csatlakozott.

Sennels úgy döntött, hogy a tapasztalatairól ír egy könyvet „*Muszlim bűnözők között. Egy pszichológus tapasztalatai Koppenhágában*” címmel, amelyet jól fogadtak az újságok és a Pszichológusok Uniójának hivatalos magazinja is. Talált magának egy új állást a dán Honvédelmi Minisztériumnál, most pedig ismét gyermekpszichológusként dolgozik.

Sennels véleményét kikérték Omar Khadr, egy Guantanamóban szolgált, elítélt terrorista ügyében is. Továbbá Raymond Ibrahim, Hans Jansen, Michael Mannheimer, Ibn Warraq, Bat Ye'or valamint az iszlám és muszlim bevándorlás

több ismert kritikusa mellett ő is hozzájárult egy fejezettel az „*Iszlám: kritikus esszék egy politikai vallásról*” című holland kiadványhoz². Az egyik legismertebb iszlámkritikus blogon, az amerikai JihadWatch-on, rendszeresen jelennek meg pszichológiai témájú publikációi, valamint skandináv és német forrású hírfordításai. 2014-ben saját blogot indított 10News.dk néven.

BEVEZETŐ

MIÉRT HARCOLUNK AZ ISZLÁM ELLEN?³

Nemrég valaki a következő kérdést tette fel nekem: Miért harcolsz az iszlám ellen? A válasz röviden: mert az iszlám harcol ellenünk. Mivel nem ismer határokat és kegyelmet, ezt egészen addig fogja tenni, amíg le nem győz bennünket, vagy amíg – remélhetőleg – meg nem állítjuk végleg.

Az iszlám világalomra törekszik, és minden követője számára a vallási gyakorlat központi eleme, hogy minden lehetséges eszközzel hirdesse hitét, amíg az el nem terjed az egész világon. Mohamed az iszlám alapítója és önjelölt próféta, aki a 6. században élt, (de talán soha nem is létezett⁴) elindult, hogy meghódítsa a szomszédos városokat – meggyilkolva, megcsonkítva, megerőszakolva és rabszolgasorba döntve ezzel rengeteg embert –, s hogy elterjessze romboló és elnyomó tanait, ameddig csak tudja. A dzsihádisták (arabul: *mudzsahedinek*) könyörtelen hullámai keresztény, zsidó, hindu és buddhista országokat és kultúrákat semmisítettek meg, 270 millió nem muszlim halottat hagyva maguk mögött⁵, akiket többnyire rendkívül barbár módon öltek meg. Nem új jelenség a napjainkban zajló iszlám térhódítás, amely olyan területeket érint Afrikában, a Közel-Keleten és a nyugati városokban, melyek ez idáig nem tartoztak a saría uralma alá. Ez csupán egy újabb fejezete a nem muzulmánok ellen folytatott 1400 éves háborúnak, melynek célja, hogy megszilárdítsa a muzulmánok hatalmát a nem muzulmánok felett, valamint az iszlám uralmát a demokrácia és az emberi jogok felett. Azáltal, hogy több millió muzulmán menekül Nyugatra a saját vallásuk által okozott szörnyűségek elől, az iszlám hamarosan olyan országokban is elterjedhet, amelyek szinte teljesen muszlim-mentesek. A kelet-európai és a balti államok polgárai talán azt gondolják, hogy Nyugat-Európa képes a segítségük nélkül kezelni ezt a problémát. Ha így gondolkodnak, akkor naivak, és hiányzik belőlük a szolidaritás: itt az ideje, hogy a demokratikus világ összetartsen. Mivel az iszlám természetéből fakad, hogy végül mindenhol elterjedjen, senki sincs biztonságban.

MIT AKARNAK?

Az iszlám végső célja egy világméretű Kalifátus, melyet a saría ural. Az a világ, amelyről az iszlám követői álmodnak, egy olyan bolygó, melyet Allah és prófétájának kívánságai szerint irányítanak. Ebben a világban nincs helye a szabad beszédnek, mivel a rendszer legcsekélyebb kritikáját is halállal büntetik. Nincs helye a gondolatszabadságnak, hiszen mindenkinek Allahban kell hinnie és az ő prófétájában, Mohamedben, naponta ötször kell imádkozni, *halal* ételeket kell enni, és meg kell ölni bárkit – akár családtagokat is –, ha eltérnek az iszlám szabályaitól. A saría szerint a nők gyakorlatilag a férfi családtagok tulajdonát képezik, és megengedett számukra, hogy négy feleségük legyen, akiket akár verhetnek is. A zsidókat és a keresztényeket megkímélhetik a haláltól abban az esetben, ha megfizetik a védelmi adót, az ún. *dzsizját*, és elfogadják, hogy másodosztályú állampolgárok (*dhimmik*) legyenek, akiket a mohamedánok saját szeszélyeik szerint kihasználhatnak és megerőszakolhatnak. Azoknak viszont, akik nem hisznek az Őszövetségben – mint például a hinduk, buddhisták, ateisták, stb. – csupán két választásuk van: vagy megölik őket vagy áttérnek az iszlámra. (Mindez kimeríti a pszichológiai erőszak fogalmát, arra kényszeríti az embereket, hogy szigorú mohamedán életet éljenek, amely együtt jár azzal, hogy meg kell ölniük más nem muzulmánokat).

Egy olyan társadalom, ahol a tudománynak és a kutatásnak igazodnia kell egy 6. században élt örült pedofil világnézetéhez (Mohamed ugyanis feleségül vett egy 6 éves kislányt, Aisát, akivel 9 éves korában már tényleges szexuális kapcsolatot létesített)⁶, természetesen képtelen létrehozni egy működő stabil gazdaságot, politikai rendszert, ahogy nem tudja biztosítani a modern orvostudomány, technológia és infrastruktúra által nyújtott kényelmet sem.

Az emberi szabadság és a jogok tekintetében a Szovjetunió egy Paradicsom volt bármelyik iszlám kalifátushoz képest, amit leginkább olyan haragos, örömtelen és szeretet nélküli totalitárius világokhoz lehet hasonlítani, amelyek J.R.R. Tolkien *A Gyűrűk Ura* és George Lucas *Csillagok háborúja* című műveiben vannak ábrázolva. Ha az iszlám agresszió hatására – politikai korrektségünk, gyávaságunk és lustaságunk közreműködésével – eltűnne a civilizációnk, akkor az egyetlen ismert hely a világegyetemben, ahol intelligens élet létezik, átválna egy űrben sodródó, sötét és lerombolt bolygóra, melyet több milliárdnyi, nyomorban élő, belterjes⁷ embersereg népesítene be, akik a szabadsággyűlölő, halálszerető, brutális, agybénító saría rabszolgái. Mi lehetne ennél nagyobb tragédia?

MEGTÖRTÉNHEK MINDEZ VELÜNK IS?

Nos, az a több millió nem muzulmán, akik valaha olyan területeken éltek, ahol most az iszlám uralkodik, valószínűleg feltették maguknak ugyanezt a kérdést... És igen, ez velünk is megtörténhet, ha nem állítjuk meg az iszlámot. A nyugati hírszerző szolgálatok egyre többször figyelmeztetnek, hogy több ezer, az országainkon kívül és belül élő muzulmán készül arra, hogy teljesítse vallási kötelességét.

Mindeközben mi nyugodtunk vagyunk, abban reménykedve, hogy a muzulmánok ugyanolyan békések lesznek majd a gondoskodó jóléti rendszerünk és a média megnyugtató kijelentéseinek hatására, mint amilyené mi váltunk.

Az iszlám nem ismer határokat, sem pedig kegyelmet, és ha a mi generációnk nem állítja meg, akkor a következő generációnak esélye sem lesz arra, hogy ezt megtegye. Nagypapánk legyőzték a nácizmust, szüleink pedig a kommunizmust. Korunk nagy kihívása az iszlám – a szabadság jelenlegi ellensége, mely sokkal fanatikusabb, és sokkal nagyobb tömegeket mozgat meg, mint bármelyik totalitárius rendszer korábban. Ez az ellenség különbözik bármitől, amivel eddig találkoztunk: nem lehet megfélemlíteni azt az ellenséget, amelyik jobban szereti a halált, mint az életet.

A rendőrség már képtelen fenntartani a rendet a már kisvárosokban is gombamód szaporodó muzulmán gettóknak. A polgárháborús incidensekként jellemezhető, egyre gyakoribbá váló zendülések ízelítőt adnak abból, hogy mi vár ránk a következő évtizedben (az al-Kaida 1990-es években készített profetikus terve szerint mindez 2016-ban fog elkezdődni – az arab kormányokat 2010 körül meg kell dönteni, 2013-ban pedig létre kell hozni egy Iszlám Államot...)⁸.

A muzulmánok uralta területek egyre arcátlanabban szaporodnak – amit a nyugati hatóságok következtelensége csak ösztönöz –, és csupán idő kérdése, hogy mikor válnak szüntelen háborúzó muzulmán enklávékká, melyek alkotmányellenes vallási jogokért harcolnak. Ezzel az önhibánkból fakadó invázióval létrehozuk saját Gázai övezeteinket, amelyekből már jelenleg is folyamatos támadásokat indítanak a nem muzulmánok és a nem iszlám társadalmak ellen. A muzulmán bevándorlás összeroppantja gazdaságunkat, aláássa nehezen megszerzett biztonságunkat, támadja a szólásszabadságot és városaink egyes területeit veszélyes, saría uralta „no-go” övezetké változtatja.

Azok a muzulmánok, akik a dzsihádban hisznek, nem a „szélsőségesek egy kis csoportja”, hanem a fősodrásbeli iszlám alapján cselekednek, annak megfelelően,

ahogy az a Koránban és az ugyanolyan szentnek tartott hadisz gyűjteményekben egyértelműen és ismételten le van írva. A mintegy 56 millió Európában élő muzulmán 75 százaléka⁹ úgy véli, hogy a Koránt szó szerint kell értelmezni, 65 százaléka pedig azt gondolja, hogy a saria sokkal fontosabb, mint a demokratikus törvények. A Hollandiában élő fiatal törökök 80 százaléka¹⁰ véli úgy, hogy a nem muzulmánokkal szembeni dzsihád helyes. A francia fiatalok 27 százaléka¹¹ és a brit fiatalok 14 százaléka¹² – vagyis feltehetően ezen országok mohamedán fiataljainak túlnyomó többsége – támogatja az Iszlám Államot. Mit jelentenek ezek a számok? Azt, hogy a számtalan muzulmán gettót, melyek felemésztik a nyugati városokat és falvakat, olyan emberek százezrei vagy talán milliói lakják, akik támogatják a dzsihád doktrínáját. Mi fog történni, ha majd elég erősnek érezik magukat ahhoz, hogy lerombolják és legyőzzék a társadalmainkat? Vajon passzívak és békések maradnak vagy megragadják a lehetőséget? Egészen biztos, hogy sokan az utóbbit fogják választani.

Ahelyett, hogy az Európában élő muzulmánok hálásak lennének azért a biztonságért és jólétért, amit a keményen dolgozó nyugati adófizetők biztosítanak, felneveltek egy olyan dzsihádsereget, akik az iszlám népiértőre törekvéseit támogatják.

MIT TEHETÜNK?

Vagy inkább tegyük fel így a kérdést: Mit kell tennünk annak érdekében, hogy az emberiség és a jövő generációinak javára győzedelmeskedjünk?

A demokratikus eszközök felhasználásával mozgósítanunk kell azt a hatalmas erőt és szervezői tehetséget, amely a világtörténelem legszabadabb, leggazdagabb és technológiailag legfejlettebb társadalmi mögött áll, és mindezt a saját túlélésünk szolgálatába kell állítanunk. Ha még azelőtt sikerül felébreszteni az alvó óriást, hogy országainkat elpusztítanak ezek a barbárok – csakúgy, ahogy az összes többi nagy kultúrával tették előttünk –, akkor pánik és gyűlölet nélkül leszünk képesek legyőzni ezt a belterjes fanatikus hordát. Ezen kritikus történelmi időszak alatt nem szabad elveszítenünk emberi arcunkat és lerombolni azokat az értékeket, amelyeket épp megvédeni szeretnénk. Őszintének, szókimondónak kell maradnunk és reális eszközöket és erőt kell alkalmaznunk, miközben a hosszú távú, mindenki számára előnyös megoldásokra koncentrálnunk. Félelem nélkül, szellemi többletből és nyílt látásmóddal megközelítve a problémát sikert érhetünk el, miközben minimális-

ra csökkentjük az elkerülhetetlen károkat, melyeket okozni kényszerülünk. Nem használ az ügynek, ha olyan totalitárius eszközökkel reagálunk a helyzetre, mint a szólásszabadság betiltása, csak azért, hogy védjük a "társadalmi kohéziót", vagy ha utat engedünk olyan éretlen érzelmeknek, mint a bosszú.

A mohamedán bevándorlók és menekültek milliói pusztító mértékben kihasználják – gazdaságilag, kulturálisan és demográfiailag – a szociális értékekkel és magas fokú erkölcsiséggel rendelkező békés társadalmakat.

A modern jólét és a több évtizedes béke hibernálta túlélési ösztönünket. Ez megnehezíti annak megértését, hogy ezt a történelmi kihívást nem győzhetjük le valódi erő használata nélkül. Egy olyan kíméletes megközelítés, melyet egészséges demográfiai viszonyok között alkalmaznánk, öngyilkosságnak számít akkor, amikor egy olyan tömegpusztító fegyverrel van dolgunk, mint az iszlám. Azért tartunk itt, mert a szabadságot túl sokáig tartottuk magától értetődőnek.

A szókimondó őszinteségünket és racionális önvédelmi intézkedéseinket a muzulmánok a vallási jogaik elleni támadásként fogják értelmezni, és felhívásként arra az Allah által kinyilatkozott kötelességükre, hogy minden lehetséges eszközzel megvédjék vallásukat. Amikor a muzulmánok arra az elhatározásra jutnak, hogy a vallásukat támadás érte, akkor a Korán összes erőszakos verse életbe lép. Saját magunk és utódaink megóvása ettől a rákos daganattól, amely már most is felemésztja társadalmunk minden életadó részét, rendkívül kitartó politikai és közéleti elszántságot igényel. Azzal, hogy visszavágunk, provokálni fogjuk az önjelölt ellenségünket, és erősíteni fogjuk a világszerte jól ismert gyerekes haragjukat és áldozat-mentalitásukat. Nincs azonban se értelme, se módja valójában annak, hogy elkerüljük a konfrontációt – és minél előbb történik meg, annál kisebb méretű és annál kevésbé szervezett lesz. Ha csatlakozunk egy tüntetéshez vagy akár nyilvánosan felszólalunk a témában, azzal azt kockáztatjuk, hogy elveszítjük néhány Facebook-barátunkat vagy egy munkahelyi előléptetés lehetőségét, ám csekély ár ez a veszély súlyosságához és ahhoz képest, amit mindörökké elveszíthetünk, ha ezekben a meghatározó években passzívak maradunk.

Az iszlám veszélye nagyon is valóságos, és nem fog magától eltűnni. Elég megnézni a történelmet!

Kötelességünk nekünk is felelősséget vállalni, amint azt elődeink is bátran – gyakran hatalmas árat fizetve ezért – tették: megvédeni és továbbadni a nehezen kiharcolt értékeinket és szabadságunkat a jövő generációinak, lehetővé téve számukra, hogy boldogságra törekedjenek, fejlődjenek és teljes mértékben kibontakoztathassák emberi lehetőségeiket.

Az iszlám katonáival és a politikai korrektséggel való szembenállás a legnehezebb emberi tulajdonságokat aktiválja és fejleszti: őszinteséget, bátorságot, megérzést, együttműködést, kemény munkát, intelligenciát és együttérzést. Nem meglepő, hogy az iszlámmal szemben mozgalomban a legjobb emberekkel találkozhatunk.

Egyértelmű, hogy a médiában és a jelenlegi politikusokban nem bízhatunk, mivel nem közlik a tényeket az iszlámmal és a tömeges muszlim bevándorlás következményeivel kapcsolatban. Ezért nekünk – polgároknak – kell kimondanunk a nyilvánvaló igazságokat, elmondani a történeteinket, terjeszteni a fontos híreket, tényeket és statisztikákat, valamint inspirálni a velünk együtt szavazókat arra, hogy felelős vezetőket válasszanak. A Facebook, a Twitter és más modern tömegkommunikációs eszközök jó stílusban történő használata (heti pár iszlámmal kapcsolatos hír elég) könnyű, és mindezt kötelességünk is megtenni. Ugyanez vonatkozik az újságoknak és politikusoknak küldendő cikkekre és panaszokra. Az újságoknak küldött levelek élessé teszik a tudatot, fejlesztik magunk és mások érvelési képességét. Ha a levelünket nem is közlik le, a lapok szerkesztőiben legalább tudatosul, hogy mi érdekli az olvasókat, és hogy miről kell írniuk, ha szeretnék eladni az újságot. Hangosan és nyilvánosan kell tiltakoznunk, ha gyermekeinknek hazudnak az iskolában az iszlámról, vagy tudatosan *halal* ételeket kezdenek felszolgálni a menzán. Ugyanígy kell reagálnunk, ha a helyi önkormányzat úgy dönt, engedélyezi egy mecset vagy egy „iszlám kulturális központ” építését. Ezek propaganda-csomópontokként funkcionálnak a Korán népi üzenete számára, amely irányítja és radikalizálja a helyi muszlimokat. Bátorítsunk és támogassunk olyan politikai pártokat, szervezeteket és magánszemélyeket, akik kiállnak a szólásszabadság, a demokrácia és az emberi jogok mellett azáltal, hogy kockáztatnak és nyíltan ellenállnak az iszlámnak, a muzulmán bevándorlásnak és a politikai korrektségnek. Ha tovább szeretnénk fejleszteni védelmi képességeinket, legyünk erősek, tanuljunk harcművészeteket, és csatlakozzunk a Nemzeti Gárdához [Dániában a Nemzeti Gárda az állami irányítás alatt álló fegyveres katonai szervezet része – *ford.*]. Ha politikai tevékenységet folytatunk, ne legyünk bürokratikusak, váljunk igazi barátokká, és ne versenyezzünk a többi dzsihádelles kollégával. Örülnünk kell annak, hogy az emberek különbözőképpen működnek: a probléma sokoldalú és a világnak szüksége van sok különböző hangra, hogy megértse, és felismerje, mit kell tenni.

Kezdjük azzal, hogy informáljuk magunkat azáltal, hogy olyan blogokat olvassunk, mint a dzsihádfegyelo.com (további hasznos oldalakért lásd az utolsó fejezetet). Rengeteg olyan Facebook és Twitter csoport is létezik, melyeket érdemes

követni. Használjuk ezeket arra, hogy lefordítsuk és terjesszük a fontos tényeket a honfitársaink között, ideértve a médiát és a törvényhozókat is. Csatlakozzunk tüntetésekhez (vigyük a barátainkat is), viseljünk szabadsággal kapcsolatos szlogeneket idéző pólókat, és tanuljunk meg néhány fontos statisztikát és Korán-idézetet.

HARC A TUDATLANSÁG ELLEN, A BÁTORSÁG TÁMOGATÁSA

Az előbb említett demokratikus eszközök segítségével békésen eloszthatjuk azt a tudatlanságot, mely számos élethelyzetben szenvedésünk oka – a tudatlanságot, ami jelen esetben a társadalmunk teljes pusztulásához és a jövő generációinak rabszolgasorba döntéséhez vezethet.

Inspiráljunk másokat a saját bátor példánkkal és azzal, hogy elkerüljük a haragot: gyűlölhethetünk rendszereket, de nem gyűlölhethetjük az embereket. Mivel az emberi lények általában a hangulatuknak megfelelően viselkednek, ezért azt kell kívánnunk, hogy jó érzéseik legyenek, és csupán a pedagógiai jellegű szükséges minimumot ártsuk nekik. Ne feledjük, hogy az iszlám legfőbb áldozatai maguk a muszlimok, mivel a rendszerük – az iszlám – tele van szabályokkal és ellenük is irányuló brutális büntetésekkel. Valójában a muszlimok az igazi iszlamofókok: hiszen csak a félelem adhat magyarázat arra, miért hódolnak be az emberek egy ennyire örömtelen és szabadság nélküli, fájdalmas rendszernek, mely olyan gondolkodásmódra és viselkedésre kényszeríti őket, ami még több szenvedést okoz az életükben.

Amíg a muszlimok nem szabadítják fel magukat a saría láncai alól, biztosítanunk kell, hogy azok a problémák, melyeket a vallásuk erőszakol rájuk, egy kellemetlen biztonságos távolságban történjenek. Ezért le kell állítanunk a nem nyugati (muzulmán) bevándorlást, és a behódolás vallásának követői számára olyan nehézzé kell tenni az itteni életet, amennyire csak lehetséges azáltal, hogy betiltunk mindenfajta iszlamizációt. Ha mecseteket, *halal* ételeket, imaszobákat, iszlám ünnepeket akarnak, vagy össze akarnak házasodni valamelyik unokatestvérünkkel, akkor máshol kell letelepedniük. Nem akarunk egyetlen mecsetet vagy minaretet sem, nem akarunk közpénzen vagy külföldiek által finanszírozott iszlám szervezeteket vagy imámokat. Minden muzulmán, aki ide jön, aktívan és nyilvánosan el kell utasítania az iszlám szövegek erőszakos és bűnözésre uszító részeit. A dzsihádtámogatása vagy végrehajtása árulás, ezért az állampolgárság elvesztését

kell maga után vonnia. Ez valószínűleg azt jelenti (ha megnézzük a korábban említett statisztikai adatokat Hollandiában és Franciaországban), hogy módot kell találnunk arra, hogy nagyszámú embertömeget telepítsünk át az iszlám országokba, vagy azokhoz közel – ahol nem szenvednek attól, hogy a kulturális közegükön kívül élnek. Az egyetlen mindenki számára előnyös megoldás, ha a dzsihádisták elköltöztetésével megspórolt pénzt (egyenként több ezer euróba kerülnek az államnak, a jóléti juttatások és a bűnözés miatt) kifizetjük a harmadik világ országainak cserébe azért, hogy kevesebb gyerekük legyen (így korlátozva a túlnépesedést, ami hatalmas szenvedések és a több milliós menekültáradat okozója), valamint elhelyezhessük náluk a világ muzulmán menekültjeit és az általunk deportált dzsihád-támogatókat.

Ily módon meg tudjuk menteni az emberiséget, valószínűleg történetének legnagyobb katasztrófájától: egy hatalmas tömegpusztító fegyvertől, amely már milliók életét megkövetelte, számtalan kultúrát és társadalmat semmisített meg előttünk. Egy rendszertől, mely még saját követőitől is megtagadja a legalapvetőbb emberi jogokat, és arra kényszeríti őket, hogy elnyomják és megöljék a hozzájuk tartozókat. Egy rendszertől, amelynek célja, hogy minden embert – muzulmánt, nem muzulmánt egyaránt – barbár, totalitárius törvények irányítása alá rendeljen. Egy rendszertől, mely magát vallásnak nevezi, de ennél jóval több. Egy rendszertől, amely a halált többre tartja, mint az életet. Egy rendszertől, amely nem ismer kegyelmet és nincsenek határai.

Egy rendszertől, amelynek a neve azt jelenti: behódolás.

Egy rendszertől, amelynek a neve: ISZLÁM.

MOTIVÁCIÓ: AZ ISZLÁM KRITIZÁLÁSA EGYÜTTÉRZÉSŐL FAKAD¹³

Mindent figyelembe véve egy nagy kívánságunk lehet: minden lény legyen boldog és mentes a szenvedéstől, a félelemtől, és tapasztalja meg azt a boldogságot és szeretetet, amit keres. Az emberek értelemmel és örömmel tölthessék meg az életüket azáltal, hogy jót cselekednek és elkerülik azt, ami árt másoknak.

Az iszlám és a muzulmán kultúra bírálata könnyű, mint az egyszeregy, mi azonban nem vagyunk intellektuális szadisták. Mindkét fél javára tesszük mindent. Gyűlölheted a rendszert, de amikor az emberekről van szó, akkor minden jót kell kívánnod nekik. A rendszerek lehetnek rosszak, de ha az emberek úgy gondolják, hogy a boldogságuk érdekében cselekszenek, a valóságban viszont épp az ellenkezőjét érik el, akkor nyilvánvalóan zavarodottak. Az emberek általában úgy viselkednek, ahogyan érzik magukat, vagyis a negatív cselekedeteket első sorban kellemetlen belső állapotok motiválják. Amikor nem képesek tanulni a saját hibáikból, és ezért a saját maguk által okozott fájdalomra destruktív módon reagálnak – olyan cselekedeteket hajtanak végre, amelyek a problémák megoldása helyett csak növelik azokat –, akkor nem tehetünk mást, mint hogy még több boldogságot kívánunk nekik és azt, hogy megértsék, hogyan hozzák létre saját problémáikat.

Az együttérzés vezérel minket, amikor megpróbálunk megállítani egy hagyományt, amely arra kényszeríti követőit, hogy ártsanak maguknak és másoknak, s hogy egy még több kellemetlen belső és külső tapasztalathoz vezető spirituális utazásra induljanak, amelyből aztán egyre drasztikusabban próbálnak majd megszabadulni. Nem meglepő, hogy az iszlám és oly sok muzulmán miért nem beszél az evilági boldogságról és szeretetről. Szintén nem meglepő az sem, hogy az ok és okozat megértésének hiánya miként képezi a jól ismert és kifejezetten zavarba ejtő áldozat-mentalitás alapját a muszlim közösségekben világszerte.

Mindez nem azt jelenti, hogy ücsörögve kell siránkoznunk a több milliányi elnyomott muszlim nő, és az agresszív, bizonytalan, humortalan muzulmán férfi miatt, vagy nem szabadna megvédenünk magunkat akár fizikai erő alkalmazásával is. A szentimentalizmus és a pacifizmus nem ment meg senkit akkor, amikor fizikai veszélyről van szó. Mindezzel azt akarom mondani, hogy nem kell gyűlölnünk az értékeink és életmódunk ellenségeit – nincs szükségünk a harag

kellemtelen érzésére – ahhoz, hogy megvédjük az alkotmányainkat, határainkat, társadalmainkat és kultúránkat.

Egyetlen vallás vagy jóléti állam sem menti fel az embereket a cselekedeteik vagy a tétlenségük okozta következmények felelőssége alól. Egy élő demokrácia polgáraiként közvetlen okai vagyunk annak, hogy milyen körülmények között fognak élni a jövő generációi. A végső célunk az, hogy felszabadítsuk a muzulmánokat az erőszakos, bűnöző hajlamú és pszichológiailag káros vallásuk alól azért, hogy életüket végre elégedettséggel és szeretettel tölthessék meg – amiről egyébként azt gondolják, hogy csak a halál után lehetséges, és ezért sokan önmagukat is készek megölni. Amíg mindez megtörténik – ha valaha megtörténik egyáltalán –, addig a muszlim bevándorlás minden területen és minden szinten csak kárt fog okozni. A legtöbb muzulmán országra jellemző szigorú bevándorlási szabályok bevezetése valószínűleg nem növelné túlságosan a boldogtalanságukat, hiszen láthatóan ugyanolyan elégedetlenek nálunk is, mint a saját hazájukban – valószínűleg azért, mert az életminőségük szempontjából az emberi értékek és a mentális szokások sokkal fontosabbak, mint az anyagi jólét.

Azokat illetően, akik már itt vannak, az egyetlen mindkét fél számára előnyös megoldás az lehet, ha olyan nehezzé és gazdaságilag előnytelené tesszük a nyelvi, munkaerő-piaci különbségek, a törvények be nem tartása és a vallási hovatartozásból fakadó különleges bánásmód miatti integrálódás hiányát, hogy az egyetlen vonzó lehetőség az államilag finanszírozott hazaköltözés legyen.

Ma azért élhetünk szabadon, mert az előttünk élt átlagemberek bátran kiálltak a zsarnoksággal szemben. Most rajtunk a sor. Ha kiállunk az értékeink és szabadságunk mellett, akkor győzhetünk. Mindent figyelembe véve, egy öntudatra ébredt és művelt demokrácia, amelyet szabad emberek irányítanak, (valószínűleg) erősebb, mint bármilyen örült isten vagy próféta belterjes követőinek hordája.

A KERESZTÉNYEK KÖZÖTTI SZOLIDARITÁS SZOMORÚ HIÁNYA¹⁴

Egy nemzetközi konferencián elhangzottak szerint, évente több mint 100 ezer keresztényt gyilkolnak meg a hite miatt¹⁵. Vagyis minden ötödik percben megölnék egy keresztényt, pusztán azért, mert keresztény. Mindazok, akik nem csak a politikailag kasztrált (azaz „politikailag korrekt”) újságokból és hírcsatornákból tájékozódnak, teljes tudatában vannak a muzulmán országokban élő keresztények véres elnyomásának. A keresztények azonban nemcsak a muzulmán világban, hanem országainkban is ki vannak téve a vallási indíttatású fenyegetéseknek. Egy példa a sok közül Hollandia, ahol marokkóiak így üvöltöznek a keresztény temetéseken: „Egy kutyával kevesebb!”¹⁶.

Sokkoló látni, hogy milyen kevés keresztény szólal fel ez ellen. Keresztényként, keresztény vezetőként és egyesületként a legtermészetesebb volna követelni az iszlám vezetőktől illetve szervezetektől, hogy szólítsanak fel a keresztények ellen irányuló vallási erőszak megállítására. Követelniük kéne, hogy az imámok érvénytelennek nyilvánítsák azokat a Korán-verseket, melyek a Jézust követők elleni erőszakra, gyűlöletre és gyilkosságra buzdítanak.

Sok ember azt várna el a keresztényektől, hogy még többen írjanak levelet az újságok szerkesztőinek, tiltakozzanak a mecsetek előtt, szólítsák fel a médiát, hogy többet tudósítsanak a problémáról, és így tovább. A helyi gyülekezeteknek nyílt levélben kellene a helyi iszlám szervezeteket sürgetniük, hogy nyilvánosan ítéljenek el mindenfajta vallási indíttatású erőszakot – beleértve a saját írott vallásos szövegeik ide vonatkozó részeit is.

Nem fogom azt mondani, hogy „szégyelljétek magatokat”, amiért nem álltok ki a testvéreitekért. Azok a keresztények, akik kevesebb védeltséget élveznek, mint ti most, majd megteszik helyettetek. Amikor valaki a másik orcáját is odafordítja, a fejét is el kell fordítania, így a másik irányba kell néznie. Meglehet, hogy a másik irányba való nézés nem árt annak, akit biztonságos környezet vesz körül, ám cserbenhagyni másokat a szükségben – főleg a keresztény társakat – zavarba ejtő és gyáva dolog, továbbá a kevésbé rózsás helyzetekben hasznavehetetlennek láttatja a kereszténységet.

Nincs még egy vallási csoport a keresztényeken kívül, mely nagyobb mértékben járult volna hozzá a háborús, személyes és a természeti katasztrófák áldozata-

tainak megsegítéséhez. Nagyszerű példák mindnyájunk előtt, ajándékok a világ számára. A hittársak elnyomástól és erőszaktól való védelmezésének a legalapvetőbb dolognak kellene lennie. A keresztények közötti szolidaritás szomorú hiányának véget kellene vetni, még akkor is, ha az áldozatok mellé állás személyes kockázattal jár, vagy nyilvánosan sérti a bántalmazókat.

A kereszténység az egyik legnagyobb vallás a világon, mely lefektette a világ leggazdagabb, legszabadabb és legeggyüttérzőbb társadalmának kulturális alapjait. A muzulmánokkal ellentétben a keresztényeket tisztelik tetteik és értékeik miatt. Itt az ideje, hogy ez az óriás felébredjen.

A POLITIKAI KORREKTSÉG PSZICHOLÓGIAI MAGYARÁZATA¹⁷

Az iszlámnak és a muzulmán bevándorlásnak számos nyilvánvaló hátránya van Európában: negatív gazdasági hatások, növekvő bűnözés és csökkenő közbiztonság, egész környékek válnak párhuzamos társadalmakká, a muzulmán gyermekek gyakran kedvezőtlen hatással vannak az iskolákra és intézményekre, stb. – mindezek a következmények a legtöbb gyermek és felnőtt hétköznapi életét így vagy úgy érintik.

Sokan közülünk nem értik, hogy mégis miért vannak olyan nagy számban azok – a hétköznapi emberek, politikusok és média személyiségek között –, akik nem beszélnek nyíltan a problémákról, és talán nem is veszik észre azokat.

Pszichológusként, valamint az iszlám kultúra és a muzulmán bevándorlás többéves tapasztalattal rendelkező közismert kritikusaként, kísérletet teszek arra, hogy pszichológiai magyarázatot adjak a politikai korrektségre.

Amikor nagy csoportok nyilvánvaló problémákat hagynak figyelmen kívül, akkor egy szociálpszichológusnak az alábbi jelenség jut az eszébe:

A JÁRÓKELŐ-EFFEKTUS¹⁸

A járókelő-effektus egy olyan szociálpszichológiai jelenség, amely magyarázatot ad arra, hogy az emberek miért maradnak tétlenek veszélyhelyzetek során. A járókelő-effektust Kitty Genovese 1964-es meggyilkolása után kezdték el vizsgálni. Genovese-t a támadója egy parkolóban vette üldözőbe, megkéselte, otthagya, majd rövid idő múlva visszajött, újra megkéselte, megerőszakolta és kirabolta; ez összességében majdnem egy óráig tartott, de a rendőrséget csak a legvégén hívták ki (Genovese a mentőben meghalt). A támadást állítólag számos ott lakó végighallgatta, de nem tettek semmit.

A járókelő-effektusra kiváló példa az a pszichológiai kutatás, amelyben egy nő úgy tesz, mintha elájult volna. Ha a kutatás alanyai egyedül vannak, akkor az esetek 70 százalékában segítenek. Ha több ember van jelen, akkor csak a jelenlevők 40 százaléka segít a nőnek.

A járókelő-effektus az esemény megfigyelőit egy olyan katasztrofális hajlammal látja el, aminek következtében a helyzet komolyságának felbecsülése során, a többi ember adott történésre vonatkozó reakcióját figyelik, a történés helyett. Az emberek ahelyett, hogy maguk kezdeményeznének, sok esetben megvárják a többiek reakcióját. Ennek az lehet az eredménye, hogy senki nem tesz semmit – hiszen mindenki arra vár, hátha valaki más csinál valamit. Ha a többiek nem tesznek semmit, akkor ez annak a jele, hogy úgy vélik, nincs szükség beavatkozásra. Ez hatással van az egyén saját ítéletére és reakciójára. A többség válasza egyfajta „barométerként” szolgál az igazságot illetően.

Ha ezt a jelenséget a politikai korrektségre vonatkoztatjuk, azt látjuk, hogy ha a többség nem kritikus az iszlámmal, a sariával (iszlamizációnak is nevezik) és a muszlim bevándorlással kapcsolatban, az emberek ezt „bizonyítékként” tekintik arra nézve, hogy nincs szükség ezen dolgok kritikus vizsgálatára.

A járókelő-effektus létrejöttének feltételei különösen azokban az esetekben vannak jelen, amikor az emberek bizonytalanok abban, hogy mi a helyes, és ennek eredményeként más emberek reakcióját használják a helyzet értékelésére.

A legjobb módja annak, hogy ellensúlyozzuk ezt a fajta magatartást az, ha az embereknek annyi információt adunk, hogy képesek legyenek önálló döntéseket hozni. Ezen kívül nyilvánvalóan fontos, hogy amennyire tőlünk telik segítsük a járókelő-effektus hatása alatt álló embereket a valóság tudatosításában. Lélektanilag fontos, hogy mindezt oly módon tegyük, hogy azzal mások is könnyen azonosulhassanak: kerüljük a haragot és a felesleges provokációt; amit teszünk, örömmel és optimizmussal tegyük; legyünk higgadtak és csak akkor beszéljünk az iszlámmal kapcsolatos dolgokról, ha a téma természetesen merül fel (pl. valaki a családból vagy egy kolléga megemlíti a témát).

„LÁTSZÓLAGOS EGYETÉRTÉS”

A járókelő-effektus gyakran összekapcsolódik a „látszólagos egyetértés” jelenségével. Ez egy olyan szociálpszichológiai jelenség, amelyben a csoport nagy része egyénileg elutasít egy normát (pl. muszlim bevándorlás), de ugyanakkor azt gondolja, hogy a többség elfogadja azt. Arra vágyva, hogy a többség elfogadja őket, az emberek elfogadják a normát, annak ellenére, hogy titokban ellenzik azt. Ily

módon egy demokratikus folyamat oda vezethet, hogy olyan normákat fogadnak el, amelyet a többség valójában ellenez.

Ez az elmélet a politikai korrektség jelenségére vonatkoztatva azt jelenti, hogy valójában többen vannak azok, akik kevesebb iszlámot, sariát és muszlim bevándorlást szeretnének, de mindenki azt hiszi, hogy a többség nem ellenzi ezeket a dolgokat. És mivel az emberek nem mernek kiállni az illuzórikus – nem létező – többség ellen, nem hajlandóak nyíltan kritizálni ezeket a dolgokat.

Így a kritikától való félelem arra ösztönzi az emberek nagy részét, hogy ne mondják ki, amit valójában gondolnak – annak ellenére, hogy ha el mernék mondani, akkor megkaphatnák azt, amit akarnak.

A látszólagos egyetértés jelenségét részben az önbizalom hiánya teszi lehetővé. Az, hogy nem merünk kiállni a saját véleményünk mellett, részben pedig annak félreértékelése, hogy mit gondol a többség.

Ez ellen úgy léphetünk fel a leghatékonyabban, ha biztatjuk az embereket és megmutatjuk nekik, hogy nincsenek egyedül a látásmódjukkal. Ezt pedig csak úgy lehet elérni, ha mi magunk bátor példává válunk. Továbbá támogassuk a többi iszlámkritikust, így azok nem érzik egyedül és sebezhetőnek magukat. Végül rendkívül fontos az ismeretek és érvek terjesztése, mert ezek segítséget nyújtanak a kritikákkal szemben.

„JÓ EMBEREK”

A harmadik magyarázat a saját elméletem. Ez azon a feltételezésen alapul, hogy minden kultúrában és társadalomban létezik egy meghatározás arra, hogy milyen egy „jó ember”.

A legtöbb ember meg akar felelni a „jó ember” meghatározásának azért, hogy elfogadják és a közösség része maradjon. Azonban a „jó ember” definíciója elég képlékeny és sok változó befolyásolja.

A régi dán keresztény közösségben akkor voltál jó ember, ha minden vasárnap templomba jártál. Az erős munkamorállal rendelkező társadalmakban jobb az, aki magáról gondoskodik, mint az, aki segélyekből él. Bizonyos körökben ma „jónak” számít az, aki aggódik az éghajlat vagy az ökológia miatt – vagy legalábbis rossz, ha nem érdekli mindez. Amikor az 1970-es években gyerek voltam, menő volt és „baloldali”, ha valaki harcolt a nők szabadságáért, kritizálta a vallás és a

társadalom által előírt társadalmi kontrollt, és küzdött a hatóságok és a vallások elleni szólásszabadságért.

Ma már széles körben elterjedt az a nézet, hogy „tolerancia és nyitottság” jellemzi a „jó embereket”. Ez pedig maga után vonja azt, hogy a kisebbségek és mások normáinak kritizálása „rossz”.

Így végül olyan helyzetben találjuk magunkat, ahol a muszlim bevándorlás és az iszlám vallási és kulturális normáinak kritizálása társadalmilag elfogadhatatlan.

Mivel csak egy kisebbség kritizálja nyíltan ezeket a dolgokat, a járókelő-effektus miatt sokan azt hiszik, hogy nincs semmi baj, vagy nem olyan nagy a baj, hogy arról beszélni kellene.

Az iszlámkritikusokat (különösen a muszlimokat) érő éles kritika fokozza a látszólagos egyetértés jelenségét, mivel kevesebben mernek felszólalni. Annak ellenére, hogy a többség kritikus az iszlámmal szemben, úgy hiszik, hogy ők vannak kisebbségben.

Az erősebb önbecsüléssel rendelkező emberek képesek fenntartani a saját erkölcsi „jóságról” alkotott képüket anélkül, hogy mások kritikája vagy aktuális „jó ember”-definíciója mindezt befolyásolná. A járókelő-effektus és a látszólagos egyetértés jelensége így kevésbé van hatással rájuk.

KI A NEUROTIKUS?

Az iszlám, a sáría és a muszlim bevándorlás kritikusait gyakran nevezik rasszistának (más rasszok elleni ellenségesség), xenofóbnak (irracionális félelem az ismeretlentől) vagy iszlámofóbnak (irracionális félelem az iszlámtól).

Az iszlám és a muzulmánok azonban nem egy rassz, és még csak nem is ismeretlenek, hiszen a legtöbbünk szinte minden nap találkozik velük vagy olvasott róluk ilyen-olyan formában. Valójában pedig nincs semmi irracionális abban, ha valaki fél az iszlámtól, mivel az iszlám „szent” írásai szerint egy muzulmánnak kötelessége elnyomni vagy megölni minden nem muszlimot és bármilyen módon terjeszteni a hitét.

Sok muszlim teszi ezt, azon emberek, médiaszemélyiségek és politikusok szíves segítséggel, akik nem szólalnak fel az iszlám, a sáría és a muszlim bevándorlás ellen. Mindezt azzal is támogatják, hogy az iszlámkritikusokat rasszis-

táknak nevezik, és a multikulti politikailag korrekt szerelmesei neurotikus vagy abnormális embereknek állítják be őket. De nem vagyunk azok!

Az iszlám, a sáría és a muzulmán bevándorlás támogatói valójában a járókelő-effektus és a látszólagos egyetértés jelenségének áldozatai. Mivel bizonytalanok, sokan követik a jelenlegi trendeket és társaik „jó ember” felfogását.

Nincs okunk félni az ilyen intellektuálisan puhány emberektől. Csak nyisd ki a szád és mondd ki, amit gondolsz. Nem vagy örült, gonosz vagy neurotikus. Épp ellenkezőleg!

A fent említett szociálpszichológiai elméletek alapján, az a következtetésem, hogy mi iszlám-kritikusok jobban informáltak vagyunk és nagyobb az önbizalmunk, mint azoknak, akiknek nincs meg az ismeretük, bátorságuk, és személyes hitelességük ahhoz, hogy nyilvánvaló problémákról beszéljenek.

MIÉRT VAN A MULTIKULTURALIZMUS BUKÁSRA ÍTÉLVE?¹⁹

Számos vezető európai politikus kijelentette, hogy a multikulturális projekt halott és kivitelezhetetlen. Angela Merkel német kancellár 2010-ben még úgy gondolta, hogy „az úgynevezett multikulti elképzelés – mely szerint a különböző kultúrájú emberek boldogan élhetnek egymás mellett – nem működik”²⁰. Merkel nyíltan kijelentette, hogy a multikulturális társadalom kiépítésére tett kísérlet „végre elbukott”. David Cameron, brit miniszterelnök²¹ és Nicolas Sarkozy francia elnök²² is nyomban beálltak a sorba, s a multikulturalizmust „bukott” erőfeszítésnek deklarálták. Cameron hozzátette, hogy az Egyesült Királyságnak erősebb nemzeti identitásra van szüksége, Sarkozy pedig így érvelt: „Túlságosan el voltunk foglalva az érkező személyek identitásával, de nem eléggé az őt befogadó országéval.”

Pszichológusként, akinek a praxisában már több száz bevándorló megfordult, azt gondolom, hogy a multikulturális társadalom bukásra van ítélve, mert ellentétben áll azokkal az alapvető pszichológiai alapelvekkel, melyek az egészséges közösségek kiépítésének feltételeit képezik. Az egyik ilyen alapvető pszichológiai tényező pedig a nemzeti identitás. A fenti idézetek szerint Cameron és Sarkozy is ugyanerre a következtetésre jutott.

NEMZETI IDENTITÁS

Ahhoz, hogy egy társadalom sikeres legyen, polgárainak azonos központi értékek mentén kell egyesülniük. A legfontosabb ilyen alapvető értékek a nemzeti identitás és a honfitársakkal való közösség vágya. A nemzeti identitás azt jelenti, hogy ha Dániában élsz, akkor dánnak érzed magad. A közösségi érzés pedig azt, hogy a hasonlóságok (elsősorban az a tény, hogy ugyanabban az országban élünk) fontosabbak, mint a különbségek (vallás, bőrszín vagy a származási ország).

A nemzeti identitás és a közösségi érzés általánosságban növeli a munkamorált, az adófizetési hajlandóságot, a szociális szolgáltatásokkal kapcsolatos közhangulatot és az ország törvényei iránti tiszteletet. Azok az emberek, akik a

közösség tagjainak tartják magukat, úgy fogják érezni, hogy maguknak ártnak, amennyiben megsértik a közösséget. A nemzeti identitás a nemzeti hatóságok tiszteletében is fontos szerepet játszik.

A közösségi érzés létfontosságú az életminőség szempontjából egy olyan szociális lénynek, mint az ember. A közös alapértékek pedig alapjai a kölcsönös bizalomnak, segítségnyújtásnak, nyitottságnak, megértésnek és az egymás iránti tiszteletnek. Azok az emberek, akik fő értékeiket tekintve mélyen megosztottak és teljesen különböző irányvonalak mentén kívánnak közösséget létrehozni, egyszerűen gyengébb szövetséget fognak alkotni.

Amikor az emberek egy olyan kultúrával azonosulnak, melynek értékei nem a nemzet vele született kultúrájában gyökereznek, akkor ez az identifikáció a többségi társadalommal való azonosulás kárára következik be és a közösség érdekeinek erőszakos megsértése felé vezető út lerövidül. Ez az egyik oka annak, hogy egyes migráns csoportok drámaian felülreprezentáltak a bűnözési és munkanélküliségi statisztikákban.

A társadalom multikulturalizációja ezáltal megnöveli az igényt az ellenőrzés, a tilalmak, a rendőrség és a keményebb ítéletek iránt, hogy megelőzhetővé váljanak bizonyos belső elemek közösség elleni fellépései. A multikulturális társadalmak emiatt lassan közelítenek egy kevésbé demokratikus, sokkal inkább fasiszta berendezkedés felé. Helmut Schmidt, volt német kancellár utólag így bölcselkedett: „A multikulturalizmus elképzelése tulajdonképpen összeegyeztethetetlen a demokratikus társadalommal. ... Ha valaki felteszi a kérdést, hogy a világon hol vannak működő multikulturális társadalmak, hamar szembesül azzal a ténnyel, hogy a multikulturalizmus békés formában, csak erős tekintélyelvű államok keretei között képes létezni. Ilyen értelemben hiba volt az idegen kultúrákból származó vendégmunkások behívása az 1960-as évek elején.”²³

ELLENKULTÚRA

Szerencsére sok olyan bevándorló érkezik a világ minden részéről, akik képesek azonosulni az alapvető nyugati értékrendünkkel. Bár vannak problémák a szervezett bűnözéssel, illetve az ázsiai és kelet-európai bevándorlók demográfiai tömörüléseivel, ezek sosem jelentettek igazi fenyegetettséget a társadalomra nézve.

A sikertörténetek és jó példák ellenére azonban van egy olyan kultúra, amely nem bizonyult megfelelő módon integrálhatónak, ez pedig az iszlám. Az iszlám kultúra és vallás – természetéből fakadóan – egy olyan önvédő mechanizmussal rendelkezik, amely a muzulmán bevándorlókat ellenállóvá teszi a befogadó ország hatásaival szemben.

Egy olyan kultúrával van dolgunk, mely a legfontosabb területeken – mint a valódi demokrácia, a szólásszabadság, a nők egyenjogúsága és a más vallások iránti tolerancia – nagyon keveset vagy egyáltalán nem változott azóta, hogy 1400 éve megjelent a középkori törzsközösségek körében. Mindez egészen elképesztő ahhoz képest, hogy a világ többi része milyen sokat változott ez idő alatt. A túlzott nyugati tolerancia és a rugalmatlan muzulmán kultúra kedvezőtlen kombinációja egy olyan kulturális ozmózt hozott létre, amelyben a nyugati értékek egyelőre nem képesek behatolni az iszlám világába, míg az iszlamizáció átszivárog a muzulmán közösségekből a nem muzulmán társadalmakba.

A nemzeti identitás és a közösségi érzés hiányából fakadó problémák lényegesen nagyobbak azokban a multikulturális társadalmakban, melyekben az iszlám kultúra is jelen van, ennél fogva a „multikultúra” fogalma mára egyenértékűvé vált azokkal a társadalmakkal, ahol muzulmán és nem muzulmán kultúra él együtt. A precízebb megfogalmazás tehát inkább a „bi-kultúra” lenne. A közös társadalomba való integrálódás helyett olyan párhuzamos társadalmak jelennek meg, ahol a segélyekkel való visszaélés és az adók elkerülése jelentősen elterjedt és gyakori a törvénnyel szembeni ellenállás, valamint a nem iszlám hatóságokkal szembeni erőszakos ellenségesség.

Dániában a rendőrség 25 és 30 közé teszi azoknak a többnyire bevándorlók által lakott „érzékeny területeknek” a számát, ahol a rendőrség és a tűzoltók munkájuk közben esetleges támadásoknak vannak kitéve.²⁴ Egy példa a sok közül az „Ishøj Ghetto” Facebook-oldala, mely ezzel a harci kiáltással bátorítja 650 tagját: „Testvéreim! El kell pusztítanunk minden rendőrautót, mely megközelíti Ishøjt. Ez a mi városunk.”²⁵ Hollandiában, Franciaországban, Nagy-Britanniában, Belgiumban, Németországban és a legtöbb nyugat-európai országban is vannak olyan városok és gettók, melyek hasonló problémákkal küszködnek. Egy taastrupi (dán város) tanulmány kimutatta, hogy a segélyekkel való visszaélések 75 százalékában bevándorlók és leszármazottaik az elkövetők – habár a bevándorlók aránya csupán 21 százalék a társadalmon belül²⁶.

Európa-szerte léteznek olyan párhuzamos muzulmán társadalmak, melyek eljutottak arra a szintre, hogy kiépítették saját politikai, gazdasági és jogi infra-

struktúrájukat. A végrehajtó, a törvényhozó és a bírói hatalom az imámok, a rendőri jellegű muzulmán őrirátok, a hazai saría törvényszékek és iszlám érdekvénesítő csoportok kezében összpontosul. A gazdaságot alapvetően az határozza meg, hogy a muzulmánok inkább muzulmánoktól vásárolnak, az iszlám havala „bankügyletek” (a bankok és hatóságok felügyeletén kívül működő privát jellegű pénzügyi rendszere) pedig nagyrészt átvették a normál lefolyású pénzügyi tranzakciók helyét. A jól fejlett iszlám infrastruktúra kialakításától és a nem iszlám környezet iránt tanúsított agresszív attitűdtől már csak kis ugrásra van az autonómia és elszakadás igénye. Ilyen jellegű muszlim követelések végigkísérik az iszlám történelmét, továbbá a mai Kína, Oroszország, Thaiföld, Afrika, a Balkán és Nyugat-Európa életét, ahol a muszlimok gerillaharcok, terrorizmus, emberrablások és fenyegetések által próbálják megvalósítani elképzeléseiket.

A józan ész és az érett élettapasztalat megvédhetett volna minket attól, hogy elkövessük azokat a hibákat, amik ide vezettek. Néhány évtizeddel később politikusaink – ahogy az lenni szokott, túl későn – végül belátták az egyértelmű problémát (de csak azután, hogy a közvélemény-kutatások bizonyították, hogy a szavazók többsége nem kér a multikulturalizmusból). De mit fognak most tenni?

HÁROM KÉZENFEKVŐ MEGOLDÁS

Az első és legalapvetőbb megoldás, hogy megállítjuk a bevándorlást azokból az országokból, melyek nem nyugati irányultságúak – ez főleg az iszlám világra vonatkozik. Ahogy az amerikaiak mondják: „Ha egy gödörben találsz magad, akkor hagyd abba az ásást.”

Másodszor meg kell erősítenünk a nemzeti identitást mind a bevándorlók, mind az őshonos lakosság körében. Mindez elsősorban azzal érhető el, hogy az oktatási intézményeinken és a közszolgálati médián keresztül jobban hangsúlyozzuk országunk történelmét, kultúráját, értékeit. Mi több, nyomást kell gyakorolnunk a bevándorlókra, hogy integrálódjanak azáltal, hogy elsajátítják nyelvünket, kultúránkat, betartják a törvényeket és fizetik az adót (mondjuk minimum 10 évig, mielőtt jogosulttá válnának a szociális juttatásokra). A problémás demográfiai fejlemények pedig részben megoldhatóak azáltal, hogy a bevándorló gyermekek után járó támogatást az ország átlagos gyerekszámára (2 gyerek) limitáljuk (vagyis családonként csupán az első két gyermek után jár támogatás, 3 vagy több

után már nem). Mi Dániában ezt tesszük, és ezzel megelőzzük, hogy bevándorlók költözzenek Dániába, sok gyereket szülnenek vagy hozzanak magukkal, és azon a pénzen éljenek, melyet az állam fizet a családnak minden egyes gyerek után.

Harmadszor pedig, ne hagyjuk az iszlamizáció és a párhuzamos társadalmak által felhígulni és kétségbe vonni saját kultúránkat és nemzeti identitásunkat. A befolyásos mecsetek és iszlám kulturális központok arra készítetik a muzulmánokat, hogy maradjanak kultúrájuk rendkívül szigorú keretein belül. Az olyan domináns szimbólumok, mint a minaretek, a közintézményekben felszolgált halal ételek, az adófizetők pénzén épült sportlétesítmények kisajátítása muzulmán nők számára [A muszlim nők nem sportolhatnak együtt férfitársaikkal], az államilag támogatott Korán-iskolák, valamint a munkahelyeken, kórházakban kialakított imaszobák, stb. szintén károsak a bevándorlók és mindannyiunk nemzeti identitásának kifejlődésére nézve. Az iszlamizáció és a párhuzamos társadalmak létezése lehetővé teszi, hogy egy muzulmán még egy nem iszlám országban se kelljen soha kilépnie a mohamedán kultúrkörből. Amennyiben nemzeti identitást akarunk adni a bevándorlóknak, ellentmondásos és nem kívánt eredményre vezet, ha a kormány ezzel egyidejűleg engedélyezi, sőt támogatja az iszlamizációt.

A nyugati, párhuzamos muzulmán társadalmak minden évben olyan elidegenedett állampolgárok tízezreit termelik ki, akiknek nagyon gyenge a nemzeti identitásuk és lojalitásuk, vagy egyáltalán nincs is. Ezeket a párhuzamos közösségeket mindenáron meg kell szüntetni. Ebben benne foglaltatik a mindenféle törvénszegésre kiterjedő zéró tolerancia. Az adóhatóságok, a rendőrség és a szociális szervek döntő szerepet játszanak ebben az összefüggésben.

Szeretném azt is hozzátenni, hogy börtönpszichológusként eltöltött éveim után arra a következtetésre jutottam, hogy egyetlen dolog van, amitől a bűnöző bevándorlók tartanak, ez pedig a deportálás. Továbbá meg kell cselekednünk azt is, amit a dán Aarhus önkormányzat tesz: női szociális munkásokat és bábákat kell küldeni a nem nyugati bevándorlók otthonaiba, ahol találkozhatnak a nőikkel (a férfi családtagok jelenléte nélkül) és biztosíthatják őket arról, hogy ők és lányaik biztonságban vannak és szabadok. Valamint tájékoztathatják őket a váláshoz való jogokról, a családtervezésről, a fogamzásgátlásról, a nőket segítő szervezetekről és a visszatelepítés (az állam által finanszírozott kitelepülés a család származási országába) lehetőségéről.

Ahhoz, hogy megállíthassuk a multikulturalizmust és szembeszögöljünk az iszlám kultúra mereven tradicionális, asszimilálhatatlan és széles körben elterjedt

változtatásával, a nőket szabadabbá kell tennünk, hogy megválaszthassák szexuális partnereiket, gyermekeik számát, öltözetüket és vallásukat.

Általánosságban a multikulturalizmus úgy küzdhető le, hogy az integrációs képtelenséget vagy vonakodást gyakorlatilag olyan bajossá és gazdaságilag nem kifizetődővé tesszük, hogy a kitelepülés legyen az egyetlen vonzó lehetőség.

A fentebb felsorolt szükséges követelések hosszú listát képeznek ugyan, de ennek megfelelően a jutalom is nagy: egy egyenlőségen alapuló részvétel a világ legszabadabb, leggazdagabb és legjobban működő kultúrájában – a Nyugati kultúrában.

(Lásd még: *Az integráció, a bevándorlás és az iszlámmal kapcsolatos problémák: 25 törvényjavaslat.*)

MI AZ ISZLAMIZÁCIÓ?

Az „iszlamisizáció” szót eredetileg a muszlimok alkották azért, hogy megnevezék egy káfir (nem mohamedán) társadalom „felvilágosult” (iszlám) társadalommá történő átalakulását. Az iszlamisizáció egy olyan jelenség, amely már a muszlim próféta, Mohamed óta 1400 éve létezik. Az iszlamisizáció igen hatékonynak bizonyult, hiszen ma már 57 országban az iszlám a fő vallás. Az Iszlám Együttműködés Szervezete (OIC) a világ második legnagyobb nemzetek feletti szervezete, csak az ENSZ nagyobb nála.

AZ ISZLAMIZÁCIÓ HÁROM MÓDJA

Az első az őshonos kultúra felszámolása, a nem iszlám hagyományok és szimbólumok eltávolítása. Ezzel elkerülhető a muzulmánok megsértése és más vallások térítő tevékenysége is. Célja továbbá, hogy lecsökkentse az ország eredeti vallásával és kultúrájával való versengést, annak érdekében, hogy növelje az iszlamisizáció további esélyeit. Jó példa erre, amikor a Vöröskereszt megtagadta saját boltjainak karácsonyi díszítését, és hogy a bankok már nem adnak malacperselyt ügyfeleik gyermekeinek (ugyanis a sertések tisztátalannak számítanak az iszlámban) – mindkét esetben azért, hogy ne sértsék meg a muszlimokat, és ne veszítsék el muzulmán ügyfeleiket.

A második az iszlám hagyományok bevezetése: az iszlám hagyományokat és szabályokat a nem iszlám társadalmak részévé teszik. Ilyen például az állami sportlétesítmények rekonstrukciója oly módon, hogy azok igazodjanak a muzulmánok meztelenséghez fűződő és a nemek közötti érintkezéssel kapcsolatos gátlásos látásmódjához, illetve az iszlám ünnepek szabadnapként történő bevezetése.

A párhuzamos társadalmak kiépítése az iszlamisizáció harmadik módja, mely akkor következik be, amikor egyes területeken vagy környékeken olyan nagyra nő a muzulmánok száma, hogy kiszorítják az ország őshonos népét és kultúráját. Ilyenkor tiszteletlenül bánnak a nem iszlám hatóságokkal, mint amilyen a rendőrség és a tűzoltóság, akik olykor még fenyegetéssel és erőszakkal is szembetalálják magukat. Eközben az imámok, járőröző rendőr-stílusú muzulmán csoportok,

hazai saria bíróságok és iszlám mediációs találkozók szabadon gyakorolhatják a hatalmukat. Egy másik példa erre a jelenségre, amikor a zsidók nem viselnek kipát, vagy a lányok nem viselnek miniszoknyát a muszlim többségű területeken, mert azzal azt kockáztatnák, hogy megtámadják őket.

Eszerint az iszlamizáció az őshonos kultúra felszámolásán, az iszlám hagyományok bevezetésén, a bevándorláson és a muzulmán párhuzamos társadalmak kiépítésén keresztül történik.

AZ ISZLAMIZÁCIÓ HÁTRÁNYAI

Az iszlamizációnak sok hátránya van. A legfőbb természetesen az, hogy mindez a saját kultúránk – amely az életmódunk alapja –, a közösségi érzés és a jól működő társadalmunk rovására történik. A nyugati kultúra egyszerűen jobb, mint az iszlám kultúra, mert szabadabb, magában foglalja az emberi jogokat és termelékenyebb. Ezen túlmenően, a nyugati kultúra az embereket magabiztosabbá, boldogabbá és szeretetteljesebbé teszi, mivel az iszlám kultúrával ellentétben nem serkenti az agressziót, a becület törékeny érzését és a más vallásokkal szembeni intoleranciát. Továbbá, nálunk szólásszabadság van, és engedjük, hogy a nők kibontakozhassanak és kvalitásaik szabadon virágozzanak önmaguk, a férfiak és a társadalom javára.

Minden alkalommal, amikor további iszlamizációnak adunk teret a társadalmunkban, egy lépéssel eltávolodunk saját kultúránktól, és egy lépéssel közelebb kerülünk az iszlám kultúrához és egy sarián alapuló társadalomhoz.

- Az iszlamizáció az őshonos kultúra és normák rovására történik. Az őshonos kultúra károsítása által az élet fontos értékeitől fosztják meg az embereket, és aláássák azokat az értékeket és normákat, melyek összetartják a közösségünket. A közösségi érzés alapvető fontosságú az életminőségünk szempontjából, és az általános értékeink adnak alapot a kölcsönös bizalomnak, segítőkészségnek, nyitottságnak, megértésnek és a lakosság egymás iránti tiszteletének.
- Az iszlamizáció gyengíti a nemzeti identitást az őshonos lakosság körében, mivel felhívja a közös kultúrát, ugyanakkor megerősíti a muzulmánok iszlám identitását, a nemzeti identitás rovására. A nemzeti identitás és a közösségi érzés fontos a munkamorál, az adózási morál, a nemzeti törvényekkel

és hatóságokkal, valamint a csalással kapcsolatos hozzáállás szempontjából. Azok az emberek, akik a közösséghez tartozónak vallják magukat, úgy érzik, hogy ha kárt tesznek a közösségben, azzal saját maguknak ártanak.

- Az iszlamizáció lehetővé teszi, hogy embertelen hagyományok verjenek gyökeret a társadalmunkban. A Korán előírásai és az iszlám kultúra nőekkel, szólásszabadsággal és más vallásúakkal kapcsolatos látásmódja középkori. Ezek a szokások rombolóan hatnak a demokráciára és az emberi jogokra nézve, és függetlenül attól, hogy kevés vagy sok van belőlük, és csak egy bizonyos földrajzi területre jellemzőek-e, nem szabadna, hogy gyökeret verjenek a társadalmunkban.
- Az iszlamizáció kiszorítja az őshonos lakosságot azokról a területekről, ahol a muzulmánok élnek és az iszlám kultúra dominál. Mindezt azért, mert az iszlám kirekesztő a nem muzulmánokkal szemben, és kultúrája pedig annyira különbözik a nyugati kultúrától, hogy nem érezzük otthon magunkat benne.
- Az iszlamizáció lehetővé teszi a muzulmán tradicionalisták (a szélsőségek) létezését országainkban, ami kontraproduktív az integrációra nézve és a hazai iszlám szélsőségeség forrása.
- A társadalom minden újabb iszlamizációja közelebb visz a következő iszlamizációhoz. A muzulmánok könnyebben érvényesítik akarataikat, ha lehetőségük van utalni arra a tényre, hogy már számos korábbi, hasonló követelést fogadtunk el.
- Az iszlamizáció mozgásteret biztosít egy politikai ideológia számára, melynek eszköze és célja, hogy elnyomja és kiirtsa az összes nem muszlimot.

PÉLDÁK AZ ISZLAMIZÁCIÓRA

Az alábbi példák az iszlamizáció fent említett hátrányaihoz vezetnek:

- **A városaink iszlamizációja:** amikor egy egész környéket olyan erősen ural a mohamedán kultúra, az iszlám értékek és a muzulmán kirekesztés, hogy az ország kultúrája és az őslakosok többé nem érzik otthon és biztonságban magukat az adott területen, pedig mindnyájunknak otthonos és szívélyes fogadtatásban kellene részesülnünk mindenütt a saját országunkban.

- **Az ételek iszlamizációja:** amikor a halal élelmiszereket nem jelölik meg. Anélkül, hogy a fogyasztóknak tudomásuk lenne róla, kénytelenek halal ételt enni. Ezeknek az ételeknek a megvásárlásával az iszlám mellett „jótékonykodunk”, s így segítjük a terroristák finanszírozását, és támogatjuk a muszlim munkahelyeket a nem muzulmánok rovására – a halal vágásnál ugyanis egy muzulmánra van szükség, hogy segítse a vágást, és muzulmán szervezeteknek kell fizetni azért, hogy jóváhagyják az eljárást. Az élelmiszeripari termékeken rendszerint részletesen megtalálhatók a tartalomra, az egészségügyi hatásra és a készítési módszerekre vonatkozó információk azért, hogy a fogyasztók képesek legyenek tudatos döntéseket hozni az élelmiszerral kapcsolatban. Ugyanígy jelezni kellene, ha valami halal étel!
- **A gyermekek beiskoláztatásának iszlamizációja:** amikor az állam lehetővé teszi és támogatja az iszlám iskolákat és madrasszákat. Az általános iskolák a társadalmunk legfontosabb kulturális közvetítői, céljuk pedig az, hogy átadják az iskolásoknak az ország őshonos kultúráját és értékeit.
- **Az építészet és városkép iszlamizációja:** amikor az önkormányzatok és az állam engedélyezi nagy mecsetek és minaretek építését. Az arab építészet nem illeszkedik bele a nyugati országok városképebe, különösen nem a központi, történelmi vagy sűrűn látogatott helyeken.
- **Az ország iszlamizációja:** amikor engedélyezik a mecsetek működését, melyek érvényre juttatják és növelik az iszlám értékeket a környék muzulmánjai körében, és gyakran ugródeszkaként funkcionálnak ahhoz a politikai tevékenységhez, amelynek célja az ország iszlamizálása.
- **Az együttlét és a nők iszlamizációja:** amikor megengedjük, hogy nyilvános helyeken burkát és nikábot hordjanak a nők. Egy demokratikus társadalomban látnunk kell egymás arcát, a nők és a férfiak egyenlők, és úgy öltözhetnek, ahogy szeretnének.
- **A nyilvános sportlétesítmények iszlamizációja:** amikor az uszodákat és öltözőket lezárják (pl. egy adott napra), vagy úgy alakítják át azokat, hogy muzulmánok is tudják használni. Egyéni, személyes választásunk része, hogy milyen vallást veszünk fel és az hogyan viszonyul a meztelességhez. Személyes döntések azonban nem korlátozhatják az állampolgárok hozzáférését nyilvános, az adófizetők által finanszírozott létesítményekhez.
- **Az iskoláink, intézményeink, munkahelyeink és az év ritmusának iszlamizációja:** amikor muzulmán ünnepnapokat vezetnek be, az önkormányzatok és a szakszervezetek pedig muzulmán ünnepeket nyomtatnak a nap-

tárainkba. Megfelelő számú szabadnappal rendelkezünk így is, még több szabadság ártalmas a gyermekek tanulmányi fejlődésére nézve, valamint kiesést okoz a cégek termelékenységében. Az éves ritmusunk szorosan kapcsolódik az ország történelméhez, hagyományaihoz és kultúrájához. Ennek a nagyon alapvető életritmusnak a saját történelmünkhöz és kultúránkhoz kellene kapcsolódnia és nem szabadna iszlamizálni.

- **Az iskoláink iszlamizációja:** amikor a muzulmánokat felmentik a testnevelés alól, vallási okokra hivatkozva.
- **Az üzletek iszlamizációja:** amikor úgy döntenek, hogy nem használnak keresztény, kulturális vagy nemzeti jelképeket azért, hogy ne sértsék meg a mohamedánokat, vagy ne veszítsék el muzulmán ügyfeleiket. Az üzletek díszítése része a kultúránknak és városaink utcaképének; kijelöli az évszakokat karácsonyi díszekkel, húsvéti tojásokkal, farsangi dekorációval, stb. A vásárlóknak olyan üzletet kellene választaniuk, amelyek felelősséget tanúsítanak a társadalomért és a kultúráért.
- **A közintézmények és munkahelyek iszlamizációja:** amikor halal ételek szerepelnek a menüben. Nem az államnak kellene finanszíroznia, ha valaki a választott vallása miatti speciális diétán él.
- **A gyermekekkel való törődés iszlamizációja:** amikor figyelmen kívül hagyjuk, hogy gyermekek vallási okokból éheznek. A ramadán csökkenti a gyermekek koncentráció képességét az iskolában, továbbá befolyásolja szociális fejlődésüket is, hiszen az éhezés és ingadozó vércukorszint érzelmileg labilissá és agresszívvá teszi őket. A gyermekek éheztetését gondatlanságnak kellene minősíteni és eszerint büntetni.
- **A nők iszlamizációja:** amikor figyelmen kívül hagyjuk azt a tényt, hogy a saját országunkban a nők egy adott etnikai csoportja vallási okokból nem részesül az alapvető emberi jogokban. Az önkormányzati alkalmazottaknak meg kellene látogatniuk a nem nyugati országokból érkezett nőket, vagy ezeknek a nőknek kellene találkozni velük. A segítőknek tanácsot kellene adni a migráns nőknek a családtervezéssel és a fogamzásgátlással kapcsolatban, valamint meg kellene győződniük arról, hogy a nők szabadok és biztonságban vannak-e. Végül fontos, hogy a migráns nők tudjanak arról, hogy joguk van a női menedékhelyekhez, a váláshoz és visszatérni saját hazájukba.

- **A közsféra iszlamizációja:** amikor az állami szektor munkahelyein imaszobák vannak. Ezek a munkavállalók közalkalmazottak, az adófizetők pénzét pedig nem kellene vallási gyakorlatokra költeni.
- **A bíróságok iszlamizációja:** amikor nem állítjuk le hatékonyan a hazai saría bíróságokat és az iszlám mediációs találkozokat. Ezek szervezett önbíráskodásnak számítanak, és közvetlen támadást jelentenek a társadalmi struktúránk alapjaira, az igazságérzetünkre, ezért a szükséges módszerekkel el kell távolítani.
- **Az igazságszolgáltatási rendszer iszlamizációja:** amikor a rendőrség figyelmen kívül hagyja a muzulmánok gúnyolódásait, fenyegetéseit és erőszakosságát, valamint muzulmán csoportokat kér fel arra, hogy segítsenek megállítani a zavargásokat és bandákat. Mindez káros az ország igazságérzetére nézve, és aláássa a rendőrség tekintélyét.
- **A jogi rendszer iszlamizációja:** amikor engedélyezzük a saría bíróságokat, vagy csökkentjük azoknak az elkövetőknek a büntetését, akik vallási vagy kulturális okokból követnek el bűncselekményt (becsület nevében elkövetett bűncselekmények).
- **A népesség, a választók, és az ország iszlamizációja:** amikor megengedjük a muzulmán országokból történő bevándorlást, és Európa már nem véd minket hatékonyan az illegális bevándorlás ellen.

AZ EURÓPAI GÁZAI ÖVEZETEK KIALAKULÁSÁHOZ VEZETŐ ÖT LÉPÉS

Európa-szerte párhuzamos iszlám társadalmak alakulnak ki. Úgy tűnik, hogy ezek közül egyre több az olyan Gázai övezethez hasonló terület, amelyet a túlnépesedés; az alacsony iskolai végzettség; a magas bűnözési ráta; a zsidó és más nem muzulmán csoportokkal szembeni kirekesztés; és az iszlám politikai és gazdasági infrastruktúra definiál, valamint a nem iszlám hatóságokkal és a környező nem iszlám területekkel szembeni általánosan gyűlölködő és gyakran erőszakos magatartás jellemez.

A következőkben felvázolom azt az öt lépésből álló evolúciós modellt, hogy hogyan válnak egyes európai területek az autonómiaért és az elszakadásért erőteljesen harcoló térségekké. Minden egyes lépés a következőhöz vezet és egyben támogatja is azt.

- **Szociális lakások térségei.** Az alacsony jövedelem és a hasonló vallású és kultúrájú emberekkel való együttélés vágya ahhoz vezet, hogy a muszlimok olyan területekre költöznek, ahol olcsó lakások vannak. Így a szociális lakások kerületei muszlim területekké válnak.
- **Muszlim területek.** A muszlim kultúra és vallás meghatározóvá válik ezen a területen és lehetővé teszi, hogy az iszlám „értékek” meghonosodjanak. A muszlim területek iszlám területekké válnak.
- **Islám területek.** Hazai saría bíróságok, felnőtt férfiakkal álló rendőrség-szerű csoportok, imámok és iszlám havala bankok jelennek meg. Nem hivatalos gazdasági és politikai iszlám infrastruktúra alakul ki, melynek befolyása egyre növekszik.
- **Politikai területek.** Megjelenik a nem hivatalos vallási infrastruktúra hivatalos elismerésének igénye. Az iszlám területek olyan politikai erőkké válnak, amelyek összeütközésbe kerülnek a világi törvényekkel.
- **Erőszakos területek.** A vallási fanatikusok jogosnak találják, hogy megfélemlítést és erőszakot alkalmazzanak követeléseik érvényesítésének érdekében. Az országban születtek és ott is nőttek fel, van állampolgárságuk és úgy gondolják, hogy ugyanannyi joguk van úgy élni, ahogy akarnak, mint amennyi a demokratikus gondolkodású polgároknak. Mindamelllett a Korán szerint bűn behódolni a világi törvényeknek és a nem iszlám hatóságoknak. Az iszlám politika folyamatos konfliktusokat generál, amelyek gyakran erőszakba torkolnak.

Példák:

Az iszlám területek Kínában, Thaiföldön, Oroszországban, a Balkánon és Afrikában már sok évvel ezelőtt elérték az ötödik lépést. Több tucat ország, amely a muzulmánok prófétájának szülőföldje körül helyezkedett el, és valaha keresztény, hindu és buddhista volt, mára elérte a 6. lépést: az emberi jogok (különösen a nők jogainak), a szólásszabadság, az igazi demokrácia és a tudományos fejlődés stb. hiánya jellemzi őket. Röviden: iszlám országokká váltak.

Már több száz európai városban vannak iszlám területek. Iszlám szervezetek már jelezték politikai követeléseiket arra vonatkozóan, hogy néhány európai terület kapjon autonómiát a saría törvények irányítása alatt. Az a forogatókönyv, hogy az iszlám szupramacista egyszer csak elfelejtik követeléseiket és nem alkalmaznak antidemokratikus módszereket céljaik elérésére, nem valószínű.

MUZULMÁN DEMOGRÁFIA: VONZÓ- ÉS TASZÍTÓ ERŐK

Dániában a muzulmánok 89,1 százaléka a baloldalra szavaz²⁷. Franciaországban ez a szám 95 százalék²⁸, és Nyugaton valószínűleg mindenütt ugyanez a tendencia érvényes. Így a muzulmán bevándorlás egyben a baloldali szavazók bevándorlását jelenti. Nem meglepő tehát, hogy a baloldali pártok munkálkodnak leginkább azon, hogy minél több nem nyugati bevándorló előtt nyissák meg határainkat. Saját országaikat egy kevésbé civilizált kultúra bevándorlóival terhelik meg újraválasztásuk biztosítása érdekében. Olyan embereket hívnak meg országainkba, akiknek sok gyerekük van, és kevés munkához értenek, így mindig a szocialistákra fognak szavazni.

Miközben az államaink és az önkormányzataink euró, korona és font milliárdokat költenek a bevándorlókra, addig a többieknek – nekünk – egyre több és több adót kell fizetni.

Pár évvel ezelőtt néhány barátom véletlenül összefutott José Manuel Barroso-val, az Európai Bizottság akkori elnökével, aki éppen egy drága étteremből lépett ki. Vádolón a következő kérdéssel konfrontálták: „Tudja, hogy rengeteg bajt fog okozni a jövő generációi számára azzal, hogy ilyen sok külföldit enged be Európába?” Barroso mérgesen válaszolt: „A gyermekeink tudják majd kezelni a saját problémáikat.” Barroso tudatosan teremtett olyan problémákat, melyek gazdasági és társadalmi katasztrófához, sok sebesülthöz és halotthoz vezetnek – illetve azt akarja, hogy az ő és mások gyermekei „takarítsák el a szemetet”, amit maga mögött hagy, miután visszavonult az EU által finanszírozott óriási nyugdíját élvezni. Véleményem szerint Barroso egy gyáva bűnöző.

Piszkos titkok:

A politikusok és az alkalmazásukban álló statisztikusok minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy megtartsák maguknak piszkos kis titkukat: a muszlimok számát országainkban. A valós szám a különféle kategóriák alá van temetve, hogy egy személy bevándorló, esetleg 1. 2. 3. vagy 4. generációs bevándorló leszármazottja, vagy ténylegesen egy natív nyugati.

Így sokkal hamarabb fog bekövetkezni az a pont, amikor az őshonos nyugatiak kisebbségben lesznek a saját hazájukban, mint azt a hatóságok állítják. Erre nem kell olyan sokáig várni, hiszen nem szükséges, hogy országaink lakosságának 50 százaléka muzulmán legyen ahhoz, hogy elérjünk egy olyan kritikus tömeget – a fordulópontot –, amitől kezdve a barbárság időszakába kényszerülünk. Sok nagy-

város – köztük több főváros – már jóval azelőtt muzulmán többségű lesz, mielőtt az ország egésze azzá válna.

Egyéb demográfiai tényezők:

Sokan a két döntő tényezőnek a bevándorlást és a születési rátákat tartják. Azonban városaink muzulmán demográfiája kapcsán vannak egyéb olyan demográfiai tényezők, amelyek fontosabbak lehetnek ezeknél. Ezeket nevezhetnénk „vonzó- és taszító erőknek” – olyan hatásoknak, melyek a muzulmánokat a nagyvárosokba vonzzák, a nem muszlimokat pedig arra kényszerítik, hogy elhagyják azokat.

Az ösztönző tényezők (melyek még több muszlimot vonzanak a nagyvárosokba):

- A különböző típusú bevándorlások.
- A schengeni megállapodás, amely lehetővé teszi más országok bevándorlói számára, hogy az egész kontinensről összegyűljenek egy bizonyos területre, ahol jobbak az életkörülmények (az északi városok magasabb szociális juttatásai és az alább felsorolt egyéb okok miatt).
- A nagyvárosokban gyakran vannak muzulmán közösségek, amik odavonzák a többi muszlimot, hiszen szívesebben élnek egymás között.
- A nagyvárosokban vannak olcsó szociális lakások, amelyek megfizethetőek a szegény emberek számára. (Mindez kifejezetten jellemző a muszlimokra, mivel kevésbé érdekeltek abban, hogy képzést és munkát kapjanak.)
- A nagyvárosok és az ottani olcsó szociális lakások vonzóbbak az olyan emberek számára, akiknek kisebb esztétikai elvárásai vannak a lakhatással és a környezettel kapcsolatban, illetve a más muszlimokkal való együttélés egy saria kolóniában magasabb társadalmi státuszt biztosít számukra, mintha egy „jó környéken” lakhatnának.
- A nagyvárosok jobb kereseti lehetőséget kínálnak a képzetlen munkaerő számára (ami viszonylag sok muzulmánra jellemző), olyan állásokat, mint a gyorséttermi alkalmazás és taxizás. Ezen munkák révén a muzulmánok úgy kereshetnek pénzt, hogy közben nem kell nem muszlim kollégák között lenniük.
- A fiatal muzulmánokat arra ösztönzik, hogy ne távolodjanak el a muszlim közösségtől a nagyvárosokban, mivel ez megnehezíti, hogy a közösség társadalmi kontrollt gyakoroljon felettük.

Taszító tényezők (amelyek miatt a nem muszlimok elhagyják a nagyvárosokat):

- A növekvő etnikai feszültségek és konfliktusok miatt a nem muszlimok inkább kiköltöznek a nagyvárosokból.
- Viszonylag sok nem muszlim vidéken szeretne élni, amikor majd gyermekei lesznek.
- A modern munkaerőpiac az internet használatával lehetővé teszi azt – különösen a jól képzett emberek számára –, hogy ne kelljen a nagyvárosokban élni.
- A nem muszlimok olyan helyekre költöznek, ahol a környéken, a gyerek napközijében, óvodájában és az iskolában kevesebb a muzulmán.

És vajon mi fog történni majd akkor, amikor a muszlimok száma a nagyvárosokban 20, 30, 40 és 50 százalék lesz? Nézd meg a helyi muzulmán gettót, és szorozd meg hússzal!

TUDÓSÍTÁS A TERÁPIÁS SZOBÁBÓL: MIÉRT ERŐSZAKOSABBAK ÉS MIÉRT KÖVETNEK EL TÖBB BŰNTÉNYT A MUZULMÁNOK?

A következő cikkem eredetileg 2011-ben jelent meg az „*Islámkritikus tanulmányok egy politikai vallásról*” (*De Islam – kritische essays over een politieke religiekritische*²⁹) című holland könyvben, amelyet Wim és Sam van Rooy szerkesztett és többek között Raymond Ibrahim, Hans Jansen, Michael Mannheimer, Ibn Warraq és Bat Ye'or írásait tartalmazza.

A szöveg összefoglalja a „*Bűnöző muzulmánok között. Egy pszichológus tapasztalatai Koppenhágából*” (*Blandt kriminelle muslimer. En psykologs erfaringer fra Københavns Kommune*³⁰) című könyvem főbb tapasztalatait és következtetéseit, melyeket a koppenhágai Sønderbro ifjúsági börtönben, professzionális pszichológusként szereztem.

A cikk bepillantást nyújt a terápiás szobák általában hermetikusan zárt ajtóinak mögé és betekintést nyerhetünk a sokszor ugyanennyire zárt mohamedán kultúrába és közösségekbe is. A koppenhágai fiatalok börtönének pszichológusként lehetőségem volt arra, hogy bepillantást nyerjek a muzulmánok kultúrájába és vallásába, hogy miért viselkednek agresszíven és a muzulmán bevándorlók között miért olyan magas a bűnözési arány. Saját muzulmán klienseim elmondták történeteiket a családjukról, közösségükről, arról, hogy milyen az élet a saját hazájukban, valamint a nem muszlimokkal és a dán társadalommal kapcsolatos tapasztalataikat és látásmódjukat. Körülbelül 150 muzulmán és 100 dán kliensem volt. Mindkét csoport ugyanabból a korosztályból származott (12-17 évesek) és azonos szociális és gazdasági háttérrel rendelkezett. A legtöbbszörük elítéltek, de sokat közülük felmentettek. Ebben a helyzetben nagyon jó lehetőségem volt arra, hogy pszichológiailag összehasonlítsam a muzulmánokat és a nem muszlimokat.

Azt a következtetést vontam le, hogy jelentős pszichológiai különbségek vannak a muzulmánok és nem muszlimok között. Az is világos, hogy a muzulmán kultúra befolyására a muszlimok nagyobb valószínűséggel válnak bű-

nözővé és nagyobb mértékben alakul ki antiszociális viselkedés – különösen a nem muszlimok felé és a nem iszlám hatóságok irányába.

A Nyugaton élő muzulmánok bűnözési rátája katasztrofálisan magas. A dán fiatalokörök börtönében tíz dán fogvatartott közül hét bevándorló háttérrel rendelkezik és csaknem mindannyian mohamedán családokban nőttek fel³¹. A bűnözők nemzetiségi listájának első hét-nyolc helyét iszlám országok foglalják el (a dánok a kilencedik helyen szerepelnek, és ezt követi a többi nem muszlim ország). Ezt az adatot a dán állami Statisztikai Hivatal tette közzé a bűnözők gazdasági és oktatási helyzetének megfelelően korrigálva³². A bűnügyi statisztikákból az is kiderül, hogy a bűnözés aránya a bevándorlók egymást követő generációinál folyamatosan romlik. Az idő nem gyógyítja be a problémákat, éppen ellenkezőleg! A 20-29 éves második generációs bevándorlók (akik Dániában születtek és nevelkedtek) 76 százalékkal több bűncselekményt követnek el, mint az azonos életkorú első generációs bevándorlók (akik Dánián kívül születtek). A második generációs nem nyugati bevándorlók ötször erőszakosabbak, mint a dánok. 2005-ben a 20-29 éves második generációs bevándorlók 22 százalékát ítélték el egyszer vagy többször.³³ 2006-ban ez a szám elérte a 23 százalékot³⁴. A fiatalokör bűnözők körében a bevándorlók aránya Koppenhágában a 2007-es 56 százalékról 2008-ban 67 százalékra nőtt – csupán egy év alatt ez 20 százalékos növekedést jelent.³⁵

A kérdés adja magát: miért követnek el több bűncselekményt a muzulmánok? Miért erőszakosabbak és látszólag kevésbé empatikusabbak, mint a nem muszlimok?

A muzulmán és a dán fogvatartottakkal mind egyéni, mind pedig csoportos foglalkozásokat is tartottam: egyéni terápiát, haragkezelés-csoportot és tudatosság tréninget. A muzulmán és dán (valamint elenyésző számú nem muszlim bevándorló) elítéltekkel eltöltött több száz óra során nyilvánvalóvá vált számomra a muzulmán kultúra pszichológiai profilja. Ha meg akarjuk érteni a muzulmánok integrációs kudarcának okait, akkor el kell ismernünk a muzulmánok és nyugatiak közötti pszichológiai különbségeket, és az ebből fakadó egyre problematikusabb következményeket.

HARAG KONTRA GYENGESÉG

Az egyik igazán nagy különbség a muzulmánok és a nyugatiak között a harag megítélésében rejlik. A mi nyugati kultúránkban a haragra általában úgy tekintünk, mint a gyengeség jelére, a kontroll és a jó stílus hiányára. Bárki, aki megtapasztalta, hogy mennyire kínos erőteljes haragot kifejezni – például egy családi vacsora során vagy a munkahelyen –, tudja, hogy gyakran sok időt és tudatos erőfeszítést igényel, hogy visszanyerjük elvesztett megbecsülésünket. Általában gyerekes és éretlen viselkedésnek tartjuk, ha az emberek fenyegetőznek és agresszíven viselkednek azért, hogy kifejezzék nemtetszésüket, és ezáltal irányítsák az eseményeket. Ehelyett az emberek logikai érvelésre való képességét, kompromisszumkészségét, azt, hogy az adott helyzetet az ellenfél szemszögéből is meg tudják vizsgálni, hogy ismerik a tényeket és higgadtak tudnak maradni, az erő és hitelesség egyértelmű jeleként tartjuk számon.

Muzulmán klienseim a társadalmi konfliktusok megbeszélésének eme normális és nyugatias szociális eszközeit a gyengeség jeleként látják. A fenyegetés és a fizikai erőszak hiányára a félelem jeleként tekintenek. Hosszú órákat foglalkoztam a fogvatartottak erőszakhoz fűződő problémás kapcsolatával. A legtöbb dán kliens tudta, hogy a harag egy „rossz érzés”, és nincs mentség a fenyegetések és az erőszak használatára, ha frusztráltak vagyunk. Ez a látásmód része annak, ahogy szüleik, barátai és a kultúra, amiben élnek felnevelte őket (bár nem mindig sikerül követniük ezeket a szabályokat a mindennapi életükben).

A muzulmán kliensekkel végzett haragkezelés-terápia nem csak abból állt, hogy emlékeztettem őket a jó stílusra, és a konfliktusok és frusztrációk békés kezelésére: azt hiszem a „kulturális átalakítás” lenne a legjobb kifejezés rá. Kiderült, hogy muzulmán klienseim az agresszió használatát elfogadott, sőt elvárt viselkedésnek tartották a konfliktusok kezelésére. Ha valaki nem lesz agresszív, amikor kritizálják vagy bizonytalan, akkor azt a gyengeség jelének tartják – annak, hogy nem képes megvédeni magát és a becsületét. A muzulmán kultúrában elfogadott, hogy valaki hajlandó feláldozni személyes biztonságát azért, hogy megvédje a csoportot, vagy azt, amit az képvisel. Ha a csoport egy tagja nem képes erre, akkor azonnal kétségessé válik, hogy vajon megbízható-e, mint a család, etnikum, vallás, terület, stb. hasznos védelmezője.

Ezek az eredmények nem csak a terápiás szobából és a bűnözési statisztikákból származnak. A Németországban található Alsó-Szászországi Büntető Kutatóintézet nemrégiben végzett tanulmányához a tudósok 45000 tinédzsert kérdeztek

meg, muzulmánokat és nem muzulmánokat egyaránt. A következtetésük egyértelmű volt: a „vallásos mohamedán családokban felnövő fiúk nagyobb valószínűséggel lesznek erőszakosak”.³⁶

Ezeket a pszichológiai felfedezéseket szélesebb körben is használni kellene. Például a nyugati diplomáciának és külpolitikának figyelembe kellene vennie ezeket a kulturális különbségeket. Kétségtelen, hogy amikor szélsőséges iszlám kormányokkal és szervezetekkel találkozunk, kompromisszumot és párbeszédet javasolunk, akkor az átlagos muzulmán szavazók azt fogják elvárni az iszlám vezetőiktől, hogy maximálisan használják ki a Nyugat ezen gyengeségét. Mi nyugatiak, az emberek és rendszerek agresszivitását a bizonytalanság jeleként látjuk, ezért ezekhez a helyzetekhez finom együttérzéssel és tisztelettel közelítünk. Ez a hozzáállás gyakran működik a saját kulturális köreinkben, de hosszú távú káros következménye lehet arra vonatkozóan, hogy tiszteletet vívjunk ki magunknak, és az ellenséges muzulmán társadalmakban és szervezetekben megfelelő mértékű félelmet tudjunk kelteni. Ez a stratégiai pszichológiai tanács vonatkozik mind a nagypolitikára, mind a muzulmán környezetben felnevelkedett, antiszociális egyénekkel való bánásmódra.

BECSÜLET KONTRA BIZONYTALANSÁG

A másik nagy különbség a muzulmánok és a nyugatiak között a muzulmánok becsületről alkotott véleményének kérdésköre. Ha nyugodt és tiszta hozzáállással vagyunk képesek szembenézni a kritikával, az a nyugati társadalmakban az erő és a személyes hitelesség megnyilvánulása, és becsületre méltó hozzáállásként értelmezzük. Ha képesek vagyunk figyelmen kívül hagyni az irreleváns kritikát, de figyelembe vesszük, amennyiben van alapja, fontos részét képezi annak, hogy méltóságteljes és magabiztos személynek mondhatjuk magunkat. Szükség van arra a képességre, hogy azt gondoljuk vagy mondjuk: „Ez a véleményed rólam/ az értékeimről, de nekem megvan a saját véleményem, és számomra ez az, ami számít”, hiszen kritikus, demokratikus és átlátható kultúránkban nem tudjuk elrejteni a hibáinkat vagy személyes gyengeségeinket előkelő címek, a hierarchia vagy kulturálisan adott előjogok mögé, csupán azért, hogy ne sértsék meg vagy kritizálják a büszkeségünket.

A kritikával szembeni ellenségesség és a fenyegetőzések a bizonytalanság és a hiányzó önbizalom megnyilvánulásai. Dühössé válni vagy áldozati szerepbe helyezkedni, melyben képtelenek vagyunk védekezni az egyszerű kérdésekkel, valamint az életmódunkat és értékeinket illető kritikákkal szemben, egyáltalán nem tiszteletreméltó – legalábbis a nyugati kultúrában nem az.

A dán Mohamed-karikatúrák esete világosan megmutatta, hogy a muzulmán becsület fogalma a másik végleten helyezkedik el: amit mi Nyugaton a kritikára adott bizonytalan és gyerekes válasznak tartunk, azt a muzulmánok az igazságtalan sértésekre adott tisztességes és becsületos reakcióként élik meg. A muzulmán kliensekkel kapcsolatos saját tapasztalataimból tudom, sokat jelent számukra az, hogy mások mit gondolnak, és mit mondanak róluk. Az agresszív viselkedés társadalmi elfogadottsága és a rendkívül törekeny becsület kombinációja robbanásveszélyes elegyet alkot. Így a nyugati társadalmainkba történő integrálódás magától értetődő, és természetes igényét sok muzulmán a saját kultúráját érintő nem kívánatos kritikának tapasztalja. A muzulmánok felteszik maguknak a kérdést: „Miért kellene oly módon változtatnunk az életmódunkon, hogy azt elfogadják?” Saját szakmai tapasztalatomból tudom, hogy az integrációs igények miatt, sok Nyugaton élő muzulmán érzi úgy, hogy bírálják, ezért ellenségesen reagálnak a nem iszlám környezetre.

Sajnos a muzulmán kultúra szigorú becsületkódexének megvan az a hatása, hogy törekeny és üvegszerű személyiséget hozzon létre, főleg a muzulmán férfiak esetében: ők állandóan éberek a kritika minden jelével szemben. Mellékes szálként szeretném megemlíteni, hogy valószínűleg ez a bizonytalanság az oka annak is, hogy Dániában a futballbírók elleni támadások több mint felét bevándorlók követik el³⁷.

ÁLDOZAT-MENTALITÁS KONTRA EGYÉNI FELELŐSSÉG

A harmadik pszichológiai különbség az „*irányítás helyére*” vonatkozik. Az irányítás helye egy olyan pszichológiai terminus, amely azt írja le, hogy az emberek inkább külső vagy belső tényezőknek tulajdonítják az életük irányítását. A nyugati társadalmakban azt halljuk, hogy leginkább mi magunk vagyunk felelősek az életünkért. Az, ahogyan gondolkodunk, beszélünk és cselekszünk – ahogyan az érzelmeinket kezeljük, amilyen a látásmódunk, kommunikációnk, reakcióink,

stb. – határozza meg, hogy sikerül-e létrehozni egy többségében boldog és beteljesedést nyújtó pillanatokkal jellemezhető életet, vagy sem. A mi kultúránkban az az alapvető tanács, hogy nézzünk magunkba, ha meg akarjuk találni személyes problémáink okait. Sokan – köztük én is – abból élnek, hogy tanácsot adnak az embereknek arról, hogy hogyan változtassák meg az életüket, hogyan legyenek boldogabbak és kerüljék el azt, hogy a környezetük terhére váljanak.

Pszichológusként, fiatal dán tizenéveseket kezelni egy ifjúsági börtönben viszonylag egyszerű. Úgy nevelték őket, hogy a problémákról való beszélgetésre új és jobb megoldásokat eredményező módszerként gondoljanak. Egy olyan kultúrában nőttek fel, amelyben az irányítás belülről fakad, és ha én mint a terapeutájuk megkérdezem őket a problémában játszott szerepükről, annak van értelme a számukra.

Ugyanakkor, ha egy muzulmán ül a kanapén, akkor nagyon megváltozik a helyzet. Azt kérni egy muszlimtól, hogy vessen egy pillantást a saját külső és belső reakcióira azért, hogy megtalálja a saját problémáinak okait, egyszerűen nem releváns kérdés a számára. A muzulmán kliensek a szenvedésük forrását elsősorban külső tényezőkben látják: a bűnbak szerepét általában a tisztességtelen társadalom és a nem iszlám hatóságok töltik be. A legtöbb muszlim ügyfelem a dán társadalomba történő integrálódást nem tartja saját felelősségének. Az önkormányzattól vagy az államtól várják el, hogy mindez megtörténjen. A tapasztalatom az, hogy a legtöbb muszlim vagy nem lát okot az integrálódásra, esetleg mindezt nem engedi neki a család és a barátok, vagy egyszerűen nem tud felnőni a nyugati színvonalhoz, még akkor sem, ha szeretne és elfogadná a muzulmán környezete. Szinte mindig ugyanaz volt a kifogás a bünténnyel kapcsolatban, amivel megvádolták őket: az áldozat hibájából történt, „kiprovokálta” vagy kísértésbe ejtette őket. A muzulmán klienseim ezért vagy önmagukat érzik áldozatnak, vagy azt állítják, hogy külső, vallási illetve kulturális elvárások „kényszerítették” őket az áldozat megtámadására.

Szakmai körökben széleskörű vita tárgyát képezi, hogy vajon a muzulmán kultúra teremti-e meg a muszlimokban a pszichopata tendenciákat – azáltal, hogy az egyénben az irányítás helye kívülre helyeződik át –, vagy az empátia és a személyes felelősség hiánya csupán egy felületes jelenség.

Míg a nyugatiak, amikor problémáik támadnak, többnyire azt kérdezik maguktól, hogy „Mit csináltam rosszul?”, a muzulmánok inkább azt a kérdést teszik fel, hogy „Ki tette ezt velem?” Az áldozat-mentalitás kifejlesztésének tendenciája tehát egy másik természetes következménye az irányítás kívülre helyeződésének:

ha a dolgok rosszul alakulnak, akkor a balszerencse, az igazságtalanság vagy egyszerűen más emberek önzőségének áldozataként látják magukat. Ha valakinél az irányítás helye kívül van, a tipikus reakciója az, hogy a külvilágtól követeli meg a változást, ahelyett, hogy magát változtatná meg. Ezt a látásmódot gyönyörűen fogalmazza meg egy régi indiai mondás: „Ha nincs cipőd, akkor az egész világot be kell fedned bőrrel annak érdekében, hogy puha talajon járhass.” (az irányítás helye kívül van). „Ha készítesz magadnak egy pár cipőt, oda sétálhatsz, ahova csak szeretnél, és ahol jól érzed magad.” (az irányítás helye belül van).

Ha az irányítás helye kívül van, akkor sebezhetőek vagyunk az élet nehézségeivel szemben, mivel nem látjuk, hogy lehet változni, és a helyzettel együtt fejlődni. Ha az irányítás helye belül van, akkor képesek leszünk követni azt a tibeti mondást, miszerint „a tövises hegyesek, de az elefántnak vastag bőre van.” (Jelentése: képesek vagyunk a dolgokat nem túl személyesre venni, így a nehéz helyzetekben is barátságosak és nyitottak tudunk maradni.) Nem véletlen, hogy az olyan foglalkozások, mint a pszichológus, a pszichiáter és a terapeuta szinte nem léteznek a muzulmán világban – illetve azt a kevés pszichológiát is, ami van, Nyugatról importálták, így nem a saját kultúrájukban gyökerezik. Azoknak a szakmáknak, amelyek segítenek az embereknek, hogy erősebb egyénekké váljanak, nincs helye az olyan kultúrákban, amelyek a külső irányításra építenek.

Az Iszlám Tanulmányok Intézete egy nagy kutatási projektet végzett a németországi muszlimok körében, melynek egyik következtetése szerint „pontosan kivethető áldozat-mentalitás és az erőszak fokozott elfogadása [létezik a muszlim] ifjúság körében. ... A nem muzulmán fiatalok és muzulmán fiatalok (akik kapcsolatban vannak a muzulmán vallással) összehasonlításában azt találjuk, hogy utóbbiaknál az erőszak elfogadottabb.”³⁸

MUZULMÁNOK KONTRA NEM MUZULMÁNOK

A negyedik és egyben nagyon fontos pszichológiai jellegzetesség a muzulmán identitáshoz kötődik. Míg a nyugati társadalmak alapvető értékei az egyenlőség és a tolerancia, a muszlimoknál nagyon erős a megkülönböztetés a muszlimok és a nem muszlimok között. Nem vagyok az iszlám szentírás szakértője – bár elég sokat tanulmányoztam, hogy megértem a muszlim klienseimet – mégis úgy gondolom, hogy ezt a fajta diszkriminációt valószínűleg az iszlám szövegek ihle-

tik, leginkább a Korán, amelyben a káfir (hitetlen, nem muszlim, gyaur) szó 347 alkalommal jelenik meg. 150 muzulmán kliensem közül legfeljebb egy maroknyi érezte magát dánnak. Legtöbbjük marokkóinak, szomáliainak vagy pakisztániinak stb. tartotta magát, aki egy másik országban él – ebben az esetben Dániában. Szinte mindegyikük idegennek érezte a dánokat és a dán társadalmat. Ez megdöbbenett, mert sokan második vagy harmadik generációs bevándorlók voltak Dániában. Ez a tendencia sajnos nagyon jól illeszkedik a Franciaországban, Németországban és Dániában végzett kutatásokhoz. Egy 2008-ban készült felmérés szerint a Franciaországban élő muzulmánok mindössze 14 százaléka érzi úgy, hogy inkább francia, mint muzulmán³⁹. Egy, a német belügyminisztérium által végzett kutatás azt mutatja, hogy a Németországban élő muzulmánoknak csupán 12 százaléka „vallotta magát németnek”⁴⁰. Dániában az itt élő muszlimok 14 százaléka azonosul a Demokratikus Muszlimok szervezetével, amely azt hirdeti, hogy a muszlimok is lehetnek „demokraták és dánok”.

A „mi” és az „ők” (muszlimok és nem muszlimok) efféle erős megkülönböztetésének nagyon konkrét következményei vannak – mindenekelőtt a nem muszlimok számára: a legtöbb mohamedán fogvatartottat valamilyen erőszakkal vádolták meg – nemi erőszakkal, rablással vagy gyilkossági kísérlettel. Azokat az eseteket leszámítva, amikor muszlim rivális bandákkal szemben vagy a „becsületük” megvédelmezése érdekében követték el a bűncselekményeket, az áldozatok kivétel nélkül nem muszlimok voltak.

Koppenhágai tapasztalataim úgy tűnik nagyon hasonlóak egy Olaszországban végzett kutatáshoz⁴¹. A tanulmányban résztvevőknek rövidfilmeket mutattak olyan emberekről, akiknek a kezét tűvel szurkálták. A tudósok bebizonyították, hogy az empátia érzésével kapcsolatos agyhullámok erősebbek voltak akkor, amikor a saját etnikai csoporthoz tartozó emberek szenvedését látták. Azt is bebizonyították, hogy az ilyen rasszista diszkrimináció tanult, nem pedig örökölt: „Ha nincsenek előítéleteink, akkor nagyobb valószínűséggel vagyunk empatikusak.” A Korán tanulmányozása, és több mint száz muzulmán kliens meghallgatása után egyértelmű, hogy a mohamedán közösségekben létező, nem muszlimokkal szembeni diszkrimináció csökkenti a muzulmánok nem muszlimokkal szembeni empátiáját, és pszichológiailag megkönnyíti, hogy ellenszenvet érezzenek irántunk és ártsanak nekünk. Mind a saját megállapításaim, mind az olasz projekt bizonyítja a katonaságnál már évezredek óta alkalmazott tudást: a hadsereg győzelemre vezetésében fontos, hogy az ellenséget propagandán keresztül démoni-

zálják, ezáltal csökkentve az empátiát, így a katonák gyűlölik az ellenséget, amitől hatékonyabban képesek kárt okozni bennük vagy megölni őket.

Hallgatva a muzulmán kliensek nem muszlimokról szóló beszámolóit és azt, ahogyan egymással beszélnek, világossá vált, hogy nem csupán különbözőnek, hanem jobbnak látják magukat. Mivel a dán fogvatartottak kisebbségben voltak a börtönben, sokan úgy érezték, hogy nem fogadják el őket és nincsenek biztonságban. Azért, hogy javítsák társadalmi státuszukat és általános feltételeiket a börtönben, igyekeztek érdeklődést mutatni az iszlám irányába. A nem muszlim fogvatartottak iszlám felé fordulása (azért, hogy védve legyenek és elkerüljék a zaklatást), egyre szélesebb körben előforduló jelenség, nemcsak Dániában, hanem sok más országban is. Úgy tűnik, hogy a muzulmánok nem bőr- és hajszín alapján azonosítják magukat, hanem a vallásuk által.

Ez meglepett, mert a legtöbb muzulmán rab a mindennapi életben nem gyakorolta vallását. Közülük sokan élvezték az alkohol és a házasság előtti szex örömeit. Nem imádkoztak napi ötször, és a többség keveset vagy semmit sem tudott a Korán tartalmáról. A fiatal muzulmán elkövetőkkel folytatott beszélgetéseim során világossá vált, hogy neveltetésük során azt tanították nekik, hogy egy speciális embercsoporthoz tartoznak, és a próféta, illetve a vallás védelme az elsődleges feladat a muzulmánok számára. Több tucat olyan muzulmán ügyfelem volt, akik 2008 februárjában gyűjtogattak a Mohamed-karikatúrák újbóli közlése miatt. A terápia során elmagyarázták, hogy meg akarták mutatni a haragjukat, a prófétájukat illető becsületsértő rajzokra adott válaszként. Ugyanakkor, a gyűjtogatással vádolt fogvatartottak túlnyomó többsége nem járt mecsetbe, vagy nem végezte a kötelező imákat és így tovább. Tehát a vallás nagyobb szerepet játszhat a muszlimok antiszociális viselkedésében, mint sokan gondolnák.

Egy másik kellemetlen észrevétel, hogy a társadalmi megbecsülés mindig a legfanatikusabb muszlimokat övezte. A tisztelet megszerzésének biztos módjának számított, ha a Korán az ágy melletti asztalon feküdt, és volt egy imaszőnyeg a cellában. Népszerűségnek örvendett, ha valaki olyan összeesküvés-elméleteket szajkózott, melyek szerint a muzulmán országokban tapasztalható minden szenvedésért és problémáért a nyugati világ – különösen az USA – a felelős.

SZEXUALITÁS: FÉRFIAK KONTRA NŐK

Az iszlám vallás és az iszlám kulturális szokások szerint a muszlim férfiaknak nagyon magas pozíciója van a világban. Születésüktől fogva azt mondják nekik, hogy muszlimként jobb emberek. Azt is megtanulják a kulturális hagyományokon keresztül, hogy jobbak, mint a muszlim nők. Saját tapasztalatom alapján, az a tény, hogy nem akarják és nem is szabad elveszíteniük ezt a pozíciót, a muzulmán férfiakat nagyon sebezhetővé teszi: a gyengeség legkisebb jelét is el kell rejtíteniük. Mindez az agresszióval, a becsülettel és az áldozati szereppel kapcsolatos látásmódjukkal együtt azt eredményezi, hogy a muszlim férfiak elsődleges védekezési lehetőségként gyakran választják a nők elnyomását, vagy akár a velük szembeni fizikai erőszakot. A férfiak bizonytalanságát fokozza a rendkívül szabados nevelés, amiben a legtöbb muszlim fiú részesül. Nem kell megtapasztalniuk a szükséges oktató jellegű határokat, azon egyszerű oknál fogva, hogy fiúk. Ez a korlátok nélküli nevelés nem adja meg nekik a kellő szociális érzéket és empátiát, és azt hiteti el velük, hogy erősek és legyőzhetetlenek. Ezekkel az érzésekkel mindig együtt jár a bizonytalanság és a félelem attól, hogy valaki felfedezi, hogy az adott személy valójában nem érzi magát olyan biztonságban és nem is annyira tehetséges, mint ahogy azt állították róla vagy amilyennek tette magát.

Sajnos úgy tűnik, hogy a nők elnyomásához hozzájárul az a problémás pszichológiai minta is, amely a muzulmán kultúrában felnőtt férfiakra jellemző. Mivel folyton azt hallják, hogy a férfiak jobbak és a nők alsóbbrendűek – a törekeny muszlim férfi becsülettel együtt – sok muzulmán férfi számára nehezen elfogadhatóvá válik a nők hosszabban tartó és érzékenyebb szexualitása. Ez nagyban elősegíti azt, hogy a muszlim férfiak elnyomják a nőket.

A terápia során az is világossá vált, hogy az iszlám kultúra – azért, hogy agresszívabb legyen – a nők elnyomására törekszik. A távol-keleti vallások által ihletett pszichoanalitikus, Carl Gustav Jung (1875-1961) volt az első nyugati, aki rámutatott az ellenkező nem emberi tulajdonságainak elnyomásából származó következményekre. Azok a társadalmak, amelyek elnyomják a női tulajdonságokat (a jungi pszichológiában az úgynevezett „animát”) kevésbé empatikusak, kreatívak, intuitívak, békések, demokratikusak és szociálisan érzékenyek. Az ilyen társadalmak a hierarchikus, agresszív patriarchális struktúrákat célozzák meg. Pontosan a nők elnyomása az, ami egy mások rovására domináló agresszív kultúra létrejöttéhez szükséges.

A nők elnyomása nemcsak a nőknek árt, hanem a férfiak pszichológiai fejlődésére is komoly negatív hatással van. Ha egy férfi nem akar, vagy nem képes megnyitni a nők érzelmi világa felé, akkor éretlenebb lesz, kevésbé tudja konstruktívan kezelni az érzéseit, és blokkolja a saját szexualitását is.

A nők elnyomása sok esetben azt eredményezi, hogy a muzulmán férfiak hajlamosabbá válnak a homoszexuális viselkedésre. Ha azt tanulják, hogy ne szeressék a nőket, ugyanakkor rendelkeznek a szexuális hajtóerővel, ez természetesen ahhoz vezet, hogy a férfiak más megoldásokat keresnek. A nyugati pszichológia a homoszexualitást önmagában nem tekinti perverziónak – hacsak nem egészségtelen pszichológiai, társadalmi vagy kulturális körülmények eredménye. Amikor azonban a szexuális energiát állatokon, kiskorúakon (pedofília) és nemi erőszak formájában élik meg, akkor már az. Kétségtelen, hogy az iszlám kultúrára jellemző nemek közötti egyenlőtlenség, és a természetes szexuális viselkedés általános korlátozása könnyen elferdíti a muszlim férfiak szexualitását.

A témához lásd még *Az iszlám nőkkel kapcsolatos nézeteinek következményei* című fejezetet.

ANTISZOCIÁLIS VISELKEDÉS KONTRA SZEGÉNYSÉG

A muzulmánok nyugati társadalmakba történő sikertelen integrációjának hosszú távon erős negatív következményei lehetnek. Több magyarázat létezik arra, hogy ez az integráció miért fulladt kudarcba. A következő társadalmi-gazdasági modell a jelenleg legnépszerűbb és leginkább elfogadott vélekedés. Bizonyított összefüggés van a szegénység és az antiszociális viselkedés között, a muszlimok pedig általában szegényebbek, mint az őshonos lakosság. Ez igaz. De mi volt előbb, a tyúk vagy a tojás: az antiszociális viselkedés vagy a szegénység?

Arra a következtetésre jutottam, hogy az antiszociális viselkedés (beleértve a bűnözést) vezet a szegénységhez – nem pedig fordítva. Az emberek destruktív viselkedését a bankszámlájukon levő összeggel magyarázni, az emberről alkotott elég materialista (szinte kommunista), humanizmus-ellenes és egysíkú látásmód. Az emberek többek annál, mint amit birtokolnak.

El kell ismernünk a nyilvánvalót: azoknak az embereknek, akik tudatosan olyan dolgokat tesznek, amelyek miatt bűnügyi nyilvántartásba veszik őket, egyszerűen nehezebb lesz munkát találniuk a munkaerőpiacon. Mint már bemutat-

tuk, Dániában minden évben a 20-29 éves nem nyugati bevándorlók közel negyedet, egy vagy több bűncselekmény vádjával elítélik.

Másodszor, az iszlám kultúra túl kevés figyelmet szentel a tudásnak és az oktatásnak. A mi high-tech, tudásalapú társadalminkban egyszerűen elengedhetetlen a képzettség és az, hogy egy életen át folyamatosan és rugalmasan fejlesszük képességeinket.

Mivel több évig az iskolarendszerben dolgoztam, egyértelmű számomra, hogy sok iszlám országból származó bevándorló nehezen tudja segíteni a gyermekeit az iskolában, és nagymértékben hiányzik mind a képesség, mind pedig az akarat arra, hogy önmagukat képezzék. Ennek egyik következménye, hogy az arab háttérű gyerekek 64 százaléka a dán iskolarendszerben eltöltött 10 év után is csak annyira szegényesen tud olvasni és írni, hogy képtelenek részt venni az oktatásban⁴². A kutatások azt is kimutatták, hogy a muzulmán bevándorlók számára fenntartott szakiskolákban a lemorzsolódás aránya rendkívül magas: „A gyakorlati oktatásban a kisebbségi háttérrel rendelkező fiataloknak jelentősen magasabb a lemorzsolódási aránya, mint a dán háttérrel rendelkező fiataloknak. A szakiskolákban ez az arány 60 százalékos, ami kétszer olyan magas, mint a dán fiatalok körében. (...) A különféle bevándorló csoportok teljesítménye között is nagyok a különbségek. A libanoni és iráni háttérrel rendelkező fiatalok kiesése jóval gyakoribb, mint a vietnami háttérrel rendelkező fiataloké.”⁴³

A nem nyugati bevándorlók körében a hadsereg intelligencia tesztjén elbukók aránya 300 százalékkal magasabb, mint a dánoké: „Az írásbeli vizsgán nyújtott teljesítménye alapján a bevándorló háttérű csoportok 19,3 százaléka alkalmatlan a katonai szolgálatra, míg a többiek esetében ez az arány 4,7 százalékos.”⁴⁴

A muzulmán világ tudás iránti érdektelenségét a Nature nemzetközi tudományos magazin is bebizonyította. A muszlim világ a tudományos kutatások világátlagának csupán kevesebb, mint egytizedét produkálja: „2003-ban, a tudományos cikkek egymillió lakosra eső átlaga 137 volt, míg a 47 OIC (Iszlám Konferencia Szervezete) ország egyike sem érte el – már amelyiknél voltak elérhető adatok – az egymillió lakosra eső 107 cikket. Az OIC átlag mindössze 13 volt.”⁴⁵

Egy Törökországban végzett széleskörű felmérésből kiderült, hogy „a török állampolgárok 70 százaléka soha nem olvasott még könyvet”⁴⁶. Az ENSZ által közzétett Arab Human Development Reports (AHDR)⁴⁷ rámutat arra, hogy „az arab világ évente mindössze 330 könyvet fordít, egyötödét csak annak, amit Görögországban fordítanak le. Mamún kalifa ideje óta (9. század) mindösszesen kb.

100 000 könyvet fordítottak le. Összehasonlításképpen átlagosan ennyit fordítanak le Spanyolországban egy év alatt.”

Bűnözni, analfabétának lenni, kiesni az oktatásból, és egy olyan kultúrából jönni, amely általában igen csekély érdeklődést mutat a tudomány és a tudás iránt, lecsökkenti annak az esélyét, hogy valaki jól fizető munkát szerezzen vagy egyáltalán kapjon munkát. Az antiszociális viselkedés – bűnözői magatartás, nem támogatni a gyerekek iskolába járását, nem tenni erőfeszítést azért, hogy valaki befejezze az oktatást stb. – így szegénységhez vezet (és nem pedig fordítva).

A muszlimok közeli hozzátartozók közötti házassága szintén nem növeli annak az esélyét, hogy valaki sikeres legyen high-tech tudásalapú társadalminkban, melyek magas elvárásokat támasztanak az emberek érzelmeik feletti kontrollja és nagy mennyiségű információ megtanulásának és alkalmazásának képessége iránt. Az arabok 45 százaléka, a pakisztániak 70 százaléka és a törökök 40 százaléka házasodik közeli hozzátartozóval. (Erről bővebben a *Muzulmán rokonházasság: hatások az intelligenciára, az elmére, az egészségre és a társadalomra* című fejezetben olvashat.)

A MEGBÉLYEGZÉSI ÉRV

A stigmatizációs érv a legbutább érv az integrációs vitában. Már túl régóta uralja az integrálódásról szóló diskurzust – anélkül, hogy kellően megvitatták volna, és annak ellenére, hogy érvelése nem logikus és nélkülözi az emberi viselkedés alapvető ismereteit.

A stigmatizációs érv egy sor nem dokumentált példán, és azon az amatőr módon félreértett freudi nonszenszen alapul, hogy a „nyomás ellennyomást vált ki”, ezért a muszlim bevándorlók antiszociális viselkedése természetes (tehát jogos?) válasz a környezetükből érkező kritikára. A stigmatizációs érv támogatói így megteremtik a saját, integrációs problémákra vonatkozó, ésszerűtlen és öngazoló modelljüket. Az antiszociális viselkedés ténylegesen még több kritikát eredményez (az állampolgárok kétségesnek tartják, hogy az integráció sikeres lehet; az újságírók a muszlimok által elkövetett bűncselekményekről számolnak be – ezeket az elkövetőket a média gyakran úgy jellemzi, hogy „ázsiaiak”, „bevándorlók” vagy egyszerűen csak „fiatalok”; a politikusok pedig a bevándorlással kapcsolatban szigorúbb szabályozást és törvényeket követelnek). Mindez, a stig-

matizációs érv szerint, közvetlen oka a még antiszociálisabb viselkedésnek azok részéről, akik „kénytelenek” a külső hatásokra reagálni.

A stigmatizációs érv téves „integrációs-háromszöge” a következő pontokat foglalja magában:

1. Kritika
2. A stigmatizáció érzése (áldozat-mentalitás)
3. „Természetes” antiszociális reakció, amely még több kritikához vezet, és így visszatérünk a kör elejére.

A „stigmatizációs teoretikusok” szerint ebből a gonosz integrációs-háromszögből csak akkor lehet kitörni, ha a média, a politikusok és a nem muszlimok nem bírálják többet a muszlimokat antiszociális viselkedésükért. Bárki, aki csak egy kicsit is ért az emberi viselkedéshez és pszichológiához tudja, hogy a viselkedésben tartós változások csak akkor következhetnek be, ha az emberek észreveszik a problémás viselkedésüket, változtatni akarnak, és rendelkeznek elegendő érzelmi és intellektuális többlettel ahhoz, hogy változtatni tudjanak.

Egy valóságghű és konstruktív integrációs háromszögnek így kellene kinéznie:

1. A nyugati társadalmak részéről megjelenő természetes igény az integrációra és arra, hogy a bevándorlók alkalmazkodjanak a nyugati viselkedési normákhoz
2. A muszlimok áldozatnak érzik magukat
3. Az antiszociális muszlimok gyerekes és társadalmilag elfogadhatatlan viselkedésének van következménye, az integráció és a társadalmilag akceptálható viselkedés még inkább meg van követelve, és így tovább, amíg vagy alkalmazkodnak, vagy börtönbe kerülnek, vagy hazatelepítik őket.

Így az egyetlen tartós és értelmes módja annak, hogy az antiszociálisan viselkedő muszlimok kikerüljenek ebből a körből az az, hogy szakítanak az áldozati szereppel (vagy ahogy a stigmatizációs elmélet mellett érvelők nevezik, a „stigmatizáció érzésével”), és demokratikusan és társadalmilag elfogadható módon élnek, illetve kezelik a kritikát. Világos, hogy azok, akik támogatják a stigmatizációs érvet, nem támasztanak ilyen természetes, felnőtt gondolkodást tükröző elvárásokat a muszlimokkal szemben.

Ehelyett a háromszög harmadik sarkára fókuszálnak – arra, ahol a kritika szerepel. Az efféle gondolkodás tehát azt hangsúlyozza, hogy a problémák csak akkor oldhatók meg, ha véget vetünk a bevándorlók kritikán keresztüli „megbélyegzésének”. Másképp: ha többé nem mutatunk rá a muszlim családokban, a muszlim

többségű területeken és az iszlámban fellelhető súlyos problémákra, akkor a gondok majd maguktól megoldódnak.

Az integrációs problémákat nem lehet a szőnyeg alá seperni. Valójában azt kell mondanom, hogy ezt a módszert már kipróbáltuk és világos, hogy nem működik, nézzük csak meg Svédországot. A problémák csakis akkor oldhatók meg, ha beszélünk róluk, ha „kimondjuk a troll nevét” (néhány északi legenda szerint a trollt meg lehet ölni, ha kiejtik a nevét – a ford.).

INTEGRÁCIÓ KONTRA MUZULMÁN KULTÚRA

Szociális munkásként, majd pedig pszichológusként eltöltött éveim alatt azt a tapasztalatot szereztem, hogy egy bevándorlónak három dologra van szüksége ahhoz, hogy képes legyen integrálódni. Akarnia kell beilleszkedni; engedjék, hogy beilleszkedjen; és képesnek kell lennie beilleszkedni. Nagyon kevés muzulmán bevándorló felel meg mindhárom feltételnek.

Akarat a beilleszkedésre

Először is fel kell tenni magunknak a kérdést: miért akarnának a muzulmán bevándorlók integrálódni? Élhetnek a kultúrájuknak megfelelően, elég segélyt kapnak, és a saját muzulmán közösségükön belül teljes társadalmi életet tudnak élni, anélkül, hogy akár a nyelvüket meg kellene tanulniuk. Vannak muzulmán iskolák, muzulmán párhuzamos társadalmak, sőt akár muzulmán szociális intézmények. Több éve léteznek muzulmán temetők, így még a halál után sem kell, hogy nem muzulmánok közelében legyenek.

Engedjék, hogy beilleszkedjen

Másodszor, a legtöbb muszlimot nem engedik integrálódni. A muzulmán társadalom szélsőséges társadalmi irányítás alatt áll. Mindenki figyel mindenkit, és ha valaki nem követi a kulturális és vallási normákat, akkor kritikával és olyan súlyos következményekkel kell szembenéznie, mint a közösségből vagy akár a családból történő kitagadás. A legrosszabb esetekben – amik elég gyakoriak és főleg a muszlim nőket érintik – folyamatosan halálos fenyegetések közepette kell élniük, amely megfosztja őket az olyan alapvető emberi jogaiktól, mint a szexuális partner, az öltözködés, a barátok, a vallás, és az életmód szabad megválasztása.

A legtöbb muzulmán kliensem a vallási és kulturális hátterére úgy tekintett mint a civilizációs és az erkölcsi csúcspontra – ennek elhagyása egyfajta kulturális és vallási hitehagyásnak és a rokonok megalázásának minősül. Nincs szükség túl sok gyilkosságra, emberrablásra, verésre és más „becsületes” viselkedésre ahhoz, hogy a többiek úgy viselkedjenek, ahogy azt elvárják tőlük.

Képesség a beilleszkedésre

Végül, az hogy valaki integrálódni akar, hagyják, hogy átvegye a nyugati életmódot és elvegyüljön a hitetlenekkel, csupán a szükségesség alap. A mohamedán kultúra messze áll a nyugati életformától, és az, hogy egy muszlim be tudjon illeszkedni, mély változást követel meg a személyiségében és az identitásában. Ez nem egy rossz szokás megváltoztatása, mint például a dohányzásról való leszokás – az integráció az egyén pszichológiáját illetően sokkal mélyebb, egyfajta kulturális átalakulást igényel. Ez sok szempontból teljesen ellentétes azzal, ami alapján megtanították őket arra, hogy megítéljék, mi helyes és mi helytelen. Ez az átalakulás a születésük óta beléjük nevelt szokásoknak és az életről alkotott egész látásmódjuknak a megváltoztatását követeli meg. Ez egy muzulmán számára mindenekelőtt a jogok és szabadságok hosszú sorának elfogadását jelenti: a nők és a férfiak, a muzulmánok és nem muszlimok egyenlőségének, a szólásszabadságnak – beleértve a vallások és próféták kritizálásának jogát –, a szekularizmusnak, a demokráciának, és a vallási és szexuális szabadságnak az elfogadását. Ráadásul meg kell tanulniuk a nyelvet – beleértve az írást és olvasást –, képesnek kell lenniük befejezni a tanulmányaikat, munkát szerezni, otthonosnak érezni a nyugati szociális viselkedési formákat (főleg ami a haragot, a becsületet, a szexualitást és a humort – beleértve az iróniát – illeti), és jól kell érezniük magukat a nem muszlimok között olyan munka- és életkörülmények között, melyek kívül esnek a muzulmán párhuzamos társadalmakon. Szeretni azt, amiről valaki azt tanulta, hogy ne szeresse, nem könnyű. A muzulmánoknak rendkívül motiváltaknak kell lenniük, és rendelkezniük kell a képességekkel ahhoz, hogy ezt a nagy kulturális, vallási, szociális és mentális ugrást megtegyék az integráció felé.

Csak kevés muzulmán bevándorló tud keresztüljutni ezen a három szűrőn. Akiknek sikerült, sokan a tradicionális mohamedán közösségek állandó fenyegetése alatt élnek, mivel a beilleszkedett muszlimok életvitelét hitehagyásnak tekintik, mely a szigorú saría törvénykezés szerint büntetendő. Ezek a társadalmi és pszichológiai akadályok győztek meg arról, hogy a muzulmánok integrációja soha nem fog megtörténni a szükséges mértékben. Bizonyos fokig néhány helyen

végbe fog menni, de a túlnyomó többség nem lesz képes legyőzni a pszichológiai, intellektuális, kulturális, vallási és társadalmi kihívásokat.

Ennek az lesz a következménye, hogy nagyobb és jobban szervezett muzulmán párhuzamos társadalmak fognak létrejönni. Ezen közösségek pszichológiáját az agresszió, az áldozat-mentalitás és az elnyomóval szembeni jogos „önvédelem” érzése, valamint a különleges szabályok egyre növekvő követelése – az úgynevezett iszlamizáció – fogja jellemezni. Ezen muzulmánok többsége nyugati országokban született, ezért a nyugati politikusainktól és a hatóságoktól ezt fogják kérdezni: „Itt születtünk és nőttünk fel. Miért kellene integrálódnunk – miért kellene változnunk? Te nem vagy jobb holland /dán /brit, stb., mint mi – nekünk csak a vallásunk és az életmódunk különbözik. A mi életmódunk éppolyan jó, mint a tied. Én így keresem a boldogságot.”

Az iszlám hatóságok törvényeit a nem muszlimok erősen fogják vitatni, és a muzulmán övezetek és az ezeket környező területek közötti konfliktus valószínűleg egy állandó zavargássá fogja kinőni magát. Miközben a rendőröket, tűzoltókat és más nem iszlám hatóságokat fenyegetik, kigúnyolják és gyakran még fizikailag is megtámadják, addig a járőröző muszlim csoportok, a hazai saría bíróságok és az imámok szabadon gyakorolhatják a hatalmukat. Az iszlám véres történelme során megszokott volt, hogy a világ különböző részeire vándorolva a demográfiai változásokon, politikai és erőszakos lépéseken keresztül kijelentették, hogy mostantól az adott terület iszlám ellenőrzés alatt áll. Csak idő kérdése, hogy egy karizmatikus muzulmán vezető mikor fog egy muzulmán környéket iszlám területté nyilvánítani, ahol a nem iszlám hatóságok törvényei nincsenek többé érvényben. Egyetlen nemzet sem tolerálhatja a belső földrajzi szuverenitása elleni ilyenfajta támadást, és a hatóságok kénytelenek lesznek megállítani ezeket a fejleményeket. Nyugaton a legtöbb muzulmán terület rengeteg erőszakos bűnözőnek, és vallási fanatikusnak ad otthont, és ők valószínűleg nem fogják önként átadni a fegyvereiket, vagy feladni magukat. A nemzeti és a nemzetközi muzulmán közösség erős szolidaritása és lojalitása miatt nagyon valószínű, hogy a többi muzulmán területen is zavargások kezdődnek, és úgy fogják érezni, hogy a környező, nem iszlám társadalom a kultúrájuk és vallásuk ellen támad. A biztonság hiányának növekvő érzése, a társadalmi összetartozás érzésének hiánya és a muszlim bevándorlás negatív gazdasági következményei valószínűleg felismerhetetlenül meg fogják változtatni az országainkat. Sokhelyütt ez a változás már meg is történt.

MEGOLDÁSOK

Profi pszichológusként, aki ezen a területen elég sok tapasztalattal rendelkezik, arra a következtetésre jutottam, hogy az iszlám kultúrában felnőni több okból is mentálisan egészségtelen. A kulturális normák és hagyományok a muzulmánokban nagyfokú agressziót, bizonytalanságot és vallásos rasszizmust hoznak létre. Továbbá az iszlám vallás és kultúra komoly akadályt képeznek a muzulmánok nem iszlám társadalmakba történő integrációját illetően, és a nem muszlimokkal, valamint a nyugati társadalmunkkal szembeni ellenségeskedés és erőszak forrásai.

A World Economic Forum 2008-ban közzétett egy jelentést „Az iszlám és a Nyugat: éves jelentés a párbeszéd helyzetéről” címmel⁴⁸, amelyben bemutatják annak a felmérésnek az eredményeit, amelyet 12 nem muzulmán és 12 muzulmán országban végeztek. A jelentés utolsó pontjának kérdése így szól: „Mit gondol, az iszlám és a nyugati világ közötti erőszakos konfliktus elkerülhető?” A 24 ország többsége úgy gondolja, hogy ezt a konfliktust el lehet kerülni. Ez azonban nem ugyanaz, mint abban hinni, hogy ez a békés fejlemény valójában be is fog következni: a felmérés azt találta, hogy a legtöbb vizsgált országban (22) „a muszlim és a nyugati világ közötti kapcsolat egyre rosszabb.”

A felmérés egyértelműen megmutatta, hogy bár sokan az iszlám és a Nyugat közötti feszültségek békés kimenetelében reménykednek, az emberek mégis látványosan pesszimisták a civilizációk összecsapását illetően mind Nyugaton, mind pedig a muzulmán világban. Úgy gondolják, hogy lehetetlen elkerülni a konfliktus világméretűvé válását, hiszen a két kultúra szinte mindenhol egymás közelében létezik.

A nyugatra történő muzulmán bevándorlás a világtörténelem legnagyobb szociológiai és csoport-pszichológiai kísérlete. A kísérlet egyértelműen rossz irányba halad, a statisztikák és a tények pedig azt mutatják, hogy a problémák egyre gyakrabban jelentkeznek.

Minden józan ésszel rendelkező tudós egy ilyen esetben azonnal leállítaná a kísérletet. Állítsuk le a muzulmán bevándorlást és korlátozzuk a muzulmán bevándorlóknak és menekülteknek kiosztott állampolgárságot. Azok a nem nyugati bevándorlók és menekültek, akik még nem kaptak nyugati állampolgárságot csak akkor éljenek tovább nyugati országokban, ha el tudják tartani magukat és semmilyen erőszakos bűncselekménnyel kapcsolatban nem ítélték el őket. Nincs semmi baj azzal, ha arra kérjük a kellemetlen vendégeket, hogy hagyják el a bulit.

Szociális munkásainknak és a jóléti rendszernek fel kell ismernie azt, hogy olyan emberekkel van dolgunk, akik viselkedését elsődlegesen a kultúra és vallás által meghatározott korlátozások és következmények szabályozzák.

Általánosságban véve, gyakorlatilag annyira nehezé és gazdaságilag előnytelené kell tennünk az integrálódás hiányát, hogy az alkalmazkodni képtelen bevándorlók számára sokkal csábítóbb legyen a boldogságot valahol máshol keresniük. Dániában van egy kiváló törvény a hazatelepítésről: azok a bevándorlók, akik hajlandóak lemondani az állampolgárságukról vagy az állandó tartózkodási engedélyükről, és visszamennek a származási országukba, 15 000 eurót kapnak. Továbbá legfeljebb egy éven keresztül az állam támogatja őket saját hazájukban az üzletük beindításához szükséges felszerelések vásárlásában és az orvosi ellátásban is.

A pedagógiai tantervek, a rendőrségi munka, az integrációs projektek és a szociális ellenőrzések hiábavalóak, ha nem vagyunk szigorúan következetesek. Gazdasági, szociális segítséget csakis olyan embereknek szabadna adni, akik megfelelően viselkednek – nem kellene támogatni az antiszociális életmódot és olyan hosszúra engedni a póráz, hogy a destruktív vagy nem integrálódott egyének csak akkor vegyék észre a társadalom számára káros, nem kívánt viselkedésüket, amikor már túl késő.

Van egy másik fontos dán törvény, amely remélhetőleg ösztönözni fogja Európa többi részét is. Dániában a gyermekek állami támogatását az első két gyermekre (az országos átlagra) korlátozták. Ez azt jelenti, hogy a dán családok és a megfelelően beilleszkedett bevándorló családok képesek kettőnél több gyereket is felnevelni, ha szeretnék – mert dolgoznak, stb. A kevésbé sikeres bevándorló szülőknek azonban kétszer is meg kell gondolniuk, mielőtt nagy családot alapítanak, vagy importálják azt. (Megjegyzem, a gyermekek legtöbbször öröklik a szülők beilleszkedési hiányosságait). A gazdasági nyomásnak magában kell foglalnia az adók és az ÁFA sokkal szigorúbb ellenőrzését azokban az üzletekben, amelyekben feltételezhető a csalás, vagy ahonnan ezt jelentették. Nem lenne szabad, hogy a gyermektámogatási segélyből éljenek és ne fizessenek adót az államnak, miután az országainkba jöttek. A muszlim szervezeteknek és vezetőknek be kell bizonyítaniuk, hogy „mérsékeltek” azáltal, hogy nyilvánosan visszautasítanak mindenfajta erőszakos és kirekesztő passzust az iszlám szövegekből, elismerik a nők szabadságát, a szólásszabadságot, és a világi törvények elsőbbségét, stb. Aki arról szónokol, hogy a Korán az egyetlen igazság és Mohamed a helyes viselkedés kiváló példája, az törvényszegésre biztatja az embereket. Az iszlámnak alkalmazkodnia kell, ha az alkotmányaink szerint törvényes akar lenni.

Sajnos olyan törvényeket is kell hoznunk, amelyek hatással lesznek a hétköznapi emberek magánéletére: elegendő mennyiségű megfigyelő eszközt (kamerák, stb.) kell telepíteni olyan területeken, ahol súlyos problémák vannak a bűnözéssel és a hatóságokkal szembeni erőszakos hozzáállás miatt. A visszaeső erőszakos bűnözőknek szabadulásuk után egy meghatározott ideig GPS készüléket kellene viselniük, azért hogy a rendőrség nyomon tudja követni őket.

Magától értetődik, hogy küzdeni kell a saría terjedése ellen, meg kell szüntetni az összes jelenlegi és jövőbeli kísérletet az iszlamizációra, vissza kell állítani kulturális értékeinket, és mindent meg kell tenni annak érdekében, hogy újra megteremtsük és megőrizzük a békét és a világi törvények fennhatóságát a muzulmán gettóiban.

Végül, fel kell szabadítanunk a muzulmán nőket. A nők szabadsága a legjobb eszközünk mindenfajta agresszív vagy visszamaradott vallási tendenciával szemben. A női szociális munkásoknak rendszeresen találkozniuk kellene azokkal a nőkkel, akik elnyomó bevándorló csoportokból származnak (elsősorban muszlim bevándorlók). Ily módon megbizonyosodhatunk arról, hogy a nők biztonságban vannak, szabadok és ismerik jogukat a hazatelepülésről, a női menedékhelyekről, a fogamzásgátló módszerek használatáról, stb. Ha a férfi hozzátartozójuknak mindez nem tetszik, akkor szabadon elhagyhatják az országot: nem fogjuk elfogadni, hogy a nőkről kialakult középkori látásmód gyökeret verjen a társadalmunkban. A hagyományos iszlám ellen úgy fogunk harcolni, hogy felszabadítjuk a muzulmán nőket.

Ha mindezt megteesszük, akkor jó esélyünk van arra, hogy integrálni tudjuk az itt maradó muszlimokat, minimalizálva a demokráciára jelentett nyomásukat, megvédve társadalmunk biztonságérzetét és a társadalmi összetartozást, továbbá sikerül kielégítő mértékben megtartani a jóléti rendszerünket is.

Amellett, hogy aktívan harcolunk olyan szervezetek és rezsimok ellen, amelyek veszélyeztetik a létezésünket vagy életmódunkat, a külpolitikánknak arra kellene törekednie, hogy csökkentse a népességnövekedést a szegényebb országokban. Ma 7,3 milliárd ember él a Földön (2015-ös adat), és a 10 milliárd felé haladunk. Hamarosan kimerítjük a bolygó nyersanyagkészleteit, sok helyen a művelésre alkalmas területek túl kicsinek bizonyulnak, a tiszta víztartalékok pedig eltűnőben vannak. A túlnépesedés az oka az olyan konfliktusoknak, melyek a földért, az élelmiszerért, a tiszta ivóvízért, a legelőkért, a megművelhető területekért és egyéb fontos forrásokért folynak. A túlnépesedés a környezetet és az éghajlatot is nagyon megterheli. A kedvezőtlen időjárás és környezet rossz hatással van az élelmiszertermelésre, mivel az aszályok, áradások és szennyezések elpusztít-

ják a termést és a művelhető területeket. Lehetetlen megteremteni a szükséges infrastruktúrát, oktatási rendszert és a megfelelő mennyiségű munkahelyet egy túlnépesedett országban – ezeknek a hiánya pedig még nagyobb szegénységhez vezet. Egy képzett és jól táplált népesség a jól működő demokrácia és gazdaság nélkülözhetetlen alapja. A népességnövekedés ütemének lassítása a szegény országok gazdaságát sokkal egészségesebb módon ösztönzi, mintha csak élelmiszert küldünk nekik, amely befolyásolja az árakat és csak még több éhes száj lesz.

A harmadik világ számára nyújtott fejlesztési segélyeket nem a gyakran korrupt kormányoknak kellene adni, hanem a Nobel-díjas mikrohitel modelljét követve, közvetlenül a polgároknak: pl. egy dollárt naponta, ha valakinek nincs vagy csak egy gyermeke van, napi fél dollárt, ha valakinek két gyermeke van és nem fizetni annak, akinek ennél több gyermeke van. Így a szülőknek nem kell egy csomó gyermeket nemzeniük abban a reményben, hogy majd legalább az egyikük olyan sikeres lesz, hogy támogatni tudja őket, amikor már túl öregek lesznek a munkához. A szülők ezután gazdaságilag képesek lesznek megfelelő oktatást és ellátást nyújtani gyermekeiknek (az alultápláltság árt az agy fejlődésének), amely képes létrehozni a művelt középosztályt, minden sikeres társadalom motorját. A Nobel-díjat nyert mikrohitel-program megmutatta, hogy a kis gazdasági egységek támogatása a megoldás és a kisebb összegek egyéni elosztását jól lehet kontrollálni olyan területeken, ahol rossz a gazdasági és politikai infrastruktúra.

Az éhes, szegény és iskolázatlan emberek általában rossz demokraták és könnyen megkísérthetik őket az egyszerű magyarázatok és ígéretek, amilyeneket a politikai iszlám kínál. Ha fedőt teszünk a népességrobbanásra, hosszú távon tudunk összpontosítani a megoldásra, mivel lecsökkentjük a szegénységet és növeljük a képzettséget, ami szükséges annak érdekében, hogy a harmadik világban harcolni tudjunk a növekvő vallási fanatizmus ellen. Így csökkeni fog a belföldi és nemzetközi erőszakos konfliktusok száma a problémás területeken, és ezáltal minimalizálódik a menekültek és bevándorlók Nyugat felé történő áramlása is.

A sok fenyegetés és veszély, amely az illegális bevándorlásból fakad; a bűnözés és a terror; a negatív gazdasági következmények; a társadalmi nyugtalanság növekedése és a társadalmi összetartozás általános csökkenése rendkívül fontosá teszi, hogy az olyan államok és nemzetek feletti intézmények, mint az EU és az ENSZ hatékonyan biztosítsák nemzeti és európai határainkat.

MUZULMÁN ROKONHÁZASSÁG: HATÁSOK AZ INTELLIGENCIÁRA, AZ ELMÉRE, AZ EGÉSZSÉGRE ÉS A TÁRSADALOMRA⁴⁹

Az utóbbi 1400 évben az iszlám kultúrán belüli rokonházasságok valószínűleg súlyos károsodásokat okoztak a muzulmánok génállományában. Az első unokatestvérek közötti beházasság gyakran komoly hatással van az utódok intelligenciájára, elméjére, egészségére és környezetére.

Leghíresebb példa a rokonházasságra az ókori Egyiptom, ahol néhány száz év alatt fáraó-dinasztiák omlottak össze. A családi vagyon és a hatalom megőrzése érdekében a fáraók gyakran saját lánytestvérükkel vagy féltestvérükkel házasodtak össze, így néhány generáció után az utódok mentálisan és fizikailag alkalmatlanná váltak az uralkodásra. Egy másik történelmi példa az európai uralkodóházak, ahol a királyi család tagjai gyakran házasodtak egymás között, mivel a hagyomány szerint nem léphettek frigyre az uralkodó osztályon kívülről származó emberekkel.

Az európai történelem mentálisan visszamaradott és fogyatékos királyainak (vagy a királyi család tagjainak) példája jól mutatja ennek a szokásnak az egészségre gyakorolt káros következményeit. Szerencsére az uralkodó családok mára már megengedték maguknak, hogy szerelemből házasodjanak, és ne csak társadalmi státusz alapján.

Az iszlám kultúrában azonban még mindig jelen van a rokonházasság jelensége, és ezt hosszabb ideje gyakorolják, mint bármelyik egyiptomi dinasztia korában. Még a világ legrégebbi dinasztiáját (a dánt) is 300 évvel előzi meg.

Egy durva becslés szerint a világ összes muzulmánjának majdnem a fele egy közeli rokonnal kötött házasságból születik. Pakisztánban az összes házasság 70 százaléka első unokatestvérek (vagyis „vérrokonok”) között kötött, míg Törökországban ez az arány 25-30 százalék.⁵⁰

Az arab országokban végzett statisztikai felmérések azt mutatják, hogy az algériai házasságok 30 százaléka vérrokonok között jön létre. Bahreinben 46 százalék, Egyiptomban 33 százalék, Nubiában (Egyiptom déli területe) 80 százalék, Irakban 60 százalék, Jordániában 64 százalék, Kuvaitban 64 százalék, Libanonban 42 százalék, Líbiában 48 százalék, Mauritániában 47 százalék, Katarban 54 száza-

lék, Szaúd-Arábiában 67 százalék, Szudánban 63 százalék, Szíriában 40 százalék, Tuniszban 39 százalék, az Egyesült Arab Emírátsokban 54 százalék, Jemenben pedig 45 százalék ez az arány.⁵¹

A családon belüli házasságokból született muzulmánok nagy része már eleve olyan szülőktől származik, akik maguk is belterjes családban születtek – ami többszörösen megnöveli a negatív mentális és fizikai következmények kockázatát.

A vérrokonok közötti házasságok száma valamivel alacsonyabb a Nyugatra vándorolt muzulmánok között. A Dániában élő pakisztániak között a fenti arány 40 százalékra, a török bevándorlók között pedig 15 százalékra csökken.⁵²

A Nagy-Britanniába bevándorolt pakisztániak több mint fele él közeli rokonnal kötött házasságban: „... a BBC által végzett és nyilvánosságra hozott, megdöbbentő eredménnyel járó kutatás szerint a [pakisztáni] közösség legalább 55 százaléka első unokatestvérrel házasodott össze. Ennek köze lehet ahhoz, hogy a brit-pakisztáni családokban az átlagosnál legalább 13-szor nagyobb az esélye annak, hogy a gyermekek rejtett genetikai rendellenességekkel rendelkeznek.”⁵³

A bevándorlóknál jelentkező alacsonyabb arány valószínűleg azért lehetséges, mert nehéz a kiválasztott családtagot az országba juttatni, vagy mert Nyugaton az egészségügyi oktatás jobb.

ALACSONY INTELLIGENCIA

Számos tanulmány azt mutatja, hogy a vérrokonok közti házasságból született gyermekeknek alacsonyabb az intelligenciája, mint a nem rokon szülőktől származóknak. A kutatások szerint a rokon szülőktől született gyermekek IQ-ja 10-16 ponttal alacsonyabb, és a társas viselkedésmóddal kapcsolatos képességeik is lassabban fejlődnek ki.

„Az indiai, Bihar állambeli Bhalgapurban élő anszari muzulmánok között tanulmányozták a szülői vérrokonosság hatásait a gyermekek kognitív és társas viselkedésére. A belterjes családban született (8-12 éves) gyermekek IQ-ját jóval alacsonyabbnak találták (a vidéken élőkénél 69, a városban élőkénél 79) az átlagos, nem belterjes családban született gyermekekénél (79, illetve 95). A különböző szociális készségek, mint például a vizuális fixáció, a szociális mosoly, a hangszelés, a nyelvi kifejező készség és a markoló reflex jelentősen késleltetve jelennek meg a belterjes családban született újszülötteknél.”⁵⁴

„A belterjesség hatása a Raven-tesztre” [feleletválasztós intelligenciateszt az absztrakt gondolkodás tesztelésére – *ford.*] című cikkben leírtak alapján „a Standard Progresszív Mátrixok (SPM) nonverbális intelligenciateszt során a 13 és 15 év közötti első unokatestvérektől származó, indiai, muzulmán iskolás fiúkat hasonlítottak össze olyan osztálytársaikkal, akiknek a szülei genetikailag nem rokonok. A belterjes csoport lényegesen alacsonyabb értékeket ért el, és jelentősen nagyobb volt a szórás, mint a normál csoport esetében. Ez igaz volt akkor is, ha csak pusztán az elért pontszámokat vizsgálták, illetve abban az esetben is, ha az elért pontszámokat korrigálták az alanyok életkorával, társadalmi és anyagi helyzetével.”⁵⁵

Egy másik tanulmány szerint a normálisnak mondható 1,2 százalékról 6,2 százalékra (vagyis 400 százalékkal) nő a 70-es IQ-nál alacsonyabban rendelkező gyermekek születésének kockázata: „Az adatok alapján a normál szülők esetén a szellemi visszamaradottság kockázata 0,012, első unokatestvéri rokonságban lévő szülők esetén azonban ez a szám 0,062.”⁵⁶ A vérrokonosság lehetséges káros hatásairól szóló tanulmány következtetése alapján „a rosszindulatú veleszületett rendellenességek, a mentális visszamaradottság és a fizikai fogyatékoság előfordulása jelentősen magasabb egy vérrokon házasságban született utód esetén, mint egy nem vérrokon párnál.”⁵⁷

MENTÁLIS ÉS FIZIKAI BETEGSÉGEK, HALÁL

A halvaszületés kockázata megduplázódik, ha a szülők első unokatestvérek⁵⁸. Egy tanulmány megvizsgálta a perinatális halál (halvaszületés, vagy a születést követő 168 órán belüli halálozás), a csecsemőkori halandóság és az autoszomális recesszíven öröklődő betegségek (súlyos és gyakran halálos genetikai betegségek, mint például a cisztás fibrózis és a gerinc eredetű izomsorvadás) kockázatát:

„A perinatális halál a pakisztáni gyermekek között 1,5-szer nagyobb, mint a norvégiai gyermekeknél, a csecsemőhalandóság aránya pedig több mint kétszeres. Az autoszomális recesszíven öröklődő betegségek miatt bekövetkező halálesetek aránya 18-szor nagyobb a pakisztáni gyermekeknél. Hasonlóképpen a többszörös fejlődési rendellenesség miatt bekövetkező halálesetek (mely fakadhat egy fel nem ismert recesszíven öröklődő szindrómából) 10-szer gyakoribbak az általánosnál.”⁵⁹

Vannak bizonyítékok, melyek arra utalnak, hogy a belházasságban született embereknél nagyobb a mentális zavarok megjelenésének kockázata: „Klinikai

megfigyelések azt mutatják, hogy a depresszió jelenléte nagyon jellemző az olyan közösségekben, ahol a beházasságok száma is magas.⁶⁰

Egy másik tanulmány a beházasság és a skizofrénia kapcsolatára összpontosít: „Minél közelebbi a vérrokonság, annál valószínűbb, hogy megjelenik a skizofrénia.”⁶¹

Az elmebaj fokozott kockázata az unokatestvérek házasságából született gyermekek között magyarázatot adhat arra, hogy miért terhelik túl a bevándorlók a pszichiátriai rendszert, és miért vannak olyan túlzott mértékben jelen az örült bűnelkövetők között: „A Sct. Hans Kórházban (a klinikailag elmebeteg bűnözőknek kialakított legnagyobb kórházi osztállyal rendelkező intézmény Dániában) a betegek több mint 40 százaléka bevándorló háttérrel rendelkezik.”⁶²

KÖVETKEZMÉNYEK A NYUGAT ÉS A MUZULMÁN VILÁG SZÁMÁRA

A vérrokon házasságok utódokra vonatkozó következményei igen kellemetlenek:

- halál,
- alacsony intelligencia vagy akár mentális visszamaradottság,
- fogyatékoság és egyéb betegségek, melyek gyakran egy lassú és fájdalmas halálhoz vezetnek,
- korlátozott szociális képességek és megértés,
- korlátozott képességek az oktatási- és munkafolyamatok kezelésére,
- fájdalmas orvosi beavatkozások.
- A megismeréssel kapcsolatos negatív következmények befolyásolják a végrehajtó funkciókat is. A koncentráció és az érzelmek irányításának károsodása gyakran vezet antiszociális viselkedéshez.

Egy belterjes társadalom gazdasági költségei és társadalmi következményei természetesen másodlagosak a valós emberi szenvedéshez viszonyítva, azonban a muzulmánok közötti vérrokoni kapcsolatoknak súlyos hatása van a nyugati társadalmakra és a muzulmán világra nézve.

A mentálisan és fizikálisan fogyatékos muzulmán bevándorlókkal kapcsolatos költségek elvonják a rendelkezésre álló keretet más közszolgáltatásoktól: „Ha unokatestvéreknek születik közös gyermekük, akkor kétszer nagyobb a valószínűsége, hogy egy mozgássérült gyermek születik – amely költséges az önkormányzatnak.

A mozgássérült bevándorló gyermekek milliókba kerülnek a dán önkormányzatoknak. Csak Koppenhága megyében 10 év alatt a mozgássérült gyermekek száma összesen 100 százalékkal növekedett. ... Meredith Lefelt 330 mozgássérült gyermekkel rendelkező családdal vette fel a kapcsolatot Koppenhágában. Becslése szerint az ügyfelek egyharmada rendelkezik idegen kulturális háttérrel.”⁶³

Erre még rátesz azoknak a muzulmán bevándorlóknak a költsége, akik – a vérrokon szülőktől való származásuk különböző következményei miatt – nem képesek megfelelni a mi nyugati munkaerőpiacunk kihívásainak: a muzulmán bevándorlók és leszármazottaik körében nagyon nagy a munkanélküliség aránya.

Ugyanez a helyzet a muzulmánokkal az USA-ban is. A Gallup Intézet készített egy tanulmányt 300 000 ember bevonásával, amelyből azt szűrték le, hogy „a népesség egészéhez viszonyítva az USA-ban élő muzulmánok többsége alacsonyabb bevételekkel rendelkezik, kevésbé iskolázott és rosszabb munkája van.”⁶⁴

A belterjes családban való születés tanulásra gyakorolt hatásai megmagyarázhatják azt, amit egy korábbi fejezetben már említettem, vagyis miért 300 százalékkal magasabb a nem nyugati bevándorlók körében a hadsereg intelligenciatesztjén elbukók aránya a dánokénál: „A nem nyugati bevándorlók 19,3 százaléka megbukik a dán hadsereg intelligenciatesztjén, míg a dán háttérrel rendelkező jelentkezőknek csak 4,7 százaléka jár sikertelenül.”⁶⁵

Ez talán arra is magyarázatot ad – legalábbis részben –, hogy az arab háttérrel rendelkező iskolás gyermekek kétharmada miért analfabéta a dán oktatási rendszerben eltöltött 10 év után is. „Azok, akik arabul beszélnek a szüleikkel, gyakran nem tudnak olvasni – 64 százaléuk analfabéta. (...) nem számít, hogy az olvasási képességről, matematikáról vagy a tudományról beszélünk, a séma ugyanaz: a kétnyelvű (nagyraoszt muzulmán) bevándorlók képességei rendkívül rosszak dán osztálytársaikhoz viszonyítva.”⁶⁶

A gyengén tanulók számára működő speciális oktatás magas költségei a dán iskolák költségvetésének egyharmadát teszik ki. „A bevándorló gyermekek egyértelműen felülreprezentáltak a fogyatékosoknak és mozgássérülteknek létrehozott intézményekben. ... A fizikális és mentális fogyatékosokkal rendelkező gyerekek számára működő három koppenhágai iskolában a bevándorló háttérrel rendelkező gyermekek aránya átlagosan 51 százalék, míg az egyik iskolában ez a szám már eléri a 70 százalékot. ... Ez az arány jóval magasabb, mint az önkormányzatnál bejegyzett bevándorló gyermekek aránya (33 százalék). A nagyszámú fogyatékos gyermek egyértelmű bizonyíték arra, hogy a bevándorló családokban nagyon sok a vérrokon szülő.”⁶⁷

A mi magas szintű oktatási rendszerünk szintén megnehezítheti a belterjes családból származó tanulóknak, hogy befejezzék tanulmányaikat (lásd az előző fejezet *Antiszociális viselkedés kontra szegénység* témakörét). A Dániában született és nevelkedett bevándorló gyermekeknek több mint egyharmada, míg a dánoknak kevesebb, mint egyötöde tanulatlan – nem rendelkezik iskolai képzettséggel.⁶⁸

A rokonházasság negatív következményei mérhetetlenek a muzulmán világra nézve. A belterjesség talán megmagyarázza, hogy összesen miért csak 12 muzulmán kapta meg a rangos Nobel-díjat a történelem során. (7 közülük Nobel-békedíjat nyert – olyan békéért, melyről kiderült, hogy nem volt túl tartós.)

Talán az alacsonyabb IQ-nak köszönhető a tudomány megértésére, megbecsülésére és létrehozására való korlátolt képesség is, és az, hogy a muzulmán országok a tudományos kutatások világátlagának csupán 1/10-ét produkálják.

KAPCSOLAT A MUZULMÁN ROKONHÁZASSÁG ÉS A TERRORIZMUS KÖZÖTT⁶⁹

Két dolog kifejezetten jellemző az iszlám kultúrára: a terrorizmus és a rokonházasság. A legújabb kutatások azt mutatják, hogy ez a két jelenség szoros kapcsolatban állhat egymással.

Az *Aggression and Violent Behaviour* című magazinban megjelent kutatás bebizonyította az öngyilkos merényletek, illetve a depresszió és a fizikális fogyatékoság kapcsolatát.⁷⁰ A kutatások azt mutatják, hogy sok depresszióban szenvedő muszlim számára az öngyilkos merénylet egy (a muzulmánok között) társadalmilag elfogadott módja az öngyilkosságnak – és annak, hogy véget vessenek mentális gyötrelmeiknek.

Juszuf Jadgari a Kabuli Orvosi Egyetemről boncolásokat végzett az öngyilkos merényletek maradványain, a kapott eredmények pedig alátámasztják elméletét. Jadgari úgy találta, hogy közel 90 százalékuk szenvedett olyan súlyos betegségekben, mint a vakság, rák, hiányzó végtag vagy lepra⁷¹. Sok muzulmán országban – beleértve Afganisztánt is – alacsony társadalmi elfogadottsága van a fogyatékoságnak és a súlyos betegségeknek. Jadgari szerint a fizikai fogyatékoság vagy a mentális visszamaradottság gyakran vezet a kirekesztéshez az afgánhoz hasonló társadalmakban. Ezeknek az embereknek a mártírrá válás lehet az egyetlen esély arra, hogy társadalmilag elismerjék őket és tiszteletet kapjanak – vagy véget

vethessenek a társadalmi elszigeteltség okozta szenvedésüknek (ami különösen nyomasztó egy olyan kollektivistista kultúrában, mint az iszlám). A rokonházasságok okozta kromoszómális betegségek egy kellemetlen mellékhatása az is, hogy az ilyen betegségben – például a Down-kórban – szenvedő embereket könnyen kihasználja az al-Kaida. A rokonházasságok miatti alacsonyabb intelligenciával rendelkező embereken a fundamentalista iszlámnak valószínűleg könnyebb agymosást végrehajtania.

Az iszlám terrorizmus legnyilvánvalóbb és legerősebb motiváló ereje minden bizonnyal a Korán számos terrorizmusra uszító verse. Ezek a versek megparancsolják a muzulmánoknak, hogy halálukig küzdjenek az iszlám terjesztése, és a vallásuk, illetve a próféta becsületének védelme érdekében. Azonban testi fogyatékoság miatt számkivetettnek lenni; egy olyan országban élni, mely nem viseli gondját a fogyatékos embereknek; szenvedni az ilyen betegségek okozta fizikai fájdalomtól; vagy depressziósnak, skizofrénnak lenni, mind (mostanra) bizonyítottan fontos motivációs tényezőnek számítanak a muszlimok radikalizálhatóságában.

A rokonházasság egészségtelen kultúrája a muzulmán társadalmakban megnöveli a mártírok számát, akik így keresnek egy tiszteletreméltó, a társadalom és a vallás által elfogadott kiutat helyzetükből.

KÖVETKEZTETÉS

Nincs kétség afelől, hogy a muzulmánok körében széles körben elterjedt „első unokatestvér-házasságok” károsítják a muzulmánok génállományát. Mivel a muzulmánok vallási meggyőződése tiltja a nem muzulmánokkal kötendő házasságot, megakadályozza a népesség génállományának frissülését. Így a muszlim népek génállományában keletkezett károsodás azóta, hogy 1400 évvel ezelőtt a próféta engedélyezte az első unokatestvérek házasságát, valószínűleg hatalmas lehet. Ennek közvetlen és közvetett, emberi és társadalmi következményeit fentebb kifejtettük.

A jövő nemzedékének egészségével kapcsolatos együttérzésnek elegendőnek kellene lennie ahhoz, hogy betiltsák az első unokatestvérek közötti beházasságot. A gazdasági és társadalmi következmények szintén fontosak. Egy ilyen törvény csökkentené a Nyugatra történő muzulmán bevándorlás mértékét, hiszen sok

muzulmán család itt is folytatni szeretné a belházasságok gyakorlatát azért, hogy megfeleljen a kulturális és társadalmi hagyományoknak, valamint a vagyont és a hatalmat családon belül tartsa.

Az első unokatestvérek házasságára vonatkozó jogszabályi tilalom egy logikus és együttérző szükségszerűség mind a muzulmán világ, mind pedig az EU és a nyugati kormányok részéről.

AZ ISZLÁM NŐKKEL KAPCSOLATOS NÉZETEINEK KÖVETKEZMÉNYEI⁷²

Most belevetjük magunkat egy sötét és zárt univerzumba, ahol a nőket arra kényszerítik, hogy élethosszig tartó szexuális kapcsolatot tartsanak fenn közeli családtagjaikkal; ahol úgy tűnik, hogy a nőkkel való durva bánásmód nagyon elterjedt; és ahol a fiatal lányokat és nőket arra kényszerítik, hogy szépségüket fátylak, hosszú és nem túl szép kabátok, burkák mögé rejtsek, a férfiak viszont szabadon megerősíthatják őket, mindezért pedig automatikusan őket tekintik vétkesnek.

A világon élő 700 millió muszlim lány és nő túlnyomó többségének olyan alapvető emberi jogok nélkül kell élnie, mint saját szexuális partnereik, ruhájuk, életmódjuk és vallásuk szabad megválasztása. Az állandó fenyegetettség – hogy a család kitagadja őket, visszavonják még azt a kevés kiváltságot is, amivel rendelkeznek, bezárják, megverik vagy akár meg is ölik őket – megakadályozza, hogy a muszlim lányok és nők ellenszegüljenek az iszlám saría törvényeknek és az ezt támogató férfiaknak. Rendszeres és gyakran nagyon véres példákkal demonstrálják a retorziót, hogy csak a legbátrabb és legkétségbeesettebb nők próbáljanak meg elmenekülni vagy ellenszegülni a szabályoknak.

Ezen felül ott vannak még a történetek arról, hogy mi történik a „rossz lányokkal” a haláluk után. A Korán leírása a Pokolról és a muszlim családok meséi az erkölcstelen nők büntetéséről, hatékony mentális gátként működik azok számára, akiket már születésük óta ehhez hasonló történetekkel pszichológiailag indoktrínáltak. Ez még a szabadabb muszlim nőket is arra sarkallja, hogy önként viseljék a fátylat és a láthatatlan láncokat.

BECSÜLET-BŰNCSELEKMÉNYEK

A kutatások azt mutatják, hogy évi 7000 és 20 000⁷³ közötti becsületgyilkosság 91 százalékát⁷⁴ muszlimok követik el. Ezen felül ott van az a számtalan becsület-bűncselekmény, amelynek nem lett halálos áldozata. A The Independent⁷⁵ internetes híroldal 2011. október 23-án megjelent „A becsület kérdése” című cikke szerint a brit rendőrség közel évi 17 000-re becsüli azoknak a nőknek a számát

Nagy-Britanniában, akik becsület-bűncselekmények áldozatául estek, beleértve a nemi erőszakot, a verést, az emberrablást, a gyilkosságot és a kényszerházasságot. Törökországban a nők 42 százalékát éri fizikai vagy szexuális bántalmazás.⁷⁶ Marokkóban ez az arány 82 százalék.⁷⁷ Az adatokat lehetne sorolni.

Vibe Klarup Voetmann, a koppenhágai Dannerhuset nősegítő központ elnöke 2008. június 11-én azt nyilatkozta a dán Kristeligt Dagblad⁷⁸ internetes napilapnak, hogy a központtal kapcsolatba lépő évi közel 1400 nő 70 százaléka közel-keleti háttérrel rendelkezik. Mivel a Dannerhuset csak egyike a 40 nősegítő központnak Dániában, félő, hogy a kényszerházasság, családon belüli erőszak vagy nemi erőszak miatt tanácsadást vagy menedéket kereső muzulmán nők száma ennél sokkal magasabb. Érdeemes figyelembe venni azt a tényt is, hogy sok muzulmán nő nem beszél az őket ért támadásokról, tartva a család megtorlásától. Ily módon csak Dániában az erőszakot elszenvető muzulmán nők száma meghaladja az évi több ezret.

Hol van a becsület egy nő megerősökölésében, vagy arra kényszerítésében, hogy olyan férfival házassodjon össze, akit nem szeret?

A KÉNYSZERHÁZASSÁG EGYENLŐ A NEMI ERŐSZAKKAL

Amikor a kényszerházasság témájához érkezünk, rá kell jönnünk, hogy az újságírók és a média még mindig nincs tisztában azzal, hogy ez a szokás nemcsak egy támadás a nők alapvető emberi jogai ellen, hanem sokkal inkább egy szexuális visszaélés. Egy kényszerházasságban a nő kényszerítve van arra, hogy szexuális kapcsolatba lépjen azzal a férfival, akit nem ő választott magának. Ráadásul ez a szexuális kapcsolat gyakran élethosszig tart, mivel a válás lehetősége nagyon kevés nőnek adatik meg.

A kényszerházasságokat csak még borzasztóbbá teszi, hogy a nőket gyakran távolabbi családtagjaikhoz kényszerítik hozzá. A dán Jyllands-Posten⁷⁹ napilap szerint: „Becslések szerint Pakisztánban a házasságok közel 70 százaléka (más források⁸⁰ szerint 60 százaléka) családon belül történik, Törökországban ez az arány pedig 25-30 százalék között van.”

Mit szólnál hozzá, ha arra kényszerítenének, hogy szexuális kapcsolatod legyen a saját unokatestvéreddel?

Ahogy arról már az előző fejezetben írtam, a közeli családtagok közötti szexuális kapcsolat nemcsak pszichológiai sebeket okozhat, hanem biológiailag is

természetellenes. A dán BT⁸¹ című napilap 2003. november 10-ei, „A bevándorlók közötti belterjesség milliókba kerül” című cikke szerint a kényszerházasságok következménye gyakran testi és mentális fogyatékoság. „Ha két unokatestvérnek gyermeke születik, a fogyatékoság kockázata a kétszeresére növekszik – és ez pénzbe kerül az önkormányzatoknak. (...) Már 2000-ben megfigyelték, hogy a koppenhágai gyermekeknek csupán 13 százaléka bevándorló, mégis ők alkotják a súlyosan fogyatékos gyermekek 24 százalékát.”

Mindemellett a muzulmán kultúrában sok kényszerházasságban a menyasszony nagyon fiatal. Mivel a fiatal lányoknak nincs reális lehetőségük arra, hogy ellenálljanak, nem vagyunk túl messze a valóságtól, ha ezeket a házasságokat intézményesített szexuális bántalmazásnak tekintjük. Pernilla Ouis, svéd kutató, aki maga is muszlim, egy jelentést készített a „Red Barnet” nevű független gyermekmentő szervezet nevében az úgynevezett „becsület alapú” erőszakos cselekményekről a Közel-Keleten. Ouis következtetése szerint „a fiatalok házasság szexuális visszaélésnek minősül, mivel az érintett lányok nagyon fiatalok.” A jelentés megállapításai annyira elmarasztalóak voltak, hogy végül maga a szervezet cenzúrázta azokat.⁸²

AZ ISZLÁM VALLÁS ÉS KULTÚRA SZEREPE

A Korán szerint azoknak a férfiaknak, akik csatában halnak meg az iszlámért, 72 szűz jár jutalmul, akiknek úgy tűnik „helyreáll” a szüzességük minden alkalommal, miután a mártír beléjük hatolt. A nyugati pszichológia szemszögéből nézve elég kínos és éretlen, hogy egy világvallás legmagasabb jutalomként – feketén-fehéren – szexet ígér egy szexuálisan tapasztalatlan nővel. A legtöbb ember, aki már kinőtt a tinédzserkor hormonhullámaiból, és szert tett egy csipetnyi emberi érettségre, valószínűleg egyetért abban, hogy ezek a vágyak egy nagyon nyers, durva, éretlen embertípust mintáznak.

Ez nem azt jelenti, hogy az iszlám paradicsomot mindenekelőtt szexuálisan túlfűtött és durva férfiaknak szánták, akik túl bizonytalanok ahhoz, hogy kezelni tudják a tapasztalt nők szabad nézeteit a szexualitásról. Azonban ennek a paradicsomképnek a széleskörű dicsőítése azt jelzi, hogy a muzulmán kultúrának sikerült nem kevés ilyen típusú férfit kitermelnie.

Ez a szexparadicsom, ahol az ember csak szerez egy nőt, és kérdés nélkül azt csinál vele, amit akar, sajnos azon még élő muzulmán férfiak között is létezik, akik

nem váltak mártírrá a vallásukért. Sok esetben a muzulmán férfi következmények nélkül megerőszakolhatja a muzulmán nőt, mivel a nő nem meri elmondani a történetet a családjának vagy a rendőrségnek. Ehhez az a tény is hozzájárul, hogy a muzulmán kultúrában többnyire az a nézet járja a nőkről, hogy ők maguk okolhatók a megerőszakolásukért.

2009. augusztus 3-án a Danmarks Radio⁸³ dán tv-csatorna számolt be arról, hogy a szervezett csoportos nemi erőszak egy széles körben elterjedt jelenség a bevándorlók körében: „A nem dán etnikai háttérrel rendelkező fiatal férfiak tehető felelőssé a saját környezetükben levő ugyanolyan háttérrel rendelkező lányok megerőszakolásáért. A fiatal férfiak tudatában vannak annak, hogy a lányok anynyira félnek családjuk reakciójától, hogy inkább nem szólnak arról, hogy megerőszakolták őket.”

A muzulmán családból származó Kristina Abu-Khader Aamand ápolónő szexuálisan bántalmazott bevándorló lányokkal dolgozott a „Szexuális Erőszak Áldozatainak Dániai Központjában”. Ma Aamand a „New Virginité” nevű tanácsadó iroda vezetője, amely havonta egy vagy több olyan lányt keres fel, akin bevándorló fiúk vagy férfiak nemi erőszakot követtek el. A jelenséggel kapcsolatban így vélekedik⁸⁴: „Mint muzulmán bevándorló lány, abban a hitben neveltek, hogy ha házasság előtt szexuális életet élsz, akkor Allah meg fog büntetni. A házasság előtti szex az iszlám szerint a legszörnyetesebb tett, amit tehetsz. Néhány fiú a becsületnek ezt a fajta elképzelését kihasználja, hiszen a lány fogja elszenvedni a szégyent, és ő is lesz megbüntetve.”

A buzgóbb vallásos családok a szerencsétlen lányokat tekintik bűnösnek, amiért megerőszakolták őket. Ugyanez a család gyakran nem engedi a nőknek, hogy egyedül legyenek olyan férfiak társaságában, akik nem családtagok és kizárólag férfi családtagok társaságában szabad elhagyniuk a házat. Ezért okkal feltételezhető, hogy az erőszaktevő gyakran családtag, például a nagybácsi, a fiútestvér, az unokatestvér, az apa, a nagypapa stb.

Afganisztánban a muzulmán férfiak szexuálisan túlfűtött és perverz iszlám paradicsoma 2009 tavaszán saját törvényparagrafust kapott. Az afgán elnök, Hamid Karzai aláírt egy törvényt, amely tulajdonképpen felhatalmazta a férfiakat arra, hogy megerőszakolhassák feleségüket, ha az több mint négy napig nem szexelt velük.⁸⁵ Szerencsére a törvény a nemzetközi nyomás hatására visszavonásra került.

Ennek ellenére a média és az életrajzi irodalmak tele vannak a muzulmán férfiak által elkövetett, nők ellen irányuló szexuális bántalmazással és erőszakkal. A

gyönyörű, intelligens és bátor szomáliai nő, Ayaan Hirsi Ali könyveiben⁸⁶ részletesen leírja, hogy milyen az élet a muzulmán társadalomban.

A média viszont olykor még abszurdabb példákat képes bemutatni. Ilyen például annak a 16 éves jordániai lánynak az esete, akit a saját nagybátyja ölt meg 8 lövéssel, teste különböző részein eltalálva – mindezt azért, mert megerőszakolták. Az egyetlen kegyes cselekedete (ha lehet egyáltalán ilyet mondani) az volt, hogy megvárta míg unokahúga megszülte az erőszak során fogant gyermeket, s csak ezután ölte meg.

Egy másik, még csak nyolcéves lányról azért mondtak le a szülei, mert meg akarták menteni a család becsületét, miután lányukat négy fiú megerőszakolta⁸⁷. A dániai Női Menedékszervezet tapasztalata szerint négyszeresére nőtt azoknak a gyermekeknek és fiataloknak a száma, akik védelmet keresnek a családon belüli erőszak ellen. A titkárság vezetője, Lene Johannesson a következőket mondta: „Bár már jó néhány éve kitartó törekvések vannak az integráció érdekében, a fiatal lányok még mindig fő célpontjai a becsület alapú támadásoknak.”

Talán a muzulmán férfiak nőkről alkotott nézetei okozzák azt, hogy a 2006-ban, 2007-ben és 2008-ban Oslóban ismeretlenek által elkövetett nemi erőszak-alapú támadások (ahol az erőszaktevő és az áldozat nem ismerték egymást korábban) 100 százalékát nem nyugati háttérrel rendelkező bevándorlók követték el.⁸⁸ (2011-ben a nemi erőszak 30 százalékkal emelkedett Oslóban. 2012 első negyedében, 2011 azonos időszakához képest a nemi erőszak eseteinek száma 69 százalékkal növekedett)⁸⁹.

Ennek a jelenségnek egy különösen kegyetlen változatára derült fény 2009 februárjában: egy iraki nő nem kevesebb, mint 80 nőtársa megerőszakolását szervezte meg. A cél az volt, hogy az áldozatokban azt a benyomást keltsék, hogy már nincs miért élniük, és az öngyilkos merénylővé válás az egyetlen megoldás saját maguk és családjuk becsületének megmentésére.⁹⁰

Az iszlám szerint a nőnek legalább két férfi tanúra van szüksége, ha bármilyen ügyet bíróság elé akar vinni. Ha egy nőnek a saría szerint ítélkező muzulmán országban elég bátorsága lenne ahhoz, hogy feljelentést tegyen nemi erőszak miatt, akkor sem nyerhetné meg az ügyet, mivel valószínűleg a nemi erőszak minden lehetséges férfi szemtanúja maga is részt vett a támadásban.

Valójában a világ majdnem 700 millió muzulmán nőjének nagy része nem rendelkezik semmilyen valós védelemmel a családtagok vagy más – a környezetükben lévő – férfiak által elkövetett nemi erőszak ellen. Ezt pedig túl gyakran használják ki a muzulmán férfiak.

A nők valós kívánságait, illetve azt, hogy egy nőnek egyáltalán vannak vágyai, nagyon sok muzulmán országban helytelenítik, olyannyira, hogy sok helyütt kivágják az erogén részeket a nők nemi szervéből, lehetőleg még pubertáskor előtt. A New York Times azt írja a „A vágás hagyománya” című 2008. január 20-i cikkében, hogy a világ legnépesebb muzulmán országában – Indonéziában – élő lányok 96 százalékát 14 éves kor előtt körülmetélik.⁹¹ Ez felháborító!

Miért ér kevesebbet az iszlámban és a muzulmán kultúrában a nő, és miért van kevesebb döntési joga a saját testéről és szexualitásáról, mint egy férfinak? Miért van az, hogy a muzulmán nőket sokkal-sokkal gyakrabban verik, erőszakolják és csonkítják meg, mint a más kultúrákban élő nőket? Sokféle lehetséges válasz van, melyek közül a Korán a legkonkrétabb: Allah és az ő prófétája szerint a nő alacsonyabb rendű, mint a férfi. (Korán 4. szúra 34. vers)

Pszichológusként, azoknak az embereknek a beszámolóai alapján, akiket az elmúlt években kezeltem, arra a megállapításra jutottam, hogy a muzulmán családokon belüli erőszakért a Korán és az iszlám szentírások nőkről szóló lekezelő versei a legmeghatározóbb tényezők. Az iszlám szentírásokban megtalálható becsmérlő versek úgy működnek, mint az ellenséggel szembeni negatív háborús propaganda, melyre a katonákat indoktrinálják háború idején: démonizálja az ellenfelet, és elvágja az empátiát, amely egyébként megakadályozná, hogy az illető ártson a nőknek vagy nem muszlimoknak. A Korán így olyan érzelmekre buzdít, amelyeket a civilizáltabb kultúrák kínosnak tartanak, és olyan magatartást legitimál, amely a legtöbb nem iszlám jogrendszer szerint törvénytelen. Láthattuk a náci Németország esetében és számos pszichológiai kísérletből (mint például a híres Milgram-kísérlet), hogy egy erős autoritás – ebben az esetben a Korán, a próféta és követői napjainkban – képesek embereket arra utasítani, hogy olyan dolgokat tegyenek, melyet az alaptermészetük szerint, normál körülmények között nem tennének meg.

A nők (különösen a női szexualitás) elnyomása az iszlám kultúra központi pillére, és úgy tűnik, hogy egy jelentős tényező egy olyan társadalomban, amely a világon másfél milliárd ember mentális szokásait és lelki fejlődését formálja.

A muszlimokra nézve pszichológiai szempontból milyen következményekkel jár a nők széles körben elterjedt elnyomása?

SZERELEM ÉS SZEXUALITÁS

A szerelem többek között az egyenrangúság kölcsönös érzésén alapul, mivel az igaz szerelem csak akkor lehetséges, ha nem kényszerítjük a partnerünket vagy nem félünk tőle. Ahhoz, hogy megtapasztalják az igaz szerelmet, az iszlám kultúrában élő férfiaknak és nőknek át kell törniük a nemek közötti egyenlőtlenséggel kapcsolatos szabályokon, amelyekre a Korán, Az utazó támasza⁹² és más iszlám szövegek utasítanak. Az iszlám nyilvánvalóan komoly akadály, ami megnehezíti – és sok esetben lehetetlenné teszi – számos muzulmán férfi és nő számára, hogy megtapasztalja a boldogságot adó, pszichológiailag és testileg egészséges szerelem érzését.

A széles körben elterjedt családon belüli erőszak és kényszerházasság – gyakran érzelmileg és fizikailag éretlen lányokkal, akik még nem is menstruáltak – arra utal, hogy az iszlám kultúra semmibe veszi a szerelmet. A szerelem helyett a törekeny becsület, a kiközösítéstől való félelem, valamint a kulturális hagyományok és vallási törvények iránti elkötelezettség váltak az összekötő kapocsá sok muszlim partner között.

Az iszlám vallás és kultúra csökkenti a muzulmán férfiak nők iránti nyitottságát azáltal, hogy tisztátalannak, kevésbé érdemesnek és ostobának kategorizálja őket.⁹³ Ez nem csak azt akadályozza meg, hogy egyenrangú partnerként szeressék a nőket – vagy hogy szeressék őket egyáltalán –, hanem perverz szexualitáshoz is vezethet. A pszichoanalitikus elmélet szerint a szexuális frusztráció és a szerelemre való képtelenség vagy a szeretet hiánya egyéb szociálisan diszfunkcionális viselkedés mellett könnyen eredményezhet extrém dühöt és agressziót.

Egy konkrét példa a 23 éves nigériai származású Umar Farúk Abdulmutallab, aki 2009. karácsony napján megpróbált felrobbantani egy repülőgépet. Az alsónadrágjában csempészte fel a bombát, egy hős holland utas azonban megállította. A sikertelen terrortámadás előtt Abdulmutallab üzeneteket hagyott egy chat oldalon, amiben azt írta, hogy „magányosnak és szexuálisan elfojtva érzi magát”. Kifejtette bűnös „szexuális vágyaival” és világi „fantáziáival” folytatott küzdelmeit. Annak érdekében, hogy irányítani tudja az iszlám hit szerint bűnös szexuális fantáziáit, megpróbált elfogadhatóbb, „dzsihád fantáziákra” összpontosítani: „Elképzelem, hogy a nagy dzsihádra hogyan fog sor kerülni, a muszlimok hogyan fognak győzni, insallah (ha Allah is úgy akarja), hogyan fognak uralkodni az egész világon és hogyan fogják létrehozni újból a legnagyobb birodalmat!!!”⁹⁴ A szexuális fantáziák felcserélése a világ erőszakos átvételének fantáziájára nem egy mentálisan ép módja az egészséges és természetes ösztönök semlegesítésének – legalábbis

pszichológiai szempontból nézve nem az. Végül úgy döntött, hogy robbanóanyagot helyez el az alsónadrágjában és felrobbantja frusztrációja fő okát: a péniszét.

Az agresszív érzelmekhez és viselkedéshez vezető szexuális frusztráció természetesen minden kultúrában jelen van, azonban egyes kultúrákban – különösen az iszlámban – gyakoribb.

Pszichológusként rámutatnék még arra az alapvető tényre is, hogy amitől félnünk, azt általában nem szeretjük. Több mint 100 muzulmán férfi kezelése után az az egyértelmű benyomásom, hogy a muzulmán férfiak bizonytalannak érzik magukat és félnek amiatt, hogy a női szexualitás sokféle módon „erősebben” nyilvánul meg, mint a férfié: a nők hosszabb ideig képesek szeretkezni, mint a férfiak, és a férfiak gyakran megszegyenülve érzik magukat, ha kielégítetlenül hagyják a nőt, mert nem képesek kontrollálni az ejakulációjukat. Azt a tényt, hogy a nők „erősebbek” a férfiaknál az élet ezen alapvető területén, a férfiak úgy próbálják meg kompenzálni, hogy semmibe veszik a nőket és igényeiket.

Természetesen meg kell említeni, hogy ez a pszichológiai mechanizmus a hímsoviniszták (a nőkkel szemben előítéletekkel rendelkezők, a nőket lenézők) között más kultúrákban is jelen van, bár semmilyen vallásnak vagy kultúrának sem sikerült olyan egyedülálló kultuszt teremtenie a női nemiség köré, mint az iszlámnak – egy kultuszt, melynek középpontjában a női nemiség és vágy elnyomása, elrejtése áll.

A muzulmán nő szexuális jogaiért küzdő dán-pakisztáni Kristina Aamand a következőket nyilatkozta a vele készített „Új Szüzesség Project – interjú Kristina Abu-Khader Aamanddal” címet viselő 2009. szeptember 21-én a Jyllands- Posten újságban megjelent interjúmban: *„A muzulmán nők társadalmi kontrollja azt a célt szolgálja, hogy megőrizték a muzulmán kultúra lényegét. A muzulmán kultúra lényegének nagy része pedig a női nemiségről szól.”* És ebben az esetben nem számít, ha a nő azt állítja, hogy maga döntött úgy, hogy viseli a fátylat vagy a burkát. A tény, hogy maguk a nők osztoznak az iszlám nőket alárendelő látásmódjában, nem teszi jobbá a dolgokat, éppen ellenkezőleg.

Mint hivatásos pszichológus azt mondom, hogy a nőkkel kapcsolatos muzulmán látásmód nemcsak a nők számára káros. A nőket lenéző hozzáállás és szexualitásuk neurotikus szabályozása ártalmas a férfiak pszichológiai fejlődésére is. A muzulmán férfi szexualitása rendellenes irányt vehet fel, mert nem tudja megtapasztalni a nyugodt és szeretetteljes kapcsolatot a nővel, és így elesik a mély érzelmi öröm és fejlődés lehetőségétől, amelyet egy szerető, gyengéd és egymást tisztelő férfi és nő közötti szerelem adhat.

A muzulmán férfiak durvák lesznek, szexuális teljesítményük pedig a nő szükségleteire és vágyaira érzéketlenné válik. A nők szerint, akikkel interjút készítettem – közöttük két tapasztalt prostituálttal –, ennek az az eredménye, hogy a muzulmán férfi rövidebb időt tölt az ágyban és kevesebb örömet szerez, mint más férfiak.

Ha a svájci Carl Gustav Jung által felfedezett mély-pszichológia területére merészkedünk, ugyanezt a lélektani elemzést találjuk. Ha valaki elnyomja a nőket a külső világban, az ennek megfelelően elfojtja saját női tulajdonságait is (az úgynevezett „animát”), és így kevésbé lesz érzékeny, kreatív, nyugodt, intuitív, magabiztos, szociális és békés.

Mi, akik szeretjük a nőket és tiszteljük azokat a dolgokat, melyeket a feljűk történő megnyíláson keresztül tanulhatunk, azt kívánjuk nekik, hogy szabadon eldönthessék, milyen partnert, ruházatot és életstílust választanak. Úgy érezzük, hogy kötelességünk megvédeni őket támadás, illetve elnyomás esetén és semmibe vesszük azokat a férfiakat, akik nem engedik nőiket úgy élni, ahogyan szeretnének, és nem látják meg a nőkben lévő sokféle kvalitást. Azok a férfiak, akiknek nincs kiegyensúlyozott kapcsolata a nőkkel, gyakran hímsoviniszták és érzelmileg éretlenek – amely a nyitottság és a valódi élettapasztalatok hiányát jelentik a szebbik nemmel kapcsolatban. A terápiák során az ilyen típusú férfi gyakran rendelkezik torz képpel saját vonzerejét és szexuális teljesítményét illetően.

AZ ISZLÁM ELFERDÍTI KÖVETŐINEK SZEXUALITÁSÁT – PERVERZIÓK

A szexualitásnak ez a fajta elferdülése, illetve a kölcsönös és egyenrangú szeretettel kapcsolatos tapasztalat hiánya lehet az oka annak, hogy sok megrögzött muzulmán hívó erős érdeklődést mutat a gyermekpornográfia iránt. A 2008. október 17-i „A rendőri razziák során felfedezett kapcsolat a gyermekpornográfia és a muzulmán terroristák között” című The Times cikk beszámol arról, hogy a brit rendőrség rengeteg ilyen tartalmú felvételt talált a feltételezett terroristák számítógépein. A rendőrség meglepődve tapasztalta, hogy egyértelmű kapcsolat van a „teokrácia és iszlám fundamentalizmus követői, valamint a gyermekpornó-használat között” „Egy sor rendőri razzia után Nagy-Britanniában és a kontinensen, a terrorista cselekmények és a hardcore gyermekpornográfia között egyre világosabban látszik a kapcsolat... Gyermekbántalmazás képeit találták a Scotland Yard

terrorizmus ellenes rajtaütései, valamint Olaszországban és Spanyolországban történt nagyszabású vizsgálódások során” – áll a cikkben. A gyermekpornográfia és a muzulmán terroristák közötti kapcsolat annyira nyilvánvaló, hogy a rendőrség egy különleges projekt kifejlesztését fontolgatta, amelyben gyermekjóléti szakembereket alkalmaztak volna arra, hogy az interneten előforduló pedofil hálózatokon keresztül beazonosítsák a terroristákat. Azonban „a javasolt kutatási projektet nem valósították meg, mivel a Terrorizmus Ellenes Csoportot túlterhelte az a nagyszámú eset, amellyel foglalkozniuk kellett volna.”⁹⁵ A pedofil terroristák viselkedése nem áll messze prófétájuk viselkedésétől: Mohamed egy hatéves kislányt vett el feleségül, akivel a lány kilencéves korában létesített szexuális kapcsolatot.⁹⁶ Továbbá Mohamed háborúkkal terrorizálta környezetét, és engedélyt adott követőinek, hogy megerőszakolják a nem muzulmán nőket.⁹⁷

A tény, hogy Afganisztánban a menyasszonyok több mint fele 15 év alatti, szintén távol áll a biológiailag és mentálisan felelősségteljesebb nyugati gyakorlattól, amely azon az elgondoláson alapszik, hogy a lányoknak nem kellene szexuális kapcsolatot létesíteniük mindaddig, amíg szexuálisan éretté nem válnak. Nem úgy, mint az a szaúdi-arábiai 8 éves lány, akit arra kényszerítettek, hogy házasodjon össze egy 47 éves férfival. A lány az anyja segítségével beadta a válókeresetet, de a szaúdi-arábiai törvények szerint – mely a Koránon alapszik – a lánynak a férjével kell maradnia, aki hatszor idősebb, mint ő.⁹⁸

A legnagyobb iszlám vezetők egyike, a már elhunyt Khomeini ajatollah, aki 1979-ben az iszlám forradalmat vezette Iránban, és 1989-ben bekövetkezett haláláig az ország – politikailag és vallásilag – legnagyobb hatalommal rendelkező embere volt, a *Tahrir al- Vasileh (Kommentár az üdvözlés járművéhez)*⁹⁹ című könyvében – mely az iszlám viselkedési szabályok gyűjteménye – a következőt írta: „Egy férfi csillapíthatja szexuális szomját egy csecsemővel. Az egyetlen feltétel, hogy nem hatolhat be a vaginájába, de az anális szex rendben van.”¹⁰⁰

Máshol ezt írja: „Jobb, ha egy lány olyan korán megy férjhez, hogy első menstruációja inkább férje házában, mintsem apjában történik. Minden apa, aki ilyen fiatal korban adja lányát férjhez, elnyer egy helyet a mennyországban.”¹⁰¹

Továbbá egy férfi létesíthet szexuális kapcsolatot olyan állatokkal, mint a bárány, tehén, stb., viszont ejakuláció után meg kell ölnie az állatot: „Ha valaki egy bárányal, tehénnel, vagy tevével létesített szexuális kapcsolatot, akkor az állat vizelete és trágyája tisztátalanná válik, és a tejéből sem szabad inni. Az állatot amilyen gyorsan csak lehet meg kell ölni és késlekedés nélkül el kell égetni. Az állat tulajdonosát pedig kárpótolnia kell annak, aki a szodómiát elkövette.”¹⁰²

Majd szól néhány szót a nők jogairól is: „Egy nőnek, aki belépett a házasság igaz állapotába, nincs joga elhagyni az otthonát a férje engedélye nélkül – férje rendelkezésére kell állnia, teljesítenie kell minden kívánságát, és nem utasíthatja vissza férje közeledését, hacsak nincs valamilyen megalapozott vallási indoka erre.”¹⁰³

Khomeni szerint az sem megalapozott ok a válásra, ha a férj anális szexet folytat a saját fiával: „Ha egy férfi házasságkötés után análisan szexel saját fiával, bátyjával vagy apjával, az nem érvényteleníti a házasságot.”¹⁰⁴

Pszichológiai szempontból nézve, a szexuális kapcsolat felnőtt férfiak és serdülőkorú lányok, vagy olyan nők között, akik akaratuk ellenére vesznek részt a kapcsolatban, egy perverz szexuális élet és kultúra kifejeződése. Ezek egy teljesen depressziós és működésképtelen személyiség jelei – és sok esetben az iszlám kultúrában történő nevelkedés eredményei. Sok jel mutat arra, hogy az iszlám vallás és kultúra elferdíti a férfiak szexuális motivációját és vágyait. Feltehetően ez az oka annak, hogy a lányok és nők ellen irányuló szexuális erőszak olyan gyakori és elterjedt a muzulmánok között.

A muzlim férfiak nőkkel szembeni negatív látásmódja nemcsak a nőkre nézve jár kellemetlen következményekkel, hanem a férfiakra is. A férfiak nőkkel való szexuális kapcsolata sokkal problémásabbá válhat, mint azokban a társadalmakban, ahol több megnyilvánulási lehetősége van ennek a fontos hajtóerőnek – hiszen e nélkül egyikünk sem lenne itt. Az, hogy a férfiak alsóbbrendűnek tekintik a nőket és ezért elkülönülve élnek tőlük, azt okozhatja, hogy szexuális vágyuk más utat talál és alternatív tárgyakra felé irányul.

A Google, a legnagyobb keresőmotor az interneten igazolni látszik, hogy a legperverzebb és legbetegebb szex iránt a legnagyobb érdeklődés a muzulmán világban mutatkozik. A „Google Trends” egy olyan program, mely képes megmutatni, hogy egy szóra melyik országban és milyen nyelven kerestek rá a leggyakrabban. Az amerikai Fox News egyik cikke szerint „2004 óta Pakisztánban kerestek rá legtöbbször a lószex, 2007 óta a számárszex, 2004 és 2009 között a nemi erőszak képek, 2004 óta a nemi erőszak szex, 2004 és 2007 között illetve 2009 óta a gyerek-szex, 2004 óta az állatszex, és 2005 óta a kutyaszex szavakra. ... Az ország élen jár – vagy már az első – a szex, a teveszex, a nemi erőszak videó, a gyermekszex videó és néhány más nyomdafestéket nem tűrő kifejezésre történő keresésben.”¹⁰⁵

Ha beírjuk a Google Trends-be, hogy „gyerekszex”, akkor azt fogjuk látni, hogy az első öt helyezésből négyet muzulmán országok foglalnak el. A leggyakrabban indonéz és az arabnyelven kerestek rá a „gyerekszex” kifejezésre. Az olyan iszlám országok, mint Szaúd-Arábia, az Egyesült Arab Emírátságok, Egyiptom,

Marokkó és Törökország is jó helyet foglalnak el a Google Trend top 10-es listáján, az olyan szavakra történő keresésben, mint a különféle állatszexek. Az arab nyelvet használják a leggyakrabban a szamárszexre, az indonéz nyelvet pedig az állatszexre történő keresésben. Ha beírjuk, hogy „nemi erőszak szex”, akkor az első négy helyeztebből három muzulmán ország lesz. A keresés nyelve pedig szintén indonéz és arab. Csak a „móka kedvéért” kipróbáltam a „szamárszex” szavakat, és ismét kiderült, hogy az első öt helyezésből négyet muzulmán ország foglal el. Ezúttal azonban a keresés nyelve leginkább a török és az arab volt. Khomeini ajatollah nem ráncolná a szemöldökét. Persze különböző magyarázatok lehetnek arra, hogy a legtöbb nagy muzulmán országban miért ilyen magas az érdeklődés az ilyen típusú szex iránt, de az iszlám szabad szexualitásról és szerelemről alkotott nézeteinek – miszerint a szabad szexualitás és szerelem beteges és helytelen – hatása mégiscsak elgondolkodtató. Próbáld meg Te is a keresést a Google Trends-en!

Az amerikai katonák sok időt töltenek terroristák felkutatásával olyan iszlám országokban, mint Pakisztán, Irak és Afganisztán, és gyakran találkoznak olyan helyiekkel, akik a „Szeretkezz, ne háborúzz” szlogennek egy alternatív változatát gyakorolják – kiváltképp szamarakkal. Az erős idegzetel és jó humorérzékkel rendelkező olvasók vethetnek egy pillantást a következő YouTube oldalra: Religion of Peace: „Make love not war – to your donkey” (A béke vallása: Szeretkezz, ne háborúzz – a szamaraddal)¹⁰⁶.

Egy Pakisztánban végzett kutatás azt mutatja, hogy „a pakisztáni tehergép-kocsi-vezetők legalább 95 százaléka a pihenőidejében a [fiatal fiúkkal történő] szexuális tevékenységet tartja fő szórakozásának.” A fiúk átlagéletkora 16 év, a legfiatalabb 13 éves volt.¹⁰⁷

A pszichológiai magyarázat a muzulmán férfiak közötti széleskörű és önként választott homoszexualitásra egyszerű és ismert: Minden embernek van szexuális vágya. Amikor az eltérő nemhez való hozzáférés akadályozott, (vallási, kulturális vagy személyes okokból), a szexualitás más utat fog keresni a megkönnyebbüléshez.

Itt alapvető fontosságú különbséget tenni a veleszületett homoszexualitás és az olyan fajta homoszexualitás között, melynek okai a vallás vagy kultúra által férfi és nő között felállított pszichológiai korlátok miatt alakulnak ki, így ennek következtében a szexuális kielégülés más módokon történik meg.

Azok a vallások és kultúrák, melyek megakadályozzák a férfiak és nők természetes és szabad találkozását, homoszexualitásra, a legrosszabb esetben pedig

perverzióra hajlamosítanak. A katolikus papok által elkövetett szexuális bűncselekmények szintén ezt példázzák.

Ha valaki negatív szemléletet fejleszt ki a nőekkel kapcsolatban, az a szexuális nyitottságot is megnehezíti. Persze, nehezebb egy olyan személyt szeretni, akit alsóbbrendűnek és kevésbé „tisztának” látunk magunknál, mint egy olyan nőt, akit tisztelünk, és azt kívánjuk neki, hogy rendelkezzen azzal a szabadsággal és örömmel, amelyre vágyik.

Számos muzulmán országban létezik a szokás – főleg a csütörtöki napokon egy nappal a szent péntek előtt –, mely szerint a férfiak összegyűlnek és érzéken táncoló fiatal fiúkat néznek. Mikor a műsornak vége, a férfiak gyakran létesítenek szexuális aktust ezekkel a fiúkkal, ami legtöbb esetben csoportosan elkövetett nemi erőszakká fajul.

A CNN készített egy rövid (háromperces) dokumentumfilmet erről a jelenségről: „A társadalom által semmibe véve – egy évszázados hagyománytól szenvedő afgán táncos fiúk” címmel.¹⁰⁸ Részlet a dokumentumfilmből:

„Egy női ruhába öltözött fiatal fiú táncol. Arcát smink borítja. Űgy ismerik „bacsza beris” vagy fiú szakáll nélkül. Egy afgán férfiakból álló tömegnek ad elő. Ezt a szokást úgy nevezik, hogy „bacsza bází” vagy „játék fiúkkal”. Csengők vannak a lábán, de ezek láncok is, mert a bacsa bází több mint egy tánc. Ezeket a fiúkat elcsalták vagy elragadták a családjuktól és erős férfiak kényszerítették őket a szexrabszolgaságra. A CNN egy kerítőtől szerezte ezt a videót, ami két – ma már felnőtt – táncost mutat be nekünk. Faraz és Jamil nem akarták, hogy megmutassuk az arcukat. Azt mondják, hogy azok a férfiak, akik részt vesznek a partikon, folyamatosan fenyegetik, megverik és megerőszakolják őket. Mindketten azt állítják, tinédzserként kényszerítették őket a bacsa bázira. Folytatják a táncot, mivel szerintük ez az egyetlen dolog, amihez értenek, és az egyetlen lehetőségük a pénzszerzésre. Minden műsorért körülbelül 30 dollárt kapnak, de a tánc gyakran erőszakba torkollik.

Faraz 13 éves volt, amikor az idősebb szomszédjuk megerőszakolta és 5 hónapig tartotta bezárva szexrabszolgaként. „Meggzoktam őt”- mondja. „Néha partikra vitt, néha más helyekre. Folyton vele voltam.” Jamil egy befolyásos hadúrnak volt a „bacsza beris”-e, aki azóta elhagyta az országot. Azt mondja, most már megnősült, de még táncol, hogy támogassa az öccseit és húgait. „Én tanítatom, öltöztetem és etetem őket ... az összes pénzt, amit keresek a családomra költöm”- mondja. Nem akarom, hogy ilyenek legyenek, ilyenek, mint én.”

Az Afganisztánban lévő dán katonáknak is ismerős a jelenség: „(...) csütörtökönként néhány afgán katona szexuális kapcsolatba lép azokkal a tinédzser korú fiúkkal és fiatal férfiakkal, akik velük utaznak.”¹⁰⁹

Egy Afganisztánról szóló amerikai katonai jelentés megállapítja, hogy „a homoszexuális viselkedés szokatlanul gyakori a pastu törzsnél, a legnagyobb Afganisztáni etnikai csoportnál. [...] A pastu férfiak gyakran létesítenek szexuális kapcsolatot más férfiakkal, csodálják egymás testét, fiatal fiúkkal létesítenek szexuális kapcsolatot, másfelől viszont szexuális és szociális téren egyaránt tartózkodnak a nőktől.”

A jelentés azt is leírta, hogy a férfi pastu tolmácsok folyamatosan kankóval fertőzték meg egymást. Amikor az orvosok azt mondták nekik, hogy legyenek óvatosabbak, hazudtak a homoszexuális aktivitásukkal kapcsolatban, és megpróbálták arra fogni a dolgot, hogy bizonyára különféle teákat kevertek össze. Egy Afganisztánban dolgozó amerikai orvos elmagyarázta egy helyi férfinak, hogyan ejtheti teherbe a feleségét, mire ő undorral reagált, és megkérdezte: „Hogyan érezhet valaki vágyat arra, hogy egy nővel legyen – akit Allah tisztátalannak teremtett – amikor egy férfival is együtt lehet, aki viszont tiszta? Ez bizonyára tévedés.”¹¹⁰

PSZICHOLÓGIAI TULAJDONSÁGOK

A férfiak és nők legbelül egyaránt rendelkeznek az összes pszichológiai potenciállal, de ezeket általában eltérő módon fejezik ki, attól függően, hogy milyen volt a család és a társadalom kultúrája, amelyben nevelkedtek. A pszichológiai érettség része, hogy elfogadjuk azokat a tulajdonságokat, amelyet mások fejtenek ki, de bennünk is megtalálhatóak – és próbálunk ezzel otthonosan élni a többiekkel közösen.

Arra a kérdésre, hogy milyen esélyei vannak Szaúd-Arábiának bekerülnie a világ első tíz technológiailag legfejlettebb országa közé, Bill Gates, a Microsoft alapítója, a következőt válaszolta, miután egy Szaúd-Arábiában tartott beszéde során egy szigorúan szegregált közönséggel találta szemben magát: „Nos, ha nem használják ki teljes mértékben az ország felének tehetségét, akkor nem fognak közelíteni a Top 10-hez.” A jelenlevő kevés nő éljenzésben tört ki.

A muszlim nők felszabadítása csökkenti a frusztrációt és helyet ad a nemek közötti igaz szerelemnek, valamint azoknak az emberi tulajdonságoknak, amelye-

ket leginkább a nők fejeznek ki. Így a szabadon gondolkodó nőknek és férfiaknak lehetőségük lesz a teljes emberi mivoltukkal a társadalmuk javára válni. Csak nézzük meg, hogyan fejlődtek a nyugati társadalmak, miután a nemek közötti teljes egyenlőség bevezetésre került.

Úgy tűnik, hogy a muszlim fundamentalisták teljesen tisztában vannak ennek erejével, és nem véletlen, hogy mindenhol ragaszkodnak a nőkre vonatkozó saria törvényekhez.

KONKLÚZIÓ

Egy férfi és nő között létrejövő, szabad és odaadó szeretet és szexualitás felé való megnyílás képessége adja azt az alapot, amelyen mentális egészségünk nyugszik. Amíg a nőkre nem tekintenek egyenrangúként a muzulmán kultúrában, addig a muzulmán férfiak és a muzulmán társadalom pszichológiai visszamaradottsága nem fog változni. Ezen az alapvető emberi szinten az iszlám és a muzulmán kultúra nagyon káros az emberi fejlődésre. A végkövetkeztetés tehát az, hogy a fentebb ismertetett pszichopatológia miatt a szexualitással kapcsolatos erőszak nagyon aggasztó mértékben van jelen a muzulmán országokban.

Egy igazi férfi és nő védi a nők jogait és ellenszegül az azt elnyomóknak. A nők elnyomása – akármilyen környezetben történik – nem csupán a nőkre, de a férfiakra nézve is ártalmas. A nőket érintő negatív gondolkodás, beszéd és cselekvés a férfiak nőekkel való pszichológiai kapcsolatára is hatással van. Így működik az emberi tudat: ha külső szinten rosszul bánunk másokkal, akkor a belső, pszichológiai szinten is eltávolítjuk őket magunktól, és elvágjuk a lehetőségét annak, hogy tanulhassunk tőlük, és élvezzük a társaságukat.

Az emberi éretlenség és szexuális perverzió útja elnyomott nőkkel van kiköveve.

Néhány pszichológiai jó tanács nekünk, férfiaknak: szeressük a nőket, tiszteljük őket, értékeljük a tulajdonságaikat és védelmezzük őket. Ez az igaz szerelemhez, és ahhoz vezető út, hogy pszichológiailag egészséges férfiak legyünk.

Ahogy Sting is éneklí – gyönyörű és boldog nőkkel körülvéve: „*Ha igazán szeretsz valakit, akkor tedd őt szabaddá!*” (Sting)

A NŐK FELVILÁGOSÍTÁSÁNAK FONTOSSÁGA A MUZULMÁN GETTÓKBAN

Ez a fejezet a muszlim bevándorló nők helyzetével foglalkozik, és azokkal a fontos lépésekkel, amelyek ahhoz szükségesek, hogy megakadályozzák az elnyomásukat és aláássák a nyugati iszlám közösségek jelenlegi elkülönülését.

Dániában szülésznőket küldenek a muszlim gettókba családlátogatásra azért, hogy felvilágosítást és tanácsot adjanak a muszlim nőknek a fogantatást és a családtervezést illetően. A felvilágosítás tabunak számít a szexuálisan elnyomó muszlim kultúrákban, amely a dán szülésznők szerint rengeteg babona és téves információ (a nők nem lehetnek terhesek a szoptatás alatt, stb.) keletkezését teszi lehetővé.

A legtöbb muszlim társadalomban, ha valakinek sok gyereke van, az magas társadalmi státuszt jelent és a kollektivista kultúrákhoz hasonlóan azért születik sok gyerek, hogy a szülők idős korukra gazdaságilag bebiztosítsák magukat. Nyugaton a gyerekevelés költséges, és miután a gyerekek felnőttek, megtarthatják azt a pénzt, amit keresnek. Továbbá ott van még a szociális- és nyugdíjrendszerünk is, mely gondoskodik rólunk, amikor már túl idősek leszünk a munkához.

A nyugati kultúrákban fontosnak tartjuk, hogy ne legyen több gyerekünk, mint amennyinek megfelelő nevelést, anyagi biztonságot és képzést tudunk nyújtani. Eddig nem tettünk túl sokat azért, hogy ezekről a fontos pontokról tájékoztassuk a nem nyugati bevándorlóinkat.

Egy teljesen idegen kultúrából való származás már önmagában nehézséget okoz a muszlimoknak a demokratikus, high-tech tudásalapú kultúránkba történő beilleszkedésben. Ha a bevándorlóknak (itt főleg a nőkre gondolok) ezen felül még sok gyerekük is van, akiket gondozniuk kell, akkor egészen bizonyos, hogy nem lesz idejük arra, hogy nyelviskolába menjenek, megfelelő képzést és munkát kapjanak, és úgy általában értve részt vegyenek a társadalomban. A családtervezés ezért egy nagyon fontos része a sikeres integrációnak.

Mindaz, ahogy a nőkre tekintenek a muszlim kultúrákban, szükségessé teszi a nők informálását az emberi jogaikkal, a válás lehetőségével, a menedékhelyekkel és a hazatelepítési programmal kapcsolatban (Dániában, a hazatelepítési program 15 000 vagy 20 000 USA dollárt fizet azoknak a bevándorlóknak, akik úgy döntenek, hogy visszatérnek a családjuk szülőhazájába).

Sok muszlim nő nem rendelkezik bizonyos szabadságokkal, és nem ismeri a jogait. A legtöbb esetben ez a hiányos ismeret annak köszönhető, hogy a férfi családtagok nem engedik meg a nőknek a társadalomban vagy a különböző képzetekben való részesülést. A muszlim nők gyakran nem dönthetik el szabadon, hogy hány gyerekük legyen, mivel a család elvárja a nőtől a családi státusz és gazdaság építését (és néhány esetben a muszlim népesség növelését) azáltal, hogy sok gyereket szül.

A kényszerházasságok és a családon belüli erőszak szintén jól ismert problémák a muszlim családokban. Humanista társadalmunknak kötelessége megbizonyosodnia arról, hogy ezek a nők biztonságban, szabadon éljenek és ismerik a jogukat. Nem akarjuk, hogy egy olyan kultúra verjen gyökeret a 21. századi kultúránkban, amely elnyomja a nőket. Nőket kell küldeniük az otthonaikba (a férfiak soha nem tudnának közel kerülni ezekhez a nőkhöz, vagy nem kapnának őszinte választ tőlük), és informálni kell őket a jogaikról és a lehetőségeikről.

Ha a muszlim férfiak vagy a nő családja bármilyen okból ezt elutasítja, akkor a hazatelepítési program segítségével el kell költözniük egy másik országba (lehetőleg a sajátjukba).

A MUSZLIM NŐK ÖLTÖZKÖDÉSÉNEK GYERMEKÜKRE GYAKOROLT NEGATÍV PSZICHOLÓGIAI KÖVETKEZMÉNYEI¹¹¹

Tudományos pszichológiai kutatások megerősítik azt a tényt, amit a szülők ösztönösen tudnak: az anya szemkontaktusa és arckifejezése fontos a gyermek empátiájának, kommunikációjának és biztonságérzetének fejlődése szempontjából. A szülés utáni depresszióban szenvedő anyák például jóval kevesebb szemkontaktust létesítenek gyermekükkel, és az arcjátékuk is kevésbé élő, aminek az lesz a következménye, hogy a gyermekek érzelmileg és szociálisan később érők lesznek, vagy akár diszfunkcionálisan fejlődnek. A gyermekeknek több okból is szükségük van a szemkontaktusra, és arra, hogy lássák az anya arckifejezését:

- A gyermekek megtanulják leolvasni és megérteni mások érzelmi állapotát (empátia).
- Megtanulják a nem verbális kommunikációt (ez a szociális készségek kifejlesztéséhez szükséges).
- Láthatják az anyja arcán, ha az szereti őket és biztonságban vannak, illetve ha a helyzet veszélyes (ami szükséges a gyermek alapvető biztonságérzetének kialakulásához).

NIKÁB, BURKA ÉS A GYERMEK FEJLŐDÉSE

Míg a muszlim anyák nem rejtik el az arcukat, amikor otthon vannak, a nyilvánosság előtt sokan eltakarják magukat még itt Nyugaton is. Mivel szinte nem léteznek óvodák az iszlám országokban, és Nyugaton is sok muzulmán család úgy dönt, hogy nem írta be a gyermekét óvodába, több millió muzulmán csecsemő és kisgyermek élete első fontos éveit kizárólag az anyjával tölti. A legtöbb esetben ez rengeteg olyan időt jelent – gyakran napi szinten –, amit az otthonon kívül töltenek, például vásárlással, sétálással, barátok vagy a szociális iroda meglátogatásával. Mindeközben a gyermek nem látja édesanyja szemét és arcát. Képzeljük csak el, hogy kisgyermekünk hogyan reagálna, ha minden alkalommal, amikor

kimegyünk a házból, egy maszkot vagy egy darab rongyot tennénk az arcunk elé. Íme néhány a legfontosabb következmények közül:

- A gyermek kevés időt tölt a nap folyamán olyan helyzetekben, ahol szemkontaktus éri, illetve az arcjátékát kellene használnia.
- A gyermek nem látja az anyja nem verbális kommunikációját olyan emberekkel, akik nem a családhoz tartoznak.
- Ha nem képes arra, hogy szerető mosolyt, vagy megnyugtató szemkontaktust kapjon, akkor nagymértékben a gyermekben múlik, hogy kitalálja, szeretik-e és biztonságban van-e. És mivel a kisgyermek ezt nem tudja megítélni, rengeteg helyzetben meg vannak fosztva az alapvető biztonság érzetétől.

ALACSONYABB SZOCIÁLIS KÉSZSÉGEK ÉS KISEBB ÖNBIZALOM

A legalapvetőbb módja annak, ahogy az anyák szeretet és bizalmat nyújtanak a gyerekeiknek, a szem és arcon keresztül történik – kiváltképp akkor, amikor az otthonon kívül tartózkodnak sok ismeretlen hang, ember és gyorsan változó helyzetek stb. környezetében. Az anyja arca a legelső, és így a legfontosabb forrása mások érzelmi reakcióinak és a nem verbális kommunikáció megtanulásának szempontjából. Végül az anyja arcának megfigyelése – különösen a kisgyermek számára – elsődleges módja annak, hogy a gyermek lássa az anyja veszélyesnek vagy biztonságosnak lát-e egy adott helyzetet.

De mi van, ha a gyerek nem látja az édesanyja arcát?

Ezt a témát nem vizsgálták meg még elég alaposan, de a jelenlegi pszichológiai ismeretek alapján, melyek az anyja arcának és szemkontaktusának a gyermek lelki fejlődésére gyakorolt hatására vonatkoznak, kijelenthetjük, hogy az iszlám nők öltözködési szabályai negatívan befolyásolják a muszlim gyermekek személyiségének fejlődését.

KULTURÁLIS PSZICHOLÓGIA: HOGYAN SIKERÜLT AZ ISZLÁMNAK 1400 ÉVEN KERESZTÜL KÖZÉPKORI SZINTEN MARADNIA?¹¹²

Az időutazás tulajdonképpen lehetséges. Bár szinte az összes primitív és középkori kultúrának sikerült egy demokratikus és egalitárius [egyenlőségen alapuló] társadalommá alakulnia, mégis van egy kultúra, amelynek 1400 éven keresztül, a mai napig sikerült megtartania legkegyetlenebb és legviszamaradottabb hagyományait és értékeit is. Ha meg akarjuk ismerni, hogy az Arab-félsziget kultúrája milyen volt 1400 évvel ezelőtt, akkor csupán egy iszlám országba kell ellátogatni – vagy egy párhuzamos muzulmán társadalomba a saját országunkban. Talán van autójuk, mobiltelefonjuk és Nike cipőjük, de mindezeket a nem muzulmánok találták fel, s alkották meg, és nem változtatják meg az eredeti iszlám kultúra lényegét, amely virtuálisan ugyanaz maradt, mint amilyen a szeretett prófétájuk idejében volt. A legtöbb muszlim még napjainkban is előnyben részesíti azokat az értékeket, amelyek egészen a sivatagi törzsekig vezethetőek vissza, ahonnan vallásuk alapítója is származik. A muzulmán családokban és társadalmakban olyan az élet, mintha visszautaznánk az időben Mohamed korába. Olyan sokkoló törvényekkel és hagyományokkal találkozunk, melyek nyilvánvalóan kriminálisak és embertelenek, de valamilyen oknál fogva mégis elfogadottak a mi egyébként humanista kultúránkban.

A kultúráknak szükségük van bizonyos önvédelmi mechanizmusra annak érdekében, hogy sértetlenek maradjanak. Az egyik ilyen mechanizmus, a nemzeti büszkeség érzése és ünneplése, nagyon ritka dolog Európában. Ennek egyik fő oka az Európai Unió rendíthetetlen munkálkodása a nemzeti identitásnak a brüsszeli bürokrácia felé irányuló lojalitással való helyettesítése. Egy másik ok a büntudat azért, amit teljesen más emberek követtek el a zsidók ellen a 20. század derekán. Ezért vérszesen alacsony az ellenállás a kultúránkra, biztonságunkra és gazdaságunkra gyakorolt azon romboló hatásokkal szemben, melyek a nagyon különböző kultúrákból történő tömeges bevándorlás eredményei.

Ugyanakkor az iszlám kultúrának nagyon erős önvédelmi mechanizmusai vannak. Például a nem muzulmán életmódra való áttérést szociális kirekesztéssel,

erőszakkal vagy akár halállal is büntetik; továbbá egy muzulmán csak muzulmánal házasodhat, így előzve meg a nem muzulmán szokások és értékek belépését a családba és a közösségbe. A családon belüli házasság (a mentális és fizikai betegségek komoly kockázata ellenére), a jellegzetes ruhadarabok viselése (iszlám fátylak, nikábok és burkák), speciális ételek fogyasztása (halal), az erős azonosulás az ummával – amely szembehelyezkedik a nem muzulmánokkal –, és a nem muzulmánokkal kötött igaz barátság tiltása mind olyan kultúrát és identitást hoznak létre, amely eltávolítja a muzulmánokat a nem muzulmánoktól.

Míg a nem muzulmán tudósok nap mint nap újabb és újabb fantasztikus gyógyszereket és technológiákat találnak fel, felfedezik a világegyetem legcsodálatosabb jelenségeit, vagy míg a nyugati szavazók és politikusok megalkották a világtörténelem leghumánusabb, leggazdagabb és legszabadabb társadalmait, addig a legtöbb iszlám országban a mai napig végtagokat amputálnak lopásért, nőket és homoszexuálisokat köveznek meg, dívik a rokonházasság, megfosztják az embereket a szólásszabadságtól és a demokráciától, valamint gyakorlatilag semmivel sem járulnak hozzá a tudományhoz, az emberi jogokhoz és a békéhez.

Melyek azok a kulturális pszichológiai tényezők, amelyek az iszlámot arra készítették, hogy 1400 éven keresztül középkori szinten maradjon?

VALLÁS

Az összes többi vallás lehetővé teszi követői számára, hogy értelmezze a szent írásait – így azok viszonylag hozzáigazíthatóak lesznek a világi törvényekhez, az emberi jogokhoz és az egyéni szükségletekhez, az iszlámban azonban hitehagyottnak (apoztatának) számítanak azok a muszlimokat, akik nem szó szerint értelmezik a Koránt. Az iszlám jog, a saria szerint pedig a hitehagyás halállal büntetendő. Így tehát a saria lehetetlenné teszi az iszlám társadalmak számára, hogy modern, humanista civilizációvá váljanak.

A Korán világnézetétől eltérő muszlimok megbüntetésével együtt elnyomják az olyan tudományos tényeket is, amelyek ütköznek a felvilágosodás előtti kultúrák naiv és gyerekes világképével. Azzal együtt, hogy magas a közeli családtagok közötti házasságok aránya – a pakisztániak 70 százaléka, az arabok 45 százaléka és a törökök legalább 30 százaléka első unokatestvérrel kötött házasságból származik (gyakran több generáción keresztül) – arra a zavarba ejtő következményre

jutunk, hogy a muszlimok a tudományos kutatások világtárgyának csupán egytizedét produkálják, és drámaian alulreprezentáltak a Nobel-díjasok között. Az elmúlt ezer évben kevesebb könyvet fordítottak le arabra, mint amennyi könyvet Spanyolországban egy év alatt.

Az iszlámon belül a hitet és a hagyományt egyértelműen sokkal, de sokkal többre értékelik, mint az olyan találmányokat és felfedezéseket, amelyek enyhítik a szenvedést, vagy a világegyetem összetettségének és az abban élők lehetőségeinek sokkal elfogadhatóbb megértéséhez vezetnek.

GYERMEKNEVELÉS

Az iszlám kultúra egy másik erőteljes védelmi mechanizmusát a muszlim gyermeknevelés képezi. Minden muszlim gyermek feje fölött az erőszak vagy akár a halál nagyon is valós réme lebeg, amennyiben úgy döntene, hogy a szüleitől eltérő életstílust választ. Még ha a szülők meg is engedik a gyermeknek, hogy vallást válasszon – vagy ne kövessen semmilyen vallást – más muszlimok viszont annak szentelik az életüket, hogy megöljék a hitehagyókat. A muszlim családokban alkalmazott erőszak, (akár kínzás alkalmazása), a rettenetes mennyiségű, család által elkövetett kivégzés (becsület-gyilkosság) együttesen azt eredményezi, hogy a nagy többségnek eszébe sem jut elmenekülni a saria követése elől. A Korán és a hadisz fenyegetései, miszerint a pokol tüzére kerül az, aki szembe megy Mohamed utasításaival és példájával, sokakat elijeszt attól, hogy elhagyják a kultúrát, amely oly sok szenvedést okoz nekik. Tisztán emlékszem arra, hogy abban a börtönben, ahol pszichológusként dolgoztam, több muzulmán rab is valamiféle „együttérzést” fejezett ki irántam, amikor elmondtam, hogy nem hiszek Allahban.

Annak biztosítása érdekében, hogy a gyermek úgy nőjön fel, hogy ugyanazokat a mintákat kövesse, mint a családja, sokukat az iszlám rendkívül erőszakos írásainak agyszibbasztó ismétlésének teszik ki, így ketyegő időzített bombákká téve őket, bárhol is éljenek.

HÁZASSÁG

Mohamed azon tanítása, hogy a muszlim nők csak muszlim férfiakkal házasodhatnak – sokszor a saját vérvonalukon belül – még jobban megvédi követőinek kultúráját a külső hatásoktól. Az a tény, hogy a feleségeket úgy tartják, mint a rabszolgákat, oly módon, hogy csak akkor válhatnak el, ha valamilyen iszlám hatóság ezt engedélyezi, megakadályozza, hogy elhagyják a vallást és gyakran az erőszakos férjüket is. Emiatt igen kevés szabadsággal és joggal rendelkeznek. Ha úgy döntenének, hogy elszöknek vagy elválnak, akkor a legtöbb esetben el lesznek vágva a családjuktól, a gyakran erőszakos apa jogosult a gyerekekre, és mivel számkivetetté válnak, és egyáltalán nem vagy csak kevés lehetőséggel rendelkeznek arra, hogy képezzék magukat, annak esélye, hogy el tudják tartani magukat, erősen korlátozott. Ráadásul ezután sokuknak az egész életüket végigkísérő halálos ítélettel a fejük felett kell élniük, amiért megsértették a család becsületét.

Ezért szinte minden muszlim nő fenyegetve vagy kényszerítve érzi magát arra, hogy eleget tegyen abbéli kötelezettségének, hogy folytassa és továbbadja az iszlám kultúrát, annak számos nőgyűlölő aspektusával. Az iszlámon belüli házassági szabályok gondoskodnak arról, hogy a nem muszlim befolyás ne kerüljön be a családba.

A NEM MUSZLIMOKRA VONATKOZÓ LÁTÁSMÓD

Az iszlám egyik alapelve a nem muszlimok gyűlölete és a nekik való ártás. Az iszlám szentírások tele vannak ellenünk irányuló dehumanizáló propagandával, és a muszlimok számára több tucat olyan utasítást tartalmaznak, amelyeknek az a célja, hogy elnyomják, ártsanak vagy megöljék az ateistákat és más vallások követőit. A nem muszlimok leértékelését és démonizálását hasonlíthatjuk ahhoz a propagandához, amelyet a kormányok háború idején alkalmaznak az ellenséggel szemben, annak érdekében, hogy eltávolítsák azokat a lelki akadályokat, amelyek megakadályoznák, hogy a katonák megtámadják az ellenfelet. Nem meglepő, hogy a muzulmánoknak nem szabad nem muszlimokkal barátságot kötniük.

Így azáltal, hogy mentális és fizikai távolságot tart más kultúrák embereitől, az iszlám megakadályozza követőit abban, hogy hatást gyakoroljanak rájuk, és inspirálják őket a mi kevésbé barbár értékeink.

ETNIKAI BÜSZKESÉG

Egy további kulturális-pszichológiai tényező teszi lehetővé az iszlám kultúra számára azt, hogy változatlan maradjon a globalizált világban, annak minden lehetőségével együtt. Ez a tényező a muszlimok etnikai büszkeségével kapcsolatos. Nem számít, hogy a kívülálló számára mennyire neveltségesnek és kínosnak tűnhet, a legtöbb muszlim büszke arra, hogy muszlim és hogy az iszlám követője. Az iszlám szerint a muszlimok arra rendeltettek, hogy uralkodjanak a többiekén, és hogy mi annyira rosszak vagyunk, hogy megérdemeljük az örök kárhozatot. Pszichológusként börtönben végzett munkám során hallottam, hogy a muszlim rabok hogyan beszéltek a nem muszlim áldozataikról – az áldozataik mindig nem muszlimok voltak, kivéve, ha az érintett nő vagy egy rivális banda tagja volt –, és nincs kétségem afelől, hogy a muszlimok között súlyos és széleskörű rasszizmus van jelen a nem muszlimokkal szemben.

SZÉGYEN¹¹³

Pszichológusként szeretnék kiemelni a téma kapcsán egy fontos pszichológiai jelenséget: a szégyenérzetet. A szégyenérzet olyankor jelenik meg, amikor áthágjuk azokat a társadalmi szabályokat, amelyek szerint nevelkedtünk. Jörg Wettlaufer¹¹⁴ német evolúciótörténeti professzor a Kiel Egyetemről azt állítja, hogy „a megszegő rituálék úgy tűnik, megőrzik, és kirekesztő hatásuk megátalja a megújulást és a társadalmi újraegyesülést”. Más szavakkal: a szégyen a kulturális evolúció ellenmérge.

A dán Aalborg Egyetem humort kutató tanszéke (igen, van ilyen is) a föld 73 országában mérte a neurózisnak egy fajtáját, amit gelotofóbiának neveznek.¹¹⁵ A gelotofóbia az „attól való félelem, hogy kinevetnek”, ennél fogva a gelotofóbia károsan ügyelnek arra, hogy elkerüljék a megszegőülést. Kiderült, hogy a dánok a legkevésbé gelotofóbia a világon („1,67 százalék szenved enyhe gelotofóbiában, összehasonlításképpen a briteknél, németeknél, spanyoloknál ez az érték 11 és 13 százalék között található. Ázsiában hatból egy ember gelotofób.”¹¹⁶), míg a leginkább gelotofób emberek a Közel-Keleten élnek (33 százalékuk szenved gelotofóbiában).

Professzionális pszichológusként úgy gondolom, hogy a közel-keleti muszlimok között tapasztalható nagyarányú gelotofóbia részben magyarázatot ad a dán Mohamed-karikatúrákra adott agresszív reakciókra – valamint a humorérzék és önirónia látható hiányára. Az iszlám kultúra becületre és szégyenre fordított nagyfokú figyelme valószínűleg hozzájárul a gelotofóbia kifejlődéséhez, ezáltal a bizonytalanság érzéséhez, és ahhoz, hogy nevetségesnek tartják magukat.

Érdeemes megemlíteni, hogy Mohamedet, a muszlimok prófétáját is nevetségessé tették és kinevették prófétai karrierje kezdetén (Korán 21. szúra). Az emberek a falujában nem hittek neki, amikor azt mondta, hogy a fejében egy hang azt mondta neki, hogy egy isteni próféta. Ebből kifolyólag a Korán és a hadiszok több verse kifejezetten megtiltja, hogy Mohamedet kinevessék.

A szégyen fogalma elég hangsúlyos az iszlám kultúrában, és ez arra készíti a muzulmánokat, hogy óvakodjanak a kulturális normáktól és viselkedési formáktól való eltéréstől. A szégyen erős képzetének kialakítása ezáltal az iszlám kultúra változástól való megóvásának pszichológiai fegyverévé válik.

De mi a legjobb ellenszer a szégyen ellen? Az, ha képesek vagyunk magunkon nevetni. Talán részben ez az oka az iszlám világban jelenlévő önirónia nyilvánvaló hiányának, még akkor is, ha ez nagyon is szükséges és gyakran helytálló lenne. Eltekintve a következményektől, a humor valószínűleg a leginkább alábecsült fegyver a vallási fanatizmussal és a muzulmánok integrációs hiányosságaival szemben. Szükséges ahhoz, hogy felrázzunk egy, a szégyentől mumifikálódott társadalmat, és rámutassunk annak viselkedésbeli és vallási gyengeségére. Nem csoda, hogy a világ muzulmánjainak többsége olyan agresszíven reagál a Mohamed-karikatúrákra és általában az iszlámot kritizáló szatírákra. Mindazonáltal ez a szükséges gyógyír, melynek alkalmazásával soha nem hagyhatunk fel – egy mosoly kíséretében.

A KULTURÁLIS OZMÓZIS

Az iszlám kultúra tehát több védelmi mechanizmussal is rendelkezik, melyek megakadályozzák, hogy magára a kultúrára és annak követőire a nem muszlimok értékei hatást gyakoroljanak. Ugyanakkor azokat a nyugatiakat, akik kifejezik büszkeségüket a hazájuk, kultúrájuk vagy a vallásuk iránt, azonnal rasszistának, nacionalistának vagy intoleránsnak bélyegzik meg.

Nyugaton régi hagyománya van a toleranciának, nyitottságnak, valamint a baloldal, a média, az EU és az ENSZ által erőltetett multikulturalizmusnak. A kulturális ozmózis ezért csak egy irányba történhet meg: az iszlám marad ott, ahol van, miközben a Nyugatot magával rántja, vissza a középkori sötétségbe, a szólásszabadság korlátozásával és a vallási dogmák felvilágosodás előtti stílusú elfogadásával és érzékenységével.

A PSZICHOPATA ÉRVELÉSE: A SZÓLÁSSZABADSÁG EMBEREKET ÖL¹¹⁷

„De ő akarta! Tudta, hogy meg fogom verni, ha azt mondja. És mégis azt mondta – ez olyan, mintha könyörögne azért, hogy megüssöm!”

Ez a pszichopata férj tipikus magyarázata a családon belüli erőszakra, és mint tapasztalt pszichológus messziről megéreztem ezt a fajta beteg logikát. Sajnos túl gyakran a média, a politikusok és az erőszakos muszlimok is ezzel a magyarázattal próbálkoznak a karikatúrákra és a Korán-égetésre adott agresszív reakciók kapcsán. Sőt, mi vagyunk a felelősök, amikor muzulmánok ámokfutást rendeznek, és terrorista cselekedeteket követnek el, miután a prófétájukat és a vallásukat kigúnyoljuk. Vagy abbahagyjuk az ingerlést és felhagyunk a kritikával, vagy el kell fogadnunk a következményeket.

A híres Mohamed-karikatúrák megjelentetése nyomán a Jyllands-Posten dán lapot és a karikatúrák szerzőjét, Kurt Westergaardot tartották felelősnek a több mint száz halálesetért – pedig néhány embert saját muzulmán társaik tiportak halálra. Ugyanez a vád érte Terry Jones és Wayne Sapp lelkeseket is, miután tizenegy afganisztáni ENSZ-alkalmazottat öltek meg (többüket lefejezték) muszlimok, válaszul Jones és Sapp Korán-égetésére. De a rajzok és a Korán-égetés nem öl. Nem tapossák halálra az embereket, és nem vágják le a fejüket. Csak az emberek tesznek ilyen dolgokat.

A Jyllands-Posten, Westergaard, Jones és Sapp nem tömeggyilkosok – közvetett módon sem. Egyetlen művészt vagy erőszakmentes aktivistát sem szabadna megszégyeníteni vagy büntudatot ébreszteni benne azokért az erőszakos cselekményekért, amit mások követnek el válaszként békés akciójukra. Azok, akik másképp gondolják, menjenek és beszéljenek a pszichopata feleségverővel, mert bizonyosan van valami közös bennük. A szocialisták elemzései különösen gyakran tüntetik fel áldozatként a diszfunkcionális (kóros) embereket, az agresszív viselkedésüket pedig természetes és önkéntelen reakciónak állítják be – így támogatva a pszichopata érvelését.

Az amerikai Nemzeti Fegyveres Szövetség (*National Rifle Association – NRA*) híres jelmondatához hasonlóan („A fegyverek nem ölnek, csak az emberek!”) kijelenthetjük: „A szólásszabadság nem öl. Az emberek ölnek!”

SÉRTŐDJÜNK MEG MI IS!

A muzulmánok és az iszlám szervezetek évről évre egyre jobban iszlamizálják a kultúránkat. Ebben legfőbb eszközük az, hogy szinte mindent sértésnek vesznek. Áldozat-mentalitásuk és az, hogy nem vállalnak felelősséget a saját cselekedeteikért, természetes következménye annak, hogy egy olyan éretlen kultúrában nőnek fel, amely a külső irányítás pszichológiáját támogatja, vagyis azt az elfogást, hogy belső világunk történéseit és a külső eseményeket elsősorban külső tényezők határozzák meg. Nem meglepő módon az arabok a legsértődékenyebb emberek a bolygón: ahogy azt már láthattuk, hűsszor jobban tartanak attól, hogy nevetség tárgyává váljanak, mint a legkevésbé sértődékeny dánok.

Sokkóló látni, ahogy a világi hatóságok folyamatosan behódolnak a muszlimok teljesen szubjektív érzelmeinek, valamint gyakran gyerekes és fenyegető kifejezési módjainak. Ennek pedig az az eredménye, hogy még erőteljesebben propagálják a gyűlölködő, rasszista, homofób, antiszemita, nőgyűlölő sariát, amit az ENSZ¹¹⁸ és az Európai Emberi Jogi Bíróság¹¹⁹ is elítélt, mint az emberi jogokkal szemben álló és a demokráciával ellentétes törvénykezést.

Ezt sértőnek találom... !

Az a tény, hogy a muszlimok napirendi szinten kijátszhatják nevetségés, de hatékonyan bizonyuló áldozatkártyájukat, a kultúránk gyengeségének egyértelmű jele. Egy olyan gyengeségé, amit nekünk is ki kell használnunk, mivel úgy tűnik, ez korunk legerősebb retorikája. Ha az olvasó sértőnek talál valamit, ami az iszlámmal kapcsolatos, jelentse a rendőrségnek.

Jelenleg úgy tűnik, ez az egyetlen módja annak, hogy visszazerezzük a szólásszabadságunkat:

Árasszuk el a rendőrséget, a lapok szerkesztőseit, a Facebookot és a hatóságokat olyan panaszokkal, amelyekben megsértettek bennünket. Sért minket az a tény, hogy az iszlám szervezetek nem határolódnak el a szent szövegek gyűlöletkeltő és erőszakos tartalmától és a vallásuk nevében elkövetett vérengzésektől. Sért bennünket, hogy a rendőrség még mindig nem tartóztatott le egyetlen iszlám vallási vezetőt sem gyűlöletbeszédért, miközben minden tőlük telhetőt megtesznek annak érdekében, hogy bíróság elé hurcoljanak minden olyan nem muzulmán, aki ki meri fejezni érzelmi dühét vagy racionális kritikáját a Korán idegengyűlölő, népirtó utasításaival és a muszlim bevándorlás pusztító következményeivel szemben. Sért bennünket az, ahogyan a muszlim férfiak a nőkkel bánnak, megtagadva tőlük az alapvető emberi jogokat és méltóságot. Sért bennünket

az, ahogy a muszlimok az országainkba jönnek, és a hála legcsekélyebb jele nélkül megfejtik a jóléti rendszerünket és egész városrészeket kolonizálnak.

Ha így teszünk, végül a törvényhozóink kénytelenek lesznek bíróság elé állítani egyes muszlimokat, mivel folyamatosan megsértene bennünket, vagy eltörlik a veszélyes gyűlöletbeszéd-törvényeket, amelyek korlátozzák a szólásszabadságot, és elijeszti az embereket attól, hogy életmentő igazságokat mondjanak ki. Akárhogy is lesz, győzni fogunk – és úgy gondolom, hogy a politikusok inkább fogják megszüntetni a szólásszabadság-ellenes törvényeket, mintsem megsértsék a muszlimokat azzal, hogy bíróság elé állítják őket, azon törvények szerint, amelyek alapján boldogan beperelnek egy nem muszlimot.

Védjük meg a szólásszabadságot: használjuk!

MIÉRT HAJLAMOSÍT AZ ISZLÁM KULTÚRA A BŰNELKÖVETÉSRE?

Egy, a Rockwool Fondens Forskningsenhed által végzett kutatás eredményei alapján a menekült fiúk hajlamosabbak a bűnözésre, ha olyan környéken élnek, ahol magas a külföldi bűnözők száma.¹²⁰ Az egyik kutató, Anna Piil Damm professzornő az Aarhus Egyetemről a következőt mondta: „A kutatás eredményei felvetik a kérdést, hogy a menekült családok gyermekeit vajon szerencsés-e olyan településeken elhelyezni, ahol sok a fiatalos bűnöző.”

Nem titok, hogy a fiatalok befolyásolják egymást, de a földrajzi közelség még mindig meglepően banális és egydimenziós magyarázata egy ilyen összetett emberi jelenségnek. A kérdés az, hogy a menekültek miért követnek el több bűncselekményt, és miért befolyásolják egymást pontosan így módon? A kutatók nem adnak választ erre. Én nem vagyok kutató, de mivel pszichológusként dolgoztam a fiatalos bűnözők börtönében, úgy gondolom, hogy a pszichológia – ami mellel sok magyarázattal szolgálhat az iszlám körül zajló vitákban – sokkal meggyőzőbb válaszokkal rendelkezik. Ha valaki a következtetéseit olyan elméletre alapozza, ami az emberi viselkedést csupán a földrajzzal és a számlájára havonta érkező összeggel magyarázza, annak félre kellene tennie a marxista könyveit, illetve azok pénzügyre és a világra vonatkozó gyakorlati alkalmazásait, és talán találkozni kellene azokkal az emberekkel, akikről az elméleteit gyártja. Semmi sem befolyásolja jobban az érzelmeket, a viselkedést és a szociális kompetenciákat, mint az a kultúra – beleértve a vallást is –, amelyben az ember felnőtt. Mielőtt tovább folytatnám, fontos tudni, hogy a dán ifjúsági börtönökben tízből hét fogvatartott muszlim családban nevelkedett. Ezt pontosan meg lehet számolni és le lehet ellenőrizni a statisztikákban, ha egy ilyen helyen dolgozunk.

A VALLÁS ÉS AZ ERŐSZAK

Amikor nagyszámú, azonos kulturális háttérrel rendelkező ember él szorosan együtt, a kulturális értékek befolyásoló ereje növekszik. A közösség így segít az egyéneknek megőrizni eredeti kultúrájukat, és megvédi azt a külső hatásokkal

szemben. A muzulmán társadalmakban emellett még a szélsőséges társadalmi kontroll is komoly szerepet játszik. Ezért nehezebb vagy egyszerűen lehetetlen az integráció azokon a területeken, ahol nagyszámú, azonos kulturális háttérrel rendelkező bevándorló él együtt, és az oka annak, hogy csak korlátozott számú nem nyugati kultúrából származó bevándorlót képesek a nyugati társadalmak integrálni és befogadni.

A muzulmán kultúrával kapcsolatban az a szomorú, hogy minél vallásosabb egy muzulmán, annál agresszívabb és erőszakosabb.¹²¹ Amikor pedig sok muzulmán él szorosán együtt, a kulturális és vallási értékek ereje növekszik, így ezzel együtt az erőszakos, bűnöző viselkedés is.

AMIKOR A MUSZLIMOK SOKAN LESZNEK...

A muzulmán kultúra a dominancia kultúrája. Ez addig, amíg a muzulmánok gyenge helyzetben vannak, nem mindig felismerhető, de amint sokan lesznek és erősnek tapasztalják magukat, rendkívül agresszívvá válnak. Nem véletlen, hogy a valaha multikulturális Közel-Kelet mára monokulturálissá vált. Nem szabadna engedékenységet vagy kompromisszumkészséget mutatni a muzulmánokkal szemben, mivel mindezt a gyengeség jelének tekintik, s ezáltal növekszik az agressziójuk és harci szellemük. Ha iszlám háttérrel rendelkező személyek nagy számban koncentrálnak egy területen, akkor felerősödik bennük az érzés, hogy képesek megvalósítani céljaikat. Mindez a gyakorlatban pedig azt jelenti, hogy bevezetik a sariát, amivel együtt jár a nem iszlám hatóságokkal szembeni ellenségeskedés és a muzulmánok jogainak a nem muzulmánok – főleg a nem muzulmán nők – jogai fölé helyezése. Az Európa-szerte tapasztalható igen nagyszámú utcai rablás, nemi erőszak és a világi rendőrökkel, tűzoltókkal szembeni egyre agresszívabb támadások önmagukért beszélnek.

MIÉRT TEREMT AZ ISZLÁM SZÖRNYEKET?

Pszichopata emberek és pszichopata viselkedés minden kultúrában és vallásban létezik, de van egy olyan vallás, amely mindegyiket felülmúlja. A napi szintű tömeggyilkosságok, terror, zaklatás és családi kivégzések, melyeket az iszlám vallás követői hajtanak végre, felkavarja az ember gyomrát. A támadások mögötti találatosság – a gyilkolás és terror egyre újabb és hatékonyabb módjainak keresése – pedig megdöbbentő: eltérített repülőgépek, amikkel utána felhőkarcolókba repülnek; bevásárlóközpontokban ártatlan fegyvertelen emberek levadászása gránátokkal és automata gépfegyverekkel; saját testre erősített bombák; drónként használt repülőgépmoდეllek; pick-up teherautókra erősített forgó pengék, melyet emberi fűnyírónak használnak; családtagok lesavazása vagy felgyújtása; emberek darura történő nyilvános felakasztása az éljenző tömegek előtt stb. Feltehetjük magunknak a kérdést, mi az, ami a vélt ellenségekkel szemben az empátia eme teljes hiányát és a gyilkossághoz való szinte játékos és kreatív hozzáállást létrehozta?

A MUSZLIM TUDAT TANULMÁNYOZÁSA

Senki sem születik tömeggyilkosnak, erőszaktevőnek vagy erőszakos bűnözőnek. Mi az, ami tehát a muzulmán kultúrában a gyermekeket oly módon befolyásolja, hogy viszonylag sok muzulmán árt más embernek?

Egy dán ifjúsági börtön pszichológusaként egyedülálló lehetőségem adódott a muzulmánok mentalitásának tanulmányozására. Dániában a fiatalok bünelkövetők 70 százaléka muzulmán háttérrel rendelkezik. Volt lehetőségem összehasonlítani őket olyan hasonló korú nem muzulmánokkal, akik többé-kevésbé azonos szociális háttérrel rendelkeznek. Arra a következtetésre jutottam, hogy az iszlám és a muzulmán kultúra olyan pszichológiai mechanizmusokkal rendelkezik, amelyek ártanak az emberek fejlődésének és a bűnözői magatartást erősítik.

Persze tisztában vagyok azzal, hogy a muzulmánok sem egyformák és nem minden muzulmán követi a Korán erőszakos és perverz üzenetét, illetve prófétájuk

hasonlóan kínos példáját. De mint minden más vallásnak, az iszlámnak is hatása van a követőire és arra a kultúrára, amelyben élnek.

A pszichológiai mechanizmusok két fajtájáról beszélhetünk, amelyek önmagukban és együttesen is fokozzák az erőszakos viselkedést. E mechanizmusok első csoportja a vallással kapcsolatos, és célja, hogy a gyermekekbe a lehető leghamarabb és bármilyen szükséges eszközzel – akár erőszakkal vagy megfélemlítéssel – belenevelje (indoktrinálja) az iszlám értékeket. Bizonyos szempontból érthető a muzulmán szülők aggodalma gyermekeik vallási hovatartozását illetően, mivel a saría szerint halálbüntetés érdemel az, aki más vallást választ, mint muzulmán szülei. Az említett mechanizmusok másik fajtája inkább kulturális és pszichológiai jellegű, természetes következménye egy olyan vallásnak, mely egy 1400 éves törzsi társadalomból ered, és korlátozott szabadsággal rendelkezik ahhoz, hogy túllépjen saját korlátain.

KLASSZIKUS AGYMOSÁS- MÓDSZEREK A NEVELÉSBEN

Az emberek agymosása azért, hogy olyan dolgokban higgyenek, vagy olyan dolgokat tegyenek, amelyek saját emberi természetük ellen vannak – például olyan ártatlan embereket gyűlöljenek vagy gyilkoljanak meg, akiket nem is ismernek –, hagyományosan két dolog kombinálásával történik: fájdalom és ismétlés által. A lelki és fizikai szenvedés tudatos alkalmazása megtöri a személy ellenállását a folyamatosan ismételt üzenettel szemben.

A totalitárius rezsimek ezt a módszert használják arra, hogy átformálják a politikailag másként gondolkodókat. A kevésbé civilizált országok hadseregeiben mindezt arra használják, hogy kegyetlen katonákat hozzanak létre, a vallási szekták pedig arra, hogy fanatizálják a követőiket világszerte.

A több száz muzulmán ügyfelemmel való beszélgetéseim során azt tapasztaltam, hogy a fizikai erőszak és a vallási üzenet ismétlése elterjedt a muszlim családokban.

Az iszlám kultúra az emberi fejlődést illetően egyszerűen nem rendelkezik ugyanolyan fokú megértéssel, mint a civilizált társadalmak, így a fizikai fájdalom és a fenyegetés gyakran preferált eszközök a gyerekeknél. Ez az oka annak, hogy sok muszlim lány úgy nő fel, hogy saját házasságában is eltűri az erőszakot, a muzulmán fiúk pedig azt tanulják, hogy az erőszak elfogadható. Ez a fő oka annak

is, hogy Koppenhágában a szülőktől hatóságilag elvett gyermekek közül tízből kilenc bevándorló családból származik. A fájdalom és a megfélemlítés hagyományát, mint a gyermekek fegyelmezésének eszközt, az iszlám iskolákban széles körben alkalmazzák – Nyugaton is.

Míndez a Korán-versek számtalan ismétlésével kombinálva nagyon megnehezíti a gyermekek számára, hogy megvédjék magukat a Korán követésére irányuló indoktrinálás ellen, még akkor is, ha az ellentétes a világi törvényekkel, a logikával és az együttérzés legalapvetőbb megértésével szemben.

És mint oly sok pszichológiai tanulmányból tudjuk, hogy ami a gyermeket fiatalkorában erősen befolyásolja, azt csak igen nagy személyes erőfeszítés árán lehet megváltoztatni az élet későbbi szakaszában. Nem meglepő, hogy az iszlám embertelen természete és nyilvánvaló hiányosságai (humor, együttérzés és egyéb vonzó tulajdonságok) ellenére a muszlimoknak általában erősebb a hitük, mint bármely más vallási csoportnak.

NÉGY PSZICHOLÓGIAI TÉNYEZŐ, AMELY LEHETŐVÉ TESZI ÉS FOKOZZA AZ ERŐSZAKOT

Azon felül, hogy a hagyományos iszlám neveltetés a klasszikus agymosás módszereire hasonlít, a kultúra, amelyet létrehoz, további négy jellemzővel rendelkezik, amelyek lehetővé teszik és fokozzák az erőszakos viselkedést.

Ez a négy mentális tényező a harag, az önbizalom, az önmagunk iránti felelősség és az intolerancia.

A nyugati társadalmak széles körben egyetértenek abban, hogy a harag a gyengeség jele. Ennek a kellemetlen érzésnek kontroll nélküli kirobbanása talán a leggyorsabb módja annak, hogy elveszítsük az arcunkat, különösen az északi országokban, és bár lehet, hogy félnék a haragos emberektől, de soha nem tisztelik őket. A muszlim kultúrában a harag sokkal elfogadottabb. Mások megfélemlítésének képességét az erő jelének és a társadalmi státusz forrásának tekintik. Láthatjuk, hogy muzulmán csoportok vagy országok büszkén hirdetnek ki ún. „haragnapot” vagy olyan kifejezéseket használnak, mint a „szent harag”, amely ellentmondásosnak tűnik a békés kultúrákban.

A nyugati társadalmakban az önbizalom és hitelesség kifejezésének tekintik, ha a kritikát konstruktívan kezeljük, amennyiben indokolt, és egy vállrándítással,

ha téves. Ahogy azt mindnyájan észrevehettük, a muzulmánok körében nem ez a helyzet. A kritikát – nem számít mennyire igaz – becsület elleni támadásnak látják, ezért bármilyen szükséges eszközzel el kell hallgattatniuk az ellenfelet, hogy helyreállítsák a becsületet. A muszlimok szinte soha nem próbálják meg logikus érvekkel elhárítani a kritikát. Ehelyett megpróbálják elhallgattatni azáltal, hogy úgy tesznek, mintha megsértették volna őket vagy éppen ők sértegetnek, fenyegetnek, és akár meg is ölik a hírhozót.

A harmadik pszichológiai tényező az önmagunk iránti felelősséggel kapcsolatos, és itt az „irányítás helyé”-nek nevezett pszichológiai jelenség jelentős szerephez jut. Azok az emberek, akiket a nyugati értékek szerint neveltek, általában „belső irányítással” rendelkeznek, ami azt jelenti, hogy tapasztalatuk szerint az életüket belső tényezők irányítják, mint például a saját választásaik, világnézetük, ahogyan az érzelmeiket és a helyzeteket kezelik, stb. A muszlimokat arra nevelték, hogy úgy tapasztalják az életüket, mint amit kívülről irányítanak. Minden történés „insha'Allah” – ha Allah is úgy akarja –, a sok vallási törvény, a hagyományok és az erős férfi fennhatóság pedig kevés teret enged az egyéni felelősségnek. Ez az oka a híres és zavarba ejtő muzulmán áldozat-mentalitásnak, ahogy a muzulmánok a saját maguk által teremtett helyzetért másokat hibáztatnak és büntetnek.

Végül a negyedik pszichológiai tényező, amely a muszlimokat sebezhetővé teszi a Korán erőszakos üzenetével szemben, a toleranciához kötődik. Míg a nyugati társadalmak egy jó embert általában nyitottnak és toleránsnak tartanak, a muzulmánok azt mondják, hogy felsőbbrendűek a nem muszlimoknál, és arra hivatottak, hogy uralkodjanak felettük, ezért el kell tőlük határolódnuk mind társadalmilag, mind pedig érzelmileg. A Korán és a hadisz-gyűjtemények számos dehumanizáló, a nem muszlimokkal szembeni gyűlöletre uszító verse nagyon hasonlít arra a pszichológiai propagandára, amit a vezetők arra használnak, hogy saját népüket mentálisan felkészítsék az ellenséggel való küzdelemre, és az ellenség megölésére. Könnyebb úgy megölni valakit, ha gyűlöled, és nem tekinted teljes mértékben embernek.

MIÉRT HOZ LÉTRE AZ ISZLÁM SZÖRNYEKET

A harag, az alacsony önértékelés, az áldozat-mentalitás, a külső tekintély vak követésére való hajlandóság kulturális és pszichológiai okoktól, valamint a nem muszlimokkal szembeni agresszív és diszkriminatív látásmód – melyeket a fájdalommal, megfélemlítéssel, és a Korán gyűlöletkeltő és erőszakot támogató verseinek agyzsibbasztó ismétlésével kényszerítenek a muszlimokra – az okai annak, hogy az iszlám szörnyeket teremt.

AZ ISZLÁMON BELÜLI PSZICHOLÓGIAI PROBLÉMA

Az iszlámmal és a mohamedán kultúrával az a probléma, hogy követőit olyan sok pszichológiai tényező befolyásolja a nem muszlimokkal szembeni erőszakos magatartás irányába, hogy egy általános erőszakos összecsapás – legalábbis pszichológiai szempontból – elkerülhetetlen. Egy olyan csoport képében, amelyre ekkora nyomás nehezedik, és ilyen erős ellenünk irányuló érzelmekkel rendelkezik, egy tökéletes viharral állunk szemben, és nem látom annak lehetőségét, hogy ezt el lehetne kerülni. Ahhoz, hogy az emberek megváltozzanak, akarniuk kell a változást, hagyni kell őket megváltozni, és rendelkezniük kell a változáshoz szükséges képességekkel. A muszlimoknak csak egy apró kisebbsége rendelkezik ilyen szerencsés körülményekkel.

Túl sokan becsülik alá a vallás és a kultúra pszichológiai erejét. Láthatjuk, hogy sem a szociális munkások serege, sem a bőkezű jóléti államok, sem a hízelgő politikusok, sem a politikailag korrektságot újragondoló vagy demokrácia-elősegítő katonák nem tudják megállítani ezeket a hatalmas erőket. Országainkban az ésszerű bevándorlási és iszlamizálódás-ellenes törvények lecsökkenthetik a szenvedést, de a tanulmányaim és pszichológusként szerzett szakmai tapasztalatom alapján úgy vélem, hogy nem tudjuk elkerülni ezt a kultúránk ellen irányuló sokoldalú, agresszív mozgalmat.

Hiszek abban, hogy a mi demokratikus és művelt társadalmunk képes arra összpontosítani, hogy megőrizze értékeinket és alkotmányainkat, és meg tudjuk nyerni ezt a folyamatban levő konfliktust, amelyet a saríja **belterjes** követői kezdtek el. A nagy kérdés az, hogy mindeközben mennyit veszítünk a méltóságunkból, a polgárjogainkból, mennyi verejtéket, vért és könnyet fogunk hullatni, és mennyi pénzünkbe fog mindez kerülni.

A DZSIHÁD PSZICHOLÓGIÁJA¹²²

Egyes iszlám hagyományokban a tudósok kétféle dzsihadról beszélnek: nagyobb dzsihadról és kisebb dzsihadról. A nagyobb dzsihad Mohamed példájának és Allah tanításainak történő engedelmesség/behódolás belső lelki küzdelmére utal. A kis dzsihadot általánosan úgy ismerhetjük, mint az iszlám szent háborút – arra való kísérletet, hogy a nem muzulmánokat és a nem iszlám területeket főleg erőszakos (és nem erőszakos) eszközökkel is alávéssék a sariának.

A „nagyobb dzsihad” lényege a „kisebb dzsihadra”, a szent háborúra való felkészülés. A nagyobb dzsihad egy olyan belső harc, amelynek célja megszüntetni azokat a pszichológiai szokásokat és biológiai ösztönöket, amelyek visszatartják a muszlimokat attól, hogy az iszlám tanításait kövessék. A probléma az, hogy ezeknek a tanításoknak a csúcsa a „kisebb dzsihad”, a nem muszlimok megölése vagy leigázása. A nagyobb dzsihad csak egy másik szó az önradikalizálódásra.

KISEBB DZSIHÁD

Súlyos tévedés lenne azt hinni, hogy csak azért, mert a dzsihadra két külön kifejezés létezik, az erőszakos dzsihad az iszlám félreértelmezése. Ez nem így van. Az erőszak használata arra, hogy a világon fizikailag bevezessék a sariát, minden muszlim kötelessége, melyet az iszlám szentírásokban sok helyen megemlítenek.

Csupán azért, mert a belső, lelki dzsihadot „nagyobbnak” nevezik, nem jelenti azt, hogy jobb, mint a „kisebb” – a külső és erőszakos dzsihad. Épp ellenkezőleg. A hadíszok – azok az iszlám szentírások, amelyek leírják Mohamed életét és mondasait – a gyilkolást és a nem muszlimok elleni csatában történő hősi halált „a legnagyobb dzsihadnak” tekintik, vagyis jelentősebbnek, mint a belső dzsihadot. Egy példa:

Aman megkérdezte Rasulullahot: „(...) és mi a dzsihad?” Azt válaszolta: „Harcoltok a hitetlenek ellen, amikor találkoztok velük (a csatatéren).” Újra megkérdezte: „Melyik dzsihad a legnagyobb?” Azt válaszolta: „Az, ahol valaki meghal, miközben az utolsó csepp vérént ontja.”¹²³

NAGYOBB DZSIHÁD

Mind a Korán, mind pedig Mohamed több helyen is megemlíti, mennyire fontos, hogy a muszlimok mindent feladjanak – még az életüket is – az Allahért vívott dzsihád kedvéért. A Korán egészen odáig megy, hogy azokat, akik a dzsihádért nem hajlandók lemondani a családról és minden tulajdonukról, engedetlennek bélyegzi (ami hitehagyást jelent és a saría halálbüntetéssel sújtja): „*Mondd: Ha apáitok és fiaitok és testvéreitek és feleségeitek és nemzetségeitek és javaitok, melyekre szert tettek, és a kalmárkodás, amelynek félitek a pangását, és hajlékaitok, amelyekben gyönyörűségeket leltek – kedvesebbek nektek Allahnál és az Ő küldötténél és az Ő útján való dzsihádnál, akkor várakozzatok, amíg Allah el nem jön a parancsával! Allah nem vezeti az igaz útra a kihívóan engedetlen népet.*” (Korán: 9:24).

A nagyobb dzsihád tehát az olyan érzelmi akadályok eltávolítására szolgáló belső lelki folyamat, mint például a túlélési ösztön és a természetes biológiai kötődés az utódokhoz, a házastárshoz és a biztonságos, kényelmes otthonhoz, így a hívó kész és hajlandó engedelmessé válni, és minden személyes vágyát és kötődését feladni az iszlám terjesztése érdekében.

A nagyobb dzsihád – a személyes vágyak mentális felcserélését Allahra, prófétájára és a törvényeire irányuló teljes hűségre – segíti az, amit úgy lehetne nevezni, hogy az iszlám kultúra pszichológiai gerince: az iszlám szentírások recitálása (néhányan kívülről megtanulják a Koránt), a hűség kifejezése a napi ötszöri imával, miközben a szalátot ismétlik („*Ó, Allah, milyen tökéletes vagy, dicsőség Neked. Áldott a neved, és magasztos Fenséged. Nincs más isten, csak Te.*“), és a jól ismert, szigorú vallási és a társadalmi kontroll, amely az iszlám társadalmakban biztosítja a saría uralmát.

AGYMOSÁS

Ahogy azt már olvashattuk, az iszlám társadalmakban az ismétlések, a fenyegetések és az erőszak (gyakran nevezik „becsület erőszaknak”) hagyományos egyvelegének használata a klasszikus agymosás ugyanolyan pszichológiai taktikája, amelyet a totalitárius politikai rendszerek például a börtönökben használnak. A félelem, az erőszak és a személyes szabadság nélkülözése megtöri az egyént, és fogékonyá teszi azokra az üzenetekre, és utasításokra, melyeket szinte vég nélkül ismételnék.

Az „Allah rabszolgája” – nem meglepő módon – általánosan használt kifejezés a gyakorló muszlimok körében, mely pozitív módon írja le a nagyobb dzsihád betetőzését: az egyén behódolását és a normális emberi vágyak feladását az iszlám érdekében.

Pszichológiai szempontból, a nagyobb dzsihád nem más, mint önradikalizálódás – önmaga agymosásának belső szent háborúja –, ami mélyen beleivódott az iszlám hagyományba és ellenkezik az emberi természettel, leépíti az alapvető túlélési ösztönöket és a természetes idegenkedést attól – ami még az állatok között is tabu –, hogy a saját fajtánkat gyilkoljuk.

A NYUGATI KORÁN-ISKOLÁK „TERRORISTA GYÁRAK”¹²⁴

Hogyan változtassunk át egy normális embert gyilkos és gyűlölködő pszichopattá, aki vakon engedelmeskedik egy totalitárius rendszer elnyomó hatalmának, és ártatlan embereket gyilkol? Röviden: Hogyan csináljunk valakiből terroristát?

Az erőszakos és gyilkos politikai, etnikai és vallási rendszerek a világon mindenhol ugyanazokat a hatékony módszereket használták a történelem során. Az eljárás két egyszerű lépésből áll, amelyet azután újra és újra ismételnék:

1. Újra meg újra rákényszerítik az embereket arra, hogy hónapokon, éveken keresztül ismételjék a rendszer tanait, amíg kívülről nem ismernek minden szót, amíg ez át nem hatja az egész gondolkodásmódjukat, és ez az egyetlen igazság, amiben hisznek.
2. Verik és megfélemlítik az embereket (legjobb, ha ez véletlenszerűen és súlyosan történik), ezáltal rákényszerítik őket arra, hogy érzéketlenek és empátia nélküliek legyenek, így képesek lesznek elviselni a testi és lelki szenvedést. Valamint növelik a harag, a frusztráció és a félelem érzéseit – amelyeket aztán a rendszer ellenségei ellen lehet fordítani.

Ily módon egy olyan embert kapnak, akinek egész lényét áthatja a rendszer tanítása, és aki elvesztette a képességét arra, hogy mind a saját, mind mások fájdalmát átérezze. Egy érzelmileg hűvös személyt kapnak, aki vakon követi a feleteseit és a politikai vagy vallási doktrínáikat. Ha ezt a módszert olyan gyermekeken használják, akiknek a személyisége kialakulóban van, akkor az elsajátított tan egyszerűen a gyermek személyiségének részévé válik. A fizikai bántalmazás pszichológiai hatása is mélyebb lesz, mivel a gyermekek és fiatalok függenek a felnőttektől, így könnyebb őket befolyásolni.

Gyermekpszichológusként sokkolt az a felismerés, hogy pontosan ez történik a több millió muzulmán gyermekkel, mind az iszlám világban, mind pedig Nyugaton. A világon több tízezer madrasszában és Korán-iskolában ismételtetik a tanulókkal a Koránt és a hadiszokat addig, amíg kívülről nem tudják az egészet. Azt mondják nekik, hogy higgyenek el minden szót, és soha ne kérdőjelezzék meg sem az utat, sem a célt.

Ezekben az iskolákban teljesen normális, hogy a védtelen és ártatlan gyerekeket találomra megverik és megalázzák a tanárok és idősebb diákok – akik maguk is érzelmileg összetört lények, és akiket ugyanúgy bántalmaztak, mint ahogy most ezt ők teszik másokkal. Ők személyesítik meg a célt: a bántalmazott lesz a bántalmazó.

Nagy-Britanniában több mint 2000 madrassza található, ahol több mint 200 000 4-17 éves gyermeknek tanítják hétköznapi esténként a Koránt.¹²⁵

Vizsgálatok azt mutatják, hogy a szélsőséges erőszak gyakori a brit madrasszában: „Egy nyilvánosságra nem hozott jelentés szerint – amelyet egy imám készített Észak-Angliában élő diákokkal folytatott interjúi alapján – a diákokat verték, pofozták és a fülüket csavargatták. Az egyiknek >>fel kellett emelnie az egyik lábát és úgy kellett forognia<<, míg egy másik azt mondta, hogy egy tanár >>úgy rugdosta a fejemet, mint egy focilabdát<< (...) A hétéves Hibát olyan erősen csapták arcon, hogy felszakadt a füle. Ez később begyulladt és sürgősségi ellátásra szorult.”

A tanárok megbüntették a gyerekeket, amikor azok rosszul ejtettek ki egy szót, vagy elfelejtették a Korán egy versét. Egy vizsgálódást folytató tanár arról számolt be, hogy sokkolta a tény, hogy az áldozatok hozzászórtak ahhoz, hogy elfogadják a bántalmazásokat. „Mindannyian viccelődtek evvel. (...) Van egy kultúra, amely elfogadja ezt.” – nyilatkozták az áldozatok¹²⁶.

Egy másik vizsgálat feltárta, hogy a gyerekeket arra tanították, hogyan gyűlöljék a nem muszlimokat: „Te nem vagy olyan, mint a nem muzulmánok odakint” mondta a tanár, miközben az ablak felé intett. „Minden rosszat, amit az utcán látsz, azt, hogy az emberek nem viselik megfelelően a hidzsábot, hogy dohányoznak (...) gyűlölnöd kell.” Ugyanez a vizsgálat beszámolt arról, hogy a háromórás előadás alatt a tanár a hatéves gyerekeket legalább tízszer megverte. A titkos felvétel egyik jelenetében az egyik gyereket lefogta egy idősebb diák, miközben egy másik idősebb diák azzal fenyegetőzött, hogy megveri egy kis asztallal.¹²⁷

Ezek a beszámolók Nyugaton készültek, ahol több ezer madrassza létezik, és több millió muszlim gyermek tanulja meg a hagyományos iszlám tanításokat kívülről, miközben sokukat fizikailag és lelkileg is bántalmazzák. A kutatások azt

mutatják, hogy az iszlám kultúra „úgy tűnik, a fenytést előnyben részesíti az erkölcsi neveléssel szemben”¹²⁸, amely talán megmagyarázza azt is, hogy a gyerekek szülei miért fogadják el széleskörűen a visszaéléseket. Akit érdekel, találhat videókat – pl. a YouTubon – muszlim országokban működő madrasszákról, ahol a helyzet még ennél is rosszabb.

Egy gyermekpszichológus szemszögéből nézve, a sok ezer madrassza és Korán-iskolák valójában terrorista gyárok, amelyek egy fiatalokból és felnőttekből álló hadseregszerű muszlim népeiséget hoznak létre a nyugati országokban. Már fiatal korban agymosást hajtanak végre rajtuk, hogy a Korán minden szavát szó szerint vegyék. A testi és lelki büntetések miatt pedig gyűlölködővé és érzelmileg hűvössé válnak. Így az iskolák erőszakmentessé tétele többéves, sok erőfeszítést igénylő felügyeletet fog maga után vonni.

Ez magában foglalja az iszlám kultúra központi mintáinak megváltoztatását – a gyermeknevelést is. Azonban az iszlám kultúra integrációjának sikertelensége a nem iszlám kultúrákba bebizonyította, hogy az alapvető kulturális értékek és viselkedés megváltoztatása a muszlim közösségen belül szinte lehetetlen. És ha nagy erőfeszítések árán sikerülne is megszüntetni a széles körben elterjedt bántalmazást, a gyerekeknek akkor is meg kell tanulniuk a Koránt kívülről. Azt tanítják nekik, hogy minden szót szó szerint kell venniük, és ez az, amit az iszlám terroristák is csinálnak. Gyermek milliói járnak madrasszába, és ha majd ők és a rákövetkező generációk felnőnek, annak súlyos következményei lesznek.

A DZSIHADISTÁK PSZICHOTERÁPIÁJA NEM LEHETSÉGES ÉS NAIV ELKÉPZELÉS¹²⁹

Dánia¹³⁰, Svédország¹³¹ és az Egyesült Államok¹³² azon országok közé tartoznak, melyek úgy próbálnak meg küzdeni az iszlám terrorizmussal szemben, hogy a dzsihadistákat pszichológushoz küldik. Olyan tapasztalt pszichológusként, akinek a szakterülete az erőszakos és fundamentalista muzulmánok, azt kell mondanom, hogy a megközelítés, miszerint a pszichoterápia módszerével véget vethetünk a terrornak, naiv és nem lehetséges.

A dán fiatalokúak börtönében pszichológusként eltöltött éveim alatt több mint száz mohamedán kliensem volt (a dán fiatalokúak börtönében tízből hét börtönlakó muzulmán). A tapasztalataimat az előző fejezetekben már leírtam.

Kifejlesztettem egy olyan terápiás módszert, ami figyelembe veszi a muzulmán kuncsaft kulturális hátterét, és a haragra, az áldozat-mentalitásra és a relaxációra összpontosít. A terápia sikeres volt, olyan értelemben, hogy felkeltette a muzulmán klienseim érdeklődését és 90 százalékuk önként jött el a terápiára. A módszerem híre a dán börtönökön kívülre is eljutott, és olyan dán újságokban számoltak be róla, melyek professzionális szociális munkásoknak és terapeutáknak íródtak. A nemzeti rádióknak is adtam interjút, sőt még egy könyvet is írtam erről. A témával kapcsolatos tapasztalataim miatt a tanácsomat kérték a legfiatalabb guantanamoi terrorista, Omar Khadr perében.

A bűnöző és fundamentalista mohamedánokkal való munkám során szerzett tapasztalataimból azt a következtetést vontam le, hogy a pszichoterápia a legkevésebbé hasznos módszer – sőt mondhatjuk azt is, hogy az adófizetők pénzének teljes elpazarlása – annak érdekében, hogy megfékezzük a muzulmán erőszakot. Az ilyen programok akár még hozzá is járulhatnak a problémához, mivel a döntéshozókkal és a nyilvánossággal elhitetik, hogy valami effektív dolog történik a probléma megoldása érdekében, miközben az iszlám által inspirált erőszak problémája napról napra csak növekszik. Az, hogy ezt gondolják, elvonja a figyelmet a valódi problémáról, magáról az iszlámról. Az iszlám terrorizmus nem valamiféle elmebaj következménye, hanem annak köszönhető, hogy emberek a Koránt és Mohamed példáját követik. Ha az iszlám terrorizmus okait keressük, akkor az nem a terroristák gyerekkorában keresendő, hanem a vallásukban.

Önmagáért beszél az a tény, hogy egyetlen megbízható beszámoló sem született terrorizmus elleni terápia sikeréről.

Egy pszichológusnak a következők ellen kell felvennie a küzdelmet, ha egy dzsihadistát kezel:

1. Sok erőszakos muzulmán már volt pszichológusnál, vagy az iskolában, vagy a börtönben. És látszik, hogy mindez nem működött.
2. Ha egy dzsihadista felhagy terrorista karrierjével, akkor fundamentalista barátai képmutatónak fogják tartani. A dzsihadista ösvény elhagyásával elveszíti őket, és fel kell adnia egy olyan életformát, amely számára erőt, önazonosságot, valahova tartozást, önbizalmat, a legyőzhetetlenség érzését és a 72 szűz ígéretét adta.
3. Egy dolog nem csatlakozni aktívan a dzsihadista ösvényhez, egy másik pedig elhagyni azt, ha valaki már csatlakozott hozzá, mivel ez utóbbi azt jelenti, hogy az illető felhagy az iszlám egyik – minden muzulmán számá-

ra kötelező – központi pillérével. Sok más dologgal együtt, az iszlámban a büntetése ennek is halál.

4. Ahhoz, hogy működjön a terápia, akarnunk kell. Senki sem gondolja azt, hogy az erőltetett pszichoterápia működne, és az előbb említett akadályokat figyelembe véve nehéz elképzelni azt, hogy a dzsihadisták jelentős része önként venné igénybe ezt az ajánlatot.

PRÓBÁLJUK KI A GYÓGYSZEREKET

Sok olyan nem kívánt pszichológiai állapot létezik, melyeket nem lehet terápiával kezelni. Az egyik ilyen a pszichopátia. Tapasztalt pszichológusként úgy gondolom, hogy a dzsihadisták kezelése is ide sorolható. A dzsihadisták terápiás kezelése csupán egy eszköz a politikusok kezében arra, hogy megnyugtassák a választóikat, azt a jelzést küldve nekik, hogy „valamit tettünk a probléma megoldása érdekében.”

Ha veszélyes mentális állapotokkal akarunk dolgozni, akkor azt tanácsolom, hogy próbáljuk ki a gyógyszereket. Szexuális erőszaktevők esetében és néhány erőszakos támadás esetében már használnak gyógyszereket. Mennyire lenne motivált az az iszlám állambeli harcos, akinek a gyógyszeres kezelés hatására eltűnne az agressziója és a szexuális vágya?

AZ INTEGRÁCIÓVAL, A BEVÁNDORLÁSSAL ÉS AZ ISZLÁMMAL KAPCSOLATOS PROBLÉMÁK: 25 TÖRVÉNYJAVASLAT¹³³

Kétségtől eltekintve végzetes hiba volt olyan vallás követőinek milliói előtt kitérni az ajtót, akik bennünket „hitetleneket” és nyugati világunk demokratikus értékeit kifejezett rosszállással szemlélik. Most azonban itt vannak. Gyermekük és unokáik nagy számban képviseltetik magukat és valamennyien nyugati állampolgársággal rendelkeznek. Ha arra kérjük őket, hogy integrálódjanak és változtassanak a rólunk és értékeinkről kialakított szemléletükön, a válasz a következő: „Miért tenném? Ide születtünk, ez a mi országunk is.” Nem tudjuk hazaküldeni őket, ugyanakkor beilleszkedni sem hajlandóak. Mit tegyünk? Olyan ajánlattal kell előhozakodnunk, aminek nem tudnak ellenállni.

A nyugati politikusok szabadon választhatnak a következő javaslatok közül – vagy akár mindet alkalmazhatják:

BŰNÖZÉS

Az alapvető cél minden lehetséges eszközzel fellépni a bevándorlók által elkövetett bűnözéssel szemben.

1. Az illegális bevándorlás illegális, ezért börtönnel és pénzbírsággal kellene büntetni.
2. Az állampolgárság nélküli bűnelkövető bevándorlókat deportálni kellene.
3. Mindenkit, aki önként részt vesz a saria bíróságok használatában, meg kellene büntetni.
4. A törvényt és a rendet minden áron fenn kellene tartani azokon a területeken, ahol az ország törvényei a sariába, magas bűnözési rátákba és a hatóságokkal szembeni ellenállásba ütköznek. A törvények érvényesítése magában kell, hogy foglalja a saria bíróságok bármely fajtájának tilalmát,

valamint a szociális jóléti kiadásokra és az üzletekben észlelt adócsalásra vonatkozó szigorúbb ellenőrzést is. Ide tartozik annak biztosítása is, hogy a bevándorolt nők szabadon élhessenek alapvető emberi jogaikkal – beleértve a szexuális partner, a vallás és az öltözködés módjának szabad megválasztását, továbbá annak ismeretét, hogy jogukban áll elválni, joguk van a családtervezéshez és a rendőri védelemhez önmagukra és gyermekeikre vonatkozóan is. A bebörtönzött bevándorlóknak, amennyiben vállalják a visszahonosítást, felajánlható az ítélet enyhítése.

5. Azokat a vallásokat és vallási tanításokat, amelyek gyűlöletet, elnyomást és erőszakot hirdetnek, be kellene tiltani.
6. A vallási szervezeteknek ki kellene jelenteniük és be kellene bizonyítaniuk, hogy nem hirdetnek olyan tanításokat vagy nincsenek olyan vallási könyvek, melyek bűncselekményekre buzdítanak.
7. A bevándorlóknak az érkezésükkor ki kellene jelenteniük, hogy támogatni fogják az ország alkotmányát, és követni fogják az ország törvényeit.
8. Az EU fő funkciójának kell tekinteni Európának az illegális bevándorlástól való védelmét.

KULTÚRA

Az alapvető cél az, hogy megvédje és támogassa az ország eredeti kultúráját és értékeit.

1. A nem nyugati országokból történő bevándorlást le kellene állítani korlátozott időtartamú munkaszerződések bevezetésével és előtérbe helyezésével.
2. Nem szabadna engedélyezni, hogy dominánssá váljanak azon egyházak épületei, melyek nem tartoznak az ország eredeti kultúrájához (nincs minaret, nincsenek hangos imára hívások).
3. Az olyan vallási szokásokat, amelyek nem kapcsolódnak az ország eredeti kultúrájához, nem szabadna beengedni az állami szektorba. Ha leépítjük az iszlamizáció számos formáját (a halal ételekre vonatkozó előírásokat, az iszlám iskolák alapítását és a belterjesség (rokonházasságok) lelkileg és testileg egyaránt egészségtelen gyakorlatát), azzal megnehezítjük az iszlám szupremacistáknak, hogy vallásuk hagyományos, éppen ezért erőszakos

formáját gyakorolják. Az iszlám szervezeteknek időről időre igazolniuk kell, hogy visszautasítják azokat a fatvákat [vallási rendelkezések] és Korán-verseket, melyek gyűlöletre és erőszakra uszítanak, és bizonyítaniuk kell azt is, hogy nem olyan forrásból finanszírozzák működésüket, mely a gyűlöletet és a haragot helyezi előtérbe.

4. Az államnak aktívan védenie és támogatnia kellene az ország kultúráját és értékeit.

INTEGRÁCIÓ

Az alapvető cél az, hogy az integrálódásra való akarat vagy képesség hiányát annyira kedvezőtlené és gazdaságilag előnytelené kell tenni, hogy az egyediül vonzó lehetőség a visszatelepülés legyen.

1. A bevándorló nőket tájékoztatni kellene a váláshoz való jogukról, a női menedékhelyekről, a családtervezésről és a rendőri védelemről.
2. A bevándorlóknak kelljen fizetniük saját integrációs programjuk költségeit. A programoknak foglalják magukban a demokrácia, az emberi jogok és a nők jogainak oktatását. Továbbá nyújtsanak tájékoztatást arról, hogyan segíthetik gyermekeik integrációját és oktatását.
3. A bevándorlóknak vizsgát kellene tenniük nyelvből, történelemből és az új hazájuk politikai kultúrájából. Valamint nekik kellene megfizetniük a nyelvi képzést és a vizsgáztatás minden költségét is.
4. A hazatelepülést (államilag finanszírozott kivándorlás és áttelepítés) fel kell ajánlani az összes nem nyugati országból érkező bevándorlónak. Elegendően nagy összeg vonzóvá teheti ezt az opciót.
5. A bevándorlóknak saját magukról kell gondoskodniuk.
6. A bevándorlóknak jogot kell szerezniük az ingyenes orvosi ellátásra, az oktatás támogatására és a szociális juttatásokra, és maguknak kell fizetniük a tolmácsot is.
7. **Ha valaki nem hajlandó beilleszkedni, elveszíti a szociális támogatásokat.** Az integráció elmaradása (a helyi nyelv használata, a munkahelyszerzés, a törvény tisztelete, felelősségvállalás az utódok viselkedéséért) így anyagilag olyannyira ellehetetleníti a családokat, hogy az emigrálásért (visszahonosításért) kapott pénz sokkal vonzóbbá válik, mint a maradás.

8. Azoknak a bevándorlóknak, akik nem beszélnek elfogadható szinten az ország nyelvét, fizetniük kellene gyermekeik speciális oktatásáért, mivel szülőként nem tudják segíteni a gyerekek iskolai képzését.
9. A menekülteknek a hazájukhoz közeli menekülttáborokban kellene biztonságot, ételmiszer- és orvosi ellátást nyújtani. Nyugati szintű életszínvonal biztosítása nyugati országokban túl drága és nem szükséges.
10. Az országnak sokkal nagyobb erőfeszítést kellene tennie a segélyekkel való visszaélések és az adócsalások (mindkettő elterjedt a bevándorlók között) visszaszorítása érdekében.
11. Javítani kellene azoknak a nőknek és gyermekeiknek a védelmét, akik elmenekülnek az erőszakos családtagjaik elől.
12. A bevándorlóknak az országba történő belépéskor jelentős összeget kellene letétbe helyezniük azért, hogy amennyiben megszegnék az ország törvényeit, ebből a pénzből lehessen fizetni a büntetéseket, adókat, a deportálásuknál felmerülő költségeket, stb.
13. Egy bevándorlónak csak akkor kellene felajánlani az állampolgárságot, ha legalább az egyik szülője rendelkezik vele. Addig maradhatnak, ameddig el tudják tartani magukat, és betartják a törvényeket, hiszen már így is elég állampolgárral rendelkezünk.

HOGYAN ÁLLÍTSUK MEG EGY MECSET LÉTREHOZÁSÁT?

Először is szeretném hangsúlyozni, hogy a mecsetek létrehozásának megakadályozása teljes mértékben lehetséges. Gavin Bobby szervezete, a Jog és Szabadság Alapítvány¹³⁴ idáig 24-ből 20 mecset projektet akadályozott meg Angliában. Itt található a Bobby inspirálta recept:

Az a probléma a mecsetekkel, hogy:

1. **Terjesztik a fundamentalista, nem mérsékelt iszlámot azáltal, hogy nem utasítják el nyilvánosan és aktívan a Korán és Mohamed erőszakra és gyilkosságra való felbujtását.** Ehelyett azt prédikálják, hogy a Korán (Allah kinyilatkoztatásai Mohamed számára) és a hadiszok (Mohamed saját tettei és szavai, melyek a muszlimok számára ugyanolyan szentek) hibátlanok. Mindezt úgy, hogy százával találhatók bennük olyan versszakok, melyek a muszlimokat arra utasítják, hogy üldözzék, erőszakkal térítsék át, lopják meg, erőszakolják meg, bántalmazzák, csonkítsák meg, tegyék rabszolgává és öljék meg a nem muszlimokat, a hitehagyókat és a képmutatásokat (azok a muszlimok, akik nem vetik alá magukat teljes mértékben az iszlám törvénynek, a sariának), és nyomják el, verjék meg és erőszakolják meg a saját muszlim asszonyaikat.
2. **Az iszlám prédikálása által a mecsetek terjesztik annak elnyomó szabályait a muszlimok körében, ami a radikalizálódásukhoz vezet.** Ez nem csak arra vonatkozik, hogy az iszlám minden szinten – beleértve gazdasági, kulturális és pszichológiai értelemben is – kötelezővé teszi a nem muszlimok ellen vívott háborút, az úgynevezett dzsihádot. Azt is magában foglalja, hogy a saria sok törvénye és szabálya megvonja a muszlimok alapvető emberi jogait azáltal, hogy nem választhatnak szabadon partnert (pl. nem muszlim partnert), a nők nem válhatnak el szabad akaratukból (pl. válás egy bántalmazó partnertől), nem választhatják meg szabadon a vallásukat, öltözködésüket és életvitelüket. Azáltal, hogy erősítjük a muszlim közösség körében az iszlám vallásos haszonélvezőit, a mecsetek hozzájárulnak a muszlimok között tapasztalható, erőteljes társadalmi kontrollhoz, ami elősegíti a sebezhető fiatalok radikalizációját, és nyomást helyez a mérsékelt, szekuláris muszlimokra.

3. **A mecsetek épületei, különösen a domináns minaretek, nem illenek a nyugati építészeti stílusba, és megépítésük engedélyezésével iszlamizáljuk városaink építészeti látképét az országainkban.** Mindenfajta iszlamizáció, ideértve azt, ha a városkép megváltoztatásával engedünk a fundamentalisták álmának – hogy arab stílusú mecseteket és „kulturális központokat” építhessenek a nyugati városokban –, átformálja a társadalmunkat. Így megkönnyítjük az iszlám fundamentalistáknak – akik az iszlámot előnyben részesítik a nyugati kultúrához és értékekhez képest –, hogy ide költözzenek, és köztünk éljenek. Ebből nem több, hanem éppen kevesebb kell. Minden alkalommal, mikor a muszlimokat speciális bánásmódban részesítjük, és engedjük, hogy a városaink iszlamizálódjanak – még ha csak csekély mértékben is –, a saját kultúránkat toljuk félre. Ez az iszlám fundamentalizmus elleni erőfeszítéseinket hátráltatja, és meggyalázza a nyugati társadalmunkat és kultúránkat.
4. **Ha megengedjük, hogy olyan központok jöjjenek létre, amelyek a klasszikus iszlámot terjesztik a muszlimok között, azzal csökkentjük a muszlimok integrációjára tett erőfeszítéseink hatását.** Ez azért van így, mert a klasszikus iszlám hosszan sorolja azokat az elvárásokat és szabályokat, melyek megnehezítik, hogy a muszlimok beilleszkedjenek a nem muszlim társadalomba és kultúrába. Ide tartoznak az öltözködésre vonatkozó szabályok, a nemek szétválasztása, a nők jogai és kötelességei, a bűntörlés, és a muszlim gyerekek jogait korlátozó szabályok, hogy szabadon beilleszkedjenek és élvezzék a nyugati kultúrát. A mecsetek és az iszlám kultúra támogatása megerősíti az iszlámnak azt az aspektusát, amely kulturális elkülönüléshez, vallásos társadalmakhoz vezet, amire az azt körülvevő nyugati társadalomnak kevés befolyása és rálátása van, ezáltal táptalajt kínál a fundamentális iszlám számára, ami mellbevágóan magas arányban termeli ki a dzsihád-szimpatizánsokat.
5. **A mecsetek építése közlekedési problémákat okoz a városokban (pénteken növeli a forgalmat, és parkolási problémákhoz vezet).**

Mit tehetünk?

a) **Ha tudomást szerünk egy mecset építéséről (mindegy, hogy a tervezés melyik fázisában tart éppen), informáljuk a helyi lakosságot a mecsetek funkciójáról és hatásáról, az iszlámról, és tudassuk velük, hogy panaszt tehetnek a tervezett mecset létrehozása ellen.** Hozzunk létre egy Facebook csoportot/oldalt és egy honlapot vagy blogot (saját hírlevéllel, amire az emberek feliratkozhatnak), ahol leírjuk az alapvető információkat arról, miért ellenezzük a mecset létreho-

zását, hol és kinél tehetnek panaszt, ha ellenzik a tervezett mecset megépítését. Posztoljunk rendszeresen híreket és friss információkat mind a Facebookon, mind a blogon. Adjunk hírt olyan esetekről is, amikor mecsetek problémás helyzetekbe keveredtek (ezek lehetnek történelmi tények arról, hogy hogyan használta Mohamed próféta a mecseteket véres támadások megtervezésére; hogy a terroristák meglátogatják a mecseteket, mielőtt végrehajtják a merényleteket; idézetek a mecsetekben elhangzott prédikációkból – idézetek a Koránból és a hadísból –, stb). A Facebook-oldallal próbáljuk megcélozni a környéken élő helyi lakosokat, és nevezzük el például így: „Ne legyen óriásmecset Budapesten!”. Hívjunk meg politikusokat, híres embereket és közéleti személyiségeket, hogy kedveljék az oldalt. A Facebook-oldal és a blog minden posztjához adjunk egy linket, mely olyan weboldalra vezet, ami a felelős politikusok és hivatalnokok neveit és elérhetőségeit tartalmazza – így az emberek megkereshetik őket a kétségeikkel. Legyenek itt felsorolva a városi tanács tervező és döntéshozó bizottságának tagjai (minden egyes tagja), akik a mecset engedélyezésében érintettek, releváns politikusok és hivatalnokok, akik részt vesznek egy ilyen folyamatban (beleértve a helyi polgármestert, parlamenti képviselőket és az érintett minisztereket).

b) Segítsük az embereket, hogy panaszt tehessenek. Készítsünk elő egy levelet, amit az embereknek csak alá kell írni és dátumozni kell. A nyugati országokban élő emberek többsége aggódik a muszlim bevándorlás és az iszlám előretörése miatt, de sokan nem elég gyakorlottak egy ilyen levél megírásában, vagy nem tudják szavakba önteni az aggodalmukat – tehát segíteni kell nekik. Ha a honlapra feltöltjük, az emberek könnyen letölthetik, kinyomtathatják, aláírhatják és elküldhetik – vagy egyszerűen kimásolhatják a szöveget (egyszerű Word formátumot használj, ne PDF-et) és bemásolhatják a tervező bizottságnak szánt levélbe, stb. Diplomátikus nyelvezetet használunk, amivel az olyan hétköznapi emberek, mint Szabó Úr is azonosulni tudnak. Például:

„Tisztelt Hölgem, Uram!

Ezt a levelet azért írom Önnek, hogy nyomatékosan ellenezzem a Budapestre tervezett óriásmecset építését, a következő okok miatt:

1. A mecsetet/kulturális központot létrehozó szervezet, (SZERVEZET NEVE), nem utasítja el aktívan és nyilvánosan a Korán és Mohamed gyűlöletbeszédét, amelyek a homoszexuálisok, a nők és a nem muszlimok ellen uszítanak. Továbbá nem utasítja el aktívan és nyilvánosan a Korán és Mohamed bűncselekményekre való felbujtását, melyek arra ösztönzik a muszlimokat,

hogy bántalmazzák vagy öljék meg a nem muszlimokat, a hitehagyottakat, a homoszexuálisokat és a képmutatókat (olyan muszlimok, akik nem vetik alá magukat teljes mértékben az iszlám törvénynek, a sariának), és hogy nyomják el, verjék meg és erőszakolják meg a saját muszlim asszonyaikat. A következő link alatt olyan idézeteket talál, melyek bizonyítják az iszlámban tapasztalható gyűlöletbeszédet, bűncselekményre és bántalmazásra való felbujtást: pl. *Saría törvény nem muzulmánoknak* című könyv¹³⁵.

2. Azáltal, hogy engedélyezi a mecset létrehozását, támogatja az iszlám vallás és kultúra terjedését a városunkban. Mint sok más lakos, úgy gondolom, hogy elég iszlám van már most is jelen. Azt gondolom továbbá, hogy túl sok teret adtunk idáig is az iszlám és a muszlimok azon elvárásának, hogy különleges bánásmódban részesüljenek, és ez minden esetben a saját kultúránk kárára történt. Nem gondolom, hogy az lenne az adófizetők és a politikusok dolga, hogy az iszlám vallást és kultúrát népszerűsítsék a mi szekuláris, keresztény társadalmunkban – és éppen ezt fogja tenni, ha engedélyezi a mecsetet. Nem kapott arra felhatalmazást, hogy erősítse az iszlámot a városunkban. Ezt nem teheti meg a választók és adófizetők nevében sem. Nem erről szól a mandátuma.
3. A mecset természetes módon más muszlimokat is ide fog vonzani, hogy ezen a területen éljenek. Ez a városunkban jelenlévő kulturális szegregációt csak tovább fogja erősíteni. Ez nem egészséges a társadalmunkra nézve, és tovább fogja erősíteni az iszlám monokulturális területek létrejöttét gyönyörű városunkban. Ezek a területek már bizonyítottan a bűnözés, az erőszakos vallási szélsőségesség melegágyává váltak Európa városaiban. Ezt a tendenciát visszafordítani kellene, nem erősíteni.
4. Ha annak ellenére fogja támogatni a mecset megépítését, hogy megkértük Önt ne tegye mindezt, valamint a figyelmeztető jelek és számtalan példa ellenére – arról, hogy milyen negatív következményekkel jár, ha támogatjuk, hogy az iszlám gyökeret eresszen az országunkban –, akkor személyesen fogom felelőssé tenni Önt azért, ha netán kiderülne, hogy a mecset kapcsolatba hozható bármilyen radikalizációval, bűncselekménnyel vagy terrorizmussal. És minden tőlem telhetőt meg fogok tenni, hogy a nyilvánosság előtt felelősségre vonják Önt ezért.

Aláírás
Név, dátum”

c) Postaládák: dobjunk a helyi lakosok postaládájába az iszlámról és a mecsetről szóló szórólapokat, amik elmagyarázzák, hogy egy mecsetet szeretnének építeni ezen a területen, és ez miért aggályos; valamint egy előre megírt ellenző levelet – más információkkal együtt arról, hogy milyen lépéseket tehetnek a lakosok a mecset megakadályozására, illetve honnan szerezhetnek be több információt, stb. Biztassuk az embereket arra is, hogy írjanak a felelős politikusoknak és hivatalnokoknak a Facebookon keresztül.

d) Petíció: készítsünk petíciót a mecset ellen. A petíció legyen online aláírható, és hirdessük meg a Facebook-oldalon és a blogon is. Menjünk ki az utcára is, és gyűjtsünk aláírásokat a tervezett mecset ellen. Van egy nagy előnye annak, ha az utcán vagy az ajtókon becsöngetve gyűjtjük az aláírásokat: személyesen beszélhetünk az emberekkel, és sokkal alaposabb tájékoztatást adhatunk nekik, válaszolhatunk a kérdéseikre. A média figyelmét is fölkeltheti, hogy emberek járónak aláírásokat gyűjtve a mecset ellen.

e) Vegyük fel a kapcsolatot a médiával: ha lehetséges, keressünk egy személyt, aki nem bánja, hogy a nyilvánosság elé álljon szóvivőként. A fundamentális iszlám elleni harc egyik gyengéje, hogy kevés ember mer kiállni a nyilvánosság elé a nézeteivel. Így az emberek nem látnak maguk előtt bátor példaképeket, és a sajtónak is nehéz dolga van, hogy megszólaltasson valakit, és véleményekhez – de legfőképpen tényekhez jusson. Bárki, akit a tervezett mecset építésével kapcsolatban kontaktszemélyként adunk meg, képesnek kell lennie arra, hogy a témában harag és rasszizmus nélkül nyilatkozzon (ezzel az összes erőfeszítésünket unszimpatikussá tenné). Ha lehet, az együttérzés legyen ennek az embernek az alapvető motivációja. Az ilyen szóvivő kiválasztásának három szabálya van: 1) megfelelő és szimpatikus stílusa legyen, 2) megalapozott tudással rendelkezzen az iszlámról, Mohamedről és a bevándorlás következményeiről, 3) nem hibázhat: nem beszélhet haragból, nem lehetnek pontatlan kijelentései, nem hibáztathat embereket, stb.

10 TIPP ARRÁ VONATKOZÓAN, HOGYAN ÁLLÍTSUK MEG AZ ISZLÁMOT¹³⁶

1. Harcoljunk a saría törvénykezés ellen, állítsunk meg és szüntessünk be mindent, ami saría!

Az iszlám jog, a saría teljesen ellentétes a szekuláris, demokratikus törvényekkel és humanista értékekkel. Nem csupán a muzulmán nőkkel szemben kirekesztő, hanem azt is megköveteli a mohamedánoktól, hogy aktívan ellenezzék a demokráciát, és harcoljanak a nem muszlimokkal, ejtsék őket foglyul vagy öljék meg őket. Azáltal, hogy teret engedünk a sariának a társadalmainkban – legyen az akármilyen kismértékű –, egy olyan rendszert életünk, amelynek végső célja saját kultúránk elpusztítása. Az iszlám fundamentalistákat pedig meghívjuk, hogy jöjjenek és éljenek úgy, hogy nem kell asszimilálódnuk a társadalmainkba és az értékeinkhez. Mindezzel azt üzenjük, hogy a demokratikus, humanista értékek kevesebbet érnek, mint egy kegyetlen vallás idegen és középkori vallási törvényei.

Példák a sariára:

- Halal ételek, csak muzulmánoknak fenntartott imaszobák, iszlám ünnepek és hagyományok a közintézményekben.
- A köztereken iszlám leplekben járkáló nők (burka, nikáb).
- Iszlám fejkendő mint egyenruha.
- Domináns iszlám építészet városainkban.

Lásd még a *Mi az iszlamizáció?* című fejezetet.

2. Állítsuk le a mecseteket!

A mecsetek az iszlám szövegek szó szerinti értelmezését terjesztik. Elutasítják, hogy elhatárolódjanak a Korán kriminális szövegeitől és Mohamed kriminális példájától. Ehelyett úgy beszélnek ezekről, mint valami felsőbbrendű igazságokról. Ezért a mecsetek az iszlám fundamentalisták gyűjtőhelyeként funkcionálnak, és a mérsékeltebb muszlimokra társadalmi nyomást gyakorolnak, hogy még szigorúbban kövessék a sariát.

A mecsetektől meg kell követelni, hogy aktívan és következetesen ítéljék el az iszlám szövegek azon részeit, melyek kriminális viselkedésre szólítanak fel. A legtöbb országban ezt el lehet érni az alkotmányra hivatkozva, mely alapján be lehet

tiltani azokat a vallásokat vagy szervezeteket, melyek az erőszak vagy a közrend megzavarásának üzenetét terjesztik.

Továbbá fel kell hívnunk a figyelmet azokra a könyvekre, melyekből péntekenként a mecsetek, imámok és iszlám szervezetek prédikálnak a mi sebezhető, demokratikus társadalmainkban.

Lásd még a *Hogyan állítsuk meg egy mecset létrehozását* című fejezetet.

3. Támogassuk a szólásszabadságot úgy, hogy használjuk!

Egy tudatos, kitartó és képzett rendőrségnél (ami nemsokára a katonasággal lesz megtámogatva) csak egy dologtól fél jobban az iszlám: az igazságtól. Ezért ellenzi a legtöbb mohamedán a szólásszabadságot, hiszen ez lehetővé teszi számunkra, hogy felfedjük az iszlám kriminális törekvéseit, és elutasítsuk a mohamedánok azon igényét, hogy speciális bánásmódban részesüljenek.

Ezért ki kell állnunk a szólásszabadság mellett. Ennek nincs más valódi módja, mint az, hogy aktívan kritizáljuk az iszlámot. Ha lehetséges nyilvánosan, anélkül, hogy elrejténénk az arcunkat és a nevünket.

4. Állítsuk le a muzulmán bevándorlást!

Az iszlám a migráción keresztül terjed. A hidzsra, vagyis a bevándorlás általi dzsihád, az iszlám hagyomány szerint Mohamed és követőinek 622-ben Mekkából Jatribba (későbbi nevén Medina) történő migrációját, ill. utazását jelenti. A hidzsra után történt, hogy Mohamed már nemcsak vallásos elképzelések prédikátoraként működött, hanem politikai és katonai vezetővé is vált. Innentől kezdve új „kinyilatkoztatásai” arra buzdították követőit, hogy erőszakot kövessenek el a hitetlenek ellen. A Korán jólétet és isteni jutalmat ígér azoknak, akik az iszlám ügyéért emigrálnak: „Bárki, aki Allah ügyéért emigrál, az a földön sok menedékhelyet és bőséget talál...” – mondja a Korán 4:100, majd így folytatja: „És aki Allah és Hírvívője ügyéért migránsként elhagyja otthonát, és közben eléri őt a halál, annak jutalma Allahra tartozik. És Allah mindig Megbocsátó és Irgalmas.” A muzulmán bevándorlók és menekültek nélkül Nyugat-Európában nem lenne az a fajta gazdasági, biztonságpolitikai és kulturális felfordulás, amivel manapság szembesülünk, és amely már Kelet-Európát és az USA-t is kezdi elérni. Mindez az óriási menekülthullámnak köszönhető, melyet részben az iszlám terroristák indítottak el.

Követelnünk kell a teljes határellenőrzést, nemzeti hatáskörben kell tartani a bevándorlási és menekültügyi törvényeket (ellen kell állni az EU és az ENSZ ezzel ellentétes törekvéseinek), és teljesen le kell állítani a muzulmánok bevándorlását

(beleértve a családgyejesítést is). A keserű tapasztalatok azt mutatják, hogy lehetetlen az iszlám kultúrából érkezőket a megfelelő mértékben integrálni. Ehelyett mindez gazdasági problémákat és olyan párhuzamos társadalmakat eredményezett, ahol szélsőségesen magas a bűnözés, s melyek a terroristák melegágyaként szolgálnak és a sariát terjesztik a szekuláris törvények rovására.

5. Adjunk az embereknek valamit, ami mögé beállhatnak!

A Nyugatiak többsége aggódik az iszlám és muzulmán bevándorlás miatt, azonban félnek és nem mernek erről beszélni. Ahhoz, hogy eloszlassuk ezt a féltelmet, tudatosítanunk kell az embereket afelől, hogy sokan vannak azonos véleményen, és vannak erős, szimpatikus közösségek és mozgalmak, amely mögé könnyen be tudnak állni. Egy ilyen sikeres mozgalom például a német PEGIDA demonstrációi.

Találjunk tehát módot arra, hogy az emberek megtudják, nincsenek egyedül az iszlám iránti ellenszenvüket illetően, és vannak normális, szimpatikus polgárok, akikhez tudnak csatlakozni és velük együtt dolgozni.

Továbbá adjunk az embereknek olyan dolgokat, amikre tudnak támaszkodni: szlogeneket, szimbólumokat, hírleveleket, petíciókat, pártokat, szervezeteket és mozgalmakat, bátor szónokokat, demonstrációkat, blogokat és közösségi média csoportokat (Facebook).

Váljunk inspiráló példává azáltal, hogy bátrak vagyunk, van tudásanyagunk és harag nélkül cselekszünk.

Lásd még a *Politikai korrektség pszichológiai magyarázata* című fejezetet.

6. Aktivizáljuk a vallási és politikai intézményeket!

Ez a lobbizásról szól. Vegyük fel a kapcsolatot vallási közösségekkel, egyházakkal, politikai és gazdasági agytrösztökkel és szervezetekkel. Hívjuk fel a figyelmüket arra, hogy az iszlám kritizálása használ az ügyüknek (pl.: a keresztények üldöztetése, a muzulmánok megterhelik a gazdaságot és általában a baloldalra szavaznak, a muzulmán nőket elnyomják, a mecsetek lenyomják a környező ingatlanok árát, stb.) Rengeteg okot lehet találni arra vonatkozóan, hogy miért kellene a politikai szervezeteknek és intézményeknek aggódnium – és felszólalniuk – az iszlám és a muzulmán bevándorlás ellen.

Küldjünk nekik leveleket és könyveket, kérjünk időpontot találkozára, csatlakozzunk a Facebook-csoportjukhoz és kezdjünk el – lassan és óvatosan – iszlámkritikus témájú dolgokat posztolni az oldalukon. Nézzük meg, hogy érdeklik-e

őket a mi iszlámkritikus anyagaink – vagy segítsünk nekik a saját iszlámkritikus anyagaik kidolgozásában.

Ha szerencsések vagyunk, akkor jó kapcsolatokra tehetünk szert különböző médiumokkal vagy már létező pártokkal és elismert szervezetekkel.

7. Blogoljunk – minden nap!

Sok országban hiányoznak az iszlámkritikus blogok. Ami fontos, ha egy blogot elindítunk: posztoljunk minden nap (hogyan forgalmat és érdeklődést generáljunk); készítsünk hírlevelet és tegyük könnyűvé a feliratkozást; adjuk meg az eredeti forrásokat; ragaszkodjunk a tényekhez; kerüljük az érzelmi kitöréseket, maradjunk higgadtak; és töröljük a rasszista és náci kommenteket.

Jó anyagokat találunk a következő oldalakon:

Angol oldalak: gatesofvienna.net, vladtepesblog.com, thereligionofpeace.com, europenews.dk, jihadwatch.org, pamelageller.com és 10news.dk

Magyar oldalak: dzsihadfigyelő.com, periszkop.com, vigyazo.blog.hu, és számos Facebook-csoport.

Építsünk fel egy Facebook-közösséget, ahol megosztjuk a cikk-keresés, fordítás, posztolás és információterjesztés munkáját.

8. Demonstrációk.

Ha van rá kapacitásunk, szervezzünk tüntetéseket. Ez nagyon hatékony lehet, mivel felhívja a média figyelmét, mozgósítja az embereket és erős jelzést küld a politikusoknak (főleg akkor, ha felkeltjük az újságírók érdeklődését). Használjuk a Facebookot a tüntetés bejelentésére, figyeljünk arra, hogy meglegyenek a megfelelő engedélyek a hatóságoktól, készítsünk bannereket. Találjunk olyan embereket, akik jól beszélnek (esetleg még híresek is), és ha lehet, rendszeresek legyenek a demonstrációk (pl. minden hónap első hétfőjén).

Demonstráljunk mecsetek vagy a parlament előtt, vagy más olyan helyen, ahol felkelhetjük a megfelelő emberek figyelmét.

9. Írjunk levelet a lapok szerkesztőinek – és ezt rendszeresen tegyük.

Ha a média nem vonakodott volna attól, hogy az iszlám természetéről és a muzulmán bevándorlás következményeiről tudósítson, akkor a szabadságunkra és biztonságunkra leselkedő veszély nem lenne akkora, mint amit manapság tapasztalunk. Minél előbb lesznek meggyőzve a szavazópolgárok arról, hogy a parlamentjeiket olyan bátor férfiakkal és nőkkal töltsék meg, akik hajlandóak

szembemenni az iszlám befolyásával; a bevándorlással és nyitott határokkal kapcsolatos EU-szerződésekkel és törvényekkel, annál nagyobb az esély a mindenkinek számára sikeres végkifejletnek. Az újságírók és szerkesztők nem szívesen közölnek fontos híreket, sőt szándékosan titokban tartják ezeket, annak érdekében, hogy ne ébresszenek „rossz” gondolatokat a népesség körében. Mivel a véleményrovatok az újságok legolvasottabb részei, így segíthetünk abban, hogy kitöltsük az információs szakadékot. És még ha nem is közlik le a levelünket, egy jelzést küldünk a szerkesztőnek, hogy az olvasóikat mi érdekli (és ha el akarják adni az újságot, akkor jó lenne, ha olyan dolgokról írnának, ami érdekli az olvasókat). A harmadik előnye ezeknek a leveleknek, hogy élessé teszi a tudatunkat, és képesek leszünk a szabadság mellett és annak ellenségei ellen érvelni.

Egy kis segítség:

- Keressük meg a szerkesztő e-mail címét.
- Mindig az aktuális témáról írjunk. Ezek lehetnek az EU menekültkvótájával, politikusok nemrég elhangzott állításaival, a bevándorlással összefüggő friss statisztikákkal, stb. kapcsolatos hírek.
- Fogalmazzunk tömören, röviden és precízen. 2-5 mondat elég kell, hogy legyen. A hosszabb cikkek is nagyon jók, de ezeket nehezebb leközelíteni a szerkesztőknek.
- Példa: „Az egyetlen mindenki számára előnyös megoldás a menekültproblémára, ha mindenkit visszaküldünk, és megfelelő táborokat építünk a saját régióinkban. Ezáltal a reménykedőket lebeszéljük arról, hogy családjukat egyedül hagyják a veszélyben, és hosszú, gyakran halálos utazásba kezdjenek. Azon a pénzen, amiből egy menekültet eltartunk a saját országainkban, több tucat embernek tudnánk élelmet és ellátást biztosítani a saját régióinkban. Én a zárt határokat támogatom, és hogy küldjük vissza a menekülteket. Segítsük őket ott, ahol otthon érzik magukat a saját kultúrájukban és ugyanazt a nyelvet beszélik.”
- Szúrjunk be linkeket, amikkel alátámasztjuk az állításainkat.
- Ha félünk és ez szükséges, akkor használjunk álnevet, és olyan e-mail címet, amit erre az alkalomra készítünk.
- A levelet átküldhetjük olyan barátoknak, akik fogékonyak a témára, ezáltal inspirálhatjuk őket is.
- Másoljuk be a rövid levelet az online újságok és blogok kommentjei közé, hogy mindenkire eljusson az információ. Elküldhetjük politikusoknak és posztolhatjuk a Facebook-oldalunkon, stb.

- Nézzük meg, hogy az újság közölte-e a levelünket (Nálam az átlag: három levélből egy cikk lesz. Eddig mintegy 700 levelemet közölték le.)

10. Védjük a belső világunkat!

Európában sok ember arra készül, hogy egy sokkal erőszakosabb társadalomban kell majd élnie. Svédországban egyre többen vesznek fegyvereket, Németországban kifogytak a paprikaspray-ből és egyre több nő és férfi tanul önvédelmet. Remélhetőleg sokan csatlakoznak majd az ország nemzeti gárdájához/önkéntes hadseregéhez is. Amíg ez az ország demokratikus törvényei szerint történik, addig minden rendben.

De miközben ezeket a külső aktivitásokat folytatjuk, figyelniünk kellene a belső értékeinkre és a fejlődésünkre is. Amik legbelül vagyunk, és amiké leszünk, az meghatározza az eljövendő generációk jövőjét.

Rengeteg dolgot meg lehet tudni könyvekből és az interneten keresztül, de az értékeinket és belső, legmélyebb szemléletmódunkat csak az emberi kapcsolatokon keresztül tudjuk átadni egymásnak – a szülő a gyermekének, az egyik generáció a másiknak.

Ezért nemcsak a társadalmat, kultúránkat, demokratikus jogainkat és a humanista normáinkat kell védenünk külső szinten, hanem a belső világunkat is. Itt a legnagyobb akadályt a harag és a félelem jelenti. Egy profi rendőr és egy haragos, féltő rendőr között nyilvánvaló a különbség.

Az egyik legnagyobb probléma az, hogy a felelőtlen politikusok, valamint a lustaságunk és a kellemes élethez való ragaszkodásunk miatt annyira kicsúszott az irányítás a kezünk közül, hogy úgy érezhetjük, be kell keményítenünk ahhoz, hogy orvosoljuk vezetőink történelmi hibáit.

Ha a civilizációk eme összecsapásából úgy kerülünk ki, hogy a tudatunk tele van haraggal és nem tiszteljük az emberi méltóságot, akkor elveszítjük azt, amiért valójában harcolunk. Ezért ne csak úgy tekintsünk magunkra, mint a társadalom védelmezőire. Jusson eszünkbe, hogy a belső értékek és egy mély pszichológiai látásmód hordozói is vagyunk, amelynek kifejlesztése és megszilárdítása évszázadokba tellett.

Pszichológiai alapvetés, hogy az érzelmeink a legerősebb hajtóerők a cselekedeteink mögött. Másképp mondva: az emberek úgy viselkednek, ahogyan érzik magukat. Ha az emberek rosszul viselkednek, az annak a jele, hogy fájdalmas belső állapotokat élnek meg, vagy nagyon téves elképzeléseik vannak, így szenvedéssel töltik meg életüket és a tudatukat. Ez nem azt jelenti, hogy passzívan

sajnálkozzunk a viselkedni nem tudó muzulmánokkal szemben, miközben ők kompenzálni akarják az alacsony önbecsülésüket, és meg akarnak szabadulni a harag fájdmától vagy a szexuális frusztrációtól, esetleg isteni jutalomra vágnak, miközben másoknak ártanak. Le kell állítanunk, amikor így viselkednek – a pedagógiailag szükséges maximális hatékonysággal, de ügyelve arra, hogy a minimumot ártsuk, és mindezt olyan kevés haraggal, amennyire csak lehetséges. Ezt úgy tudjuk elérni, ha közben azt kívánjuk, hogy a jövőben boldogok legyenek – lehetőleg valahol messze –, és egy nap találják meg azt a többletet és egészséges, pozitív cselekedetekre ösztönző látásmódot, melynek következtében a saját életüket és a környezetüket több szeretettel és boldogsággal töltik meg.

Röviden: Ügyeljünk arra, hogy a pedagógiailag szükséges minimumot ártsuk, és közben folyamatosan azt kívánjuk, hogy hosszú távon mindenki jól járjon. Így el tudjuk kerülni a szükségtelen brutalitást vagy a bosszú és gyűlölet érzését.

Ahhoz hogy nehéz időkben meg tudjuk őrizni a jó stílusunkat, nyugodt tudattal, érett és bölcs együttérzéssel, valamint nyitott, széleskörű látásmóddal kell rendelkezni. És miközben a külső szinten azt tesszük, amit kell, nem szabad megfélemlenünk arról, hogy védelmezzük az emberi fejlődésünket, és azt az alapvető kívánságunkat, hogy minden lény legyen boldog. Ha olyan helyzetben találjuk magunkat, ahol erőszakra van szükség, valószínűleg az a legjobb belső támasz, ha arra gondolunk, hogy mindezt mások javára tesszük, miközben megállítjuk az ellenfelet, hogy tovább ártson magának és másoknak.

Nincs jobb módja annak, hogy megvédjük kulturális átadásunkat, mint ha gyakoroljuk azt, és példát mutatunk másoknak arról, hogy nehéz időkben is lehetséges megőrizni ezeket az értékeket és ezek szerint cselekedni.

Tehát követeljük meg és éljünk azzal a felelősséggel, ami a mi generációnkra hárul. Legyünk az a bátorság, öröm és szeretet, amit szeretnénk, ha a jövő generációi is megtapasztalnának, és amire az életüket és társadalmukat építeni szeretnék.

VÉGJEGYZET

- 1 Amager Bladet, 2008. november 3.
- 2 Sam en Wim Van Rooy, *De Islam – kritische essays over een politieke religie*, ISBN: 9789054877837 <http://www.politics.be/recensies/698/>.
- 3 Nicolai Sennels: *Why We Fight Islam*, 10News, 2014. december 31.
- 4 Lásd: Robert Spencer, *Did Muhammad Exist? An Inquiry into Islam's Obscure Origins*, ISI Books, March 2012. ISBN 978-1-61017-061-1; Tom Holland, *Az iszlám el nem mondott története* (Islam: The Untold Story), YouTube, <http://www.dzsihadfigyelo.com/2015/12/03/az-islam-el-nem-mondott-tortenete/>.
- 5 Bill Warner, „*Tears of Jihad*”, <http://www.politicalislam.com/tears-of-jihad/>.
- 6 Sőt, egyes iszlám hittudósok szerint már a 6 éves kislánnyal is létesített szexuális kapcsolatot úgy, hogy Aisa lábai között mozgatta péniszét. Forrás: <http://www.answerimgmuslims.com/2014/03/muhammad-and-thighing-of-aisha.html>. Arra, hogy 9 évesen elhálták a házasságot lásd: „*Mohamed a pedofil*”, Dzsihadfigyelő blog, <http://www.dzsihadfigyelo.com/2011/01/09/mohamed-a-pedofil/>.
- 7 Nicolai Sennels, „*Muzulmán rokonházasság: hatások az intelligenciára, az elmére, az egészségre és a társadalomra*”, <http://www.dzsihadfigyelo.com/2011/01/09/muzulman-beltenyeszet-hatasok-az-intelligenciara-az-elmere-az-egeszsegre-es-a-tarsadalomra/>.
- 8 *Mi áll az al-Kaida mestertervében?* 2015. 01. 23. (HETEK, XIX/4).
- 9 Ruud Koopmans, „*Fundamentalism and out-group hostility, Muslim immigrants and Christian natives in Western Europe*”, 2013 december.
- 10 „*Young Dutch Turks' radical views worry MPs, call for more research*”, Dutch News, 2014. november 12.
- 11 Madeline Grant, „*16% of French Citizens Support ISIS, Poll Finds*”, Newsweek, 2014. augusztus 26.
- 12 Oliver Moody, „*One in seven young Britons sympathy with Isis cause*”, Times, 2014. október 31.
- 13 Nicolai Sennels, „*Criticising Islam is compassion*”, JihadWatch, 2012. december 14.
- 14 Nicolai Sennels, „*The sad, sad lack of solidarity among Christians*”, JihadWatch, 2011. július 16.
- 15 Daniel Blake, „*Shocking Figures Reveal 105,000 Christians Martyred Each Year, The Christian Post*”, 2011. június 8.
- 16 „*One dog less*” – Muslim Youths Disrupt Christian Funerals in Holland, YouTube, 2011. június 25.
- 17 Nicolai Sennels, „*Psychological Explanations of Political Correctness*”, Gates of Vienna blog, 2011. december 19.
- 18 *Járókelő effektus*, Wikipédia, <https://hu.wikipedia.org/wiki/J%C3%A1r%C3%B3kel%C5%91-effektus>.
- 19 Nicolai Sennels, „*Why Multiculture Will Always Fail*”, Gates of Vienna blog, 2011. március 22.

- 20 „Merkel says German multicultural society has failed”, BBC, 2010. október 17.
- 21 „State multiculturalism has failed, says David Cameron”, BBC, 2011. február 5.
- 22 „Nicolas Sarkozy declares multiculturalism had failed”, The Telegraph, 2011. február 11.
- 23 Hamburger Abendblatt, 2004. november. 24.
- 24 Midtjyllands Avis, 2010. augusztus. 7.
- 25 David Andersen, „Ishøj-gruppering håner politiet på Facebook”, Ekstra Bladet, 2010. augusztus. 3.
- 26 Jyllands-Posten, 2010. augusztus. 31.
- 27 Islam in Europa blog, „Denmark: Close to 90% of Muslims would vote for the Left”, 2009. április 26.
- 28 Ségolène Allemandou, „In secular France, can faith carry the election?”, France24, 2012. március 16.
- 29 Sam en Wim Van Rooy, *De Islam – kritische essays over een politieke religiekritische*, 2011, ISBN: 9789054877837.
- 30 Nicolai Sennels, „Blandt kriminelle muslimer. En psykologs erfaringer fra Københavns Kommune”, Dán Szabad Sajtó Társaság, 2009, ISBN-13: 9788792417022.
- 31 Emil Rottbøll és Sanne Maja Funch Christensen, Flygtninges krigstraumer gør deres børn kriminelle, Information, 2009. május 2.
- 32 https://hodja.files.wordpress.com/2008/12/crime_stat_3.png.
- 33 „Af Michael Lund, Unge efterkommere er de mest kriminelle”, Avisen, 2008. január 19.
- 34 <http://jyllands-posten.dk/indland/krimi/article3955790.ece>.
- 35 „Unge nydanskere fylder op i Dommervagten”, Politiken, 2008. augusztus 31.
- 36 „Religious Muslim boys more violent, study says”, The Local, 2010. június 6.
- 37 Christian Erin-Madsen, „Nydanskere bag hvert andet overfald på fodbolddommere”, Politiken, 2009. március 21.
- 38 Institute of Islamic Studies, „Muslims in Germany”, 2008. január 31. http://www.islaminstitut.de/uploads/media/PM0035_Eng.pdf.
- 39 „L’Islam de France bien intégré” (sondage), Le Figaro, 2008. október 29.
- 40 „Muslims in Germany A Study by the Federal Ministry of the Interior”, Europe News, 2008. április 10. <http://en.europenews.dk/-Muslims-in-Germany-A-Study-by-the-Federal-Ministry-of-the-Interior-84123.html>
- 41 Richard Alleyne, „We are less likely to feel the pain’ of people from other races, a study suggests”, The Telegraph, 2010. május 27.
- 42 „Etniske elever i klasserne gør ikke danske børn dårligere”, 2007. május, <http://www.bkchefer.dk/uploads/File/Rockwoolfonden.pdf>.
- 43 Centre for Knowledge about Integration in Randers, “Youth, education and integration”, 2005. május
- 44 „19 pct. unge med udenlandsk baggrund dumper skriftlig prøve ved militærsession”, TV 2 Nyhederne, 2007. június 13.
- 45 Declan Butler, „Islam and Science: The data gap”, Nature, 2006. november 2. <http://www.nature.com/nature/journal/v444/n7115/full/444026a.html>.

- 46 „70 percent of Turkish citizens never read book”, Azeri-Press Agency (APA) Azerbaijan, 2009. február 22. <http://en.europenews.dk/70-percent-of-Turkish-citizens-never-read-book-95871.html>.
- 47 Eugene Rogan, „Arab Books and human development”. Index of Censorship, 33. kötet, 2. szám, 2004. április, p. 152-157.
- 48 *Islam and the West: Annual Report on the State of Dialogue*, World Economic Forum, 2008 január. http://repository.berkeleycenter.georgetown.edu/080101GeorgetownWEFIslam_West.pdf.
- 49 Nicolai Sennels, „Muslim Inbreeding: Impacts on intelligence, sanity, health and society”, Europe News, 2010. augusztus 9. <http://en.europenews.dk/-Muslim-Inbreeding-Impacts-on-intelligence-sanity-health-and-society-78170.html>.
- 50 „Flere dødfødsler blandt indvandrere”, Jyllands-Posten, 2009. február 27.
- 51 „Consanguinity and reproductive health among Arabs”, Reproductive Health Journal, 2009. október 8. <http://www.reproductive-health-journal.com/content/6/1/17/table/T1>.
- 52 „Flere dødfødsler blandt indvandrere”, Jyllands-Posten, 2009. február 27.
- 53 Rashmee Roshan Lall, „Ban UK Pakistanis from marrying cousins”, Times of India, 2005. november 17.
- 54 Indian National Science Academy, 1983. március 28., B49 No. 5 pp 407-411. <http://www.gluefox.com/min/IQ%20effects%20india.pdf>.
- 55 Nirupama Agrawal, S.N.Sinha, Arthur R. Jensen, *Effects of inbreeding on Raven Matrices, Behavior Genetics*, 1984. november, 14. kötet, 6. szám, pp 579-585. <http://link.springer.com/article/10.1007%2FBF01068128>
- 56 N E Morton, *Effect of inbreeding on IQ and mental retardation*, Proceedings of the National Academy of Science, 1978. augusztus; 75(8): 3906–3908. <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC392897/?page=1>.
- 57 Y. M. Abdulrazzaq, A. Bener, L I. Al-Gazali, A. I. Al-Khayat, R. Micallefand, T. Gaber, *A study of possible deleterious effects of consanguinity*, 51. kötet, 3. szám, 167–173, 1997. március. <http://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/j.1399-0004.1997.tb02447.x/abstract>.
- 58 *Flere dødfødsler blandt indvandrere*, Jyllands-Posten, 2009. február 27.
- 59 *Infant Death and Consanguineous Marriage*, British Medical Journal, 1994, <http://www.bmj.com/content/308/6929/659.1.extract>.
- 60 T. S. Sathyanarayana Rao, A. K. Prabhakar, K. S. Jagannatha Rao, K. Sambamurthy, M. R. Asha, Dushad Ram, Ananya Nanda, *Relationship between consanguinity and depression in a south Indian population*, Indian Journal of Psychiatry, 2009. 51(1): 50-52. <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2738415/>.
- 61 *The Role of Genetic Factors in the Etiology of the Schizophrenic Disorders*, American Psychiatric Press, 1982.
- 62 *Etniske minoriteter overrepræsenteret i retspsykiatrien*, Kristeligt Dagblad, 2007. június 26.
- 63 „Indvandreres indavl koster millioner”, BT, 2003. november 10.

- 64 *Muslims thrive in USA*, Berlingske Tidende, 2009. március 03.
- 65 *19 pct. unge med udenlandsk baggrund dumper skriftlig prøve ved militærsession*, TV 2 Nyhederne, 2007. június 13.
- 66 *Etniske elever i klasserne gør ikke danske børn dårligere*, Rockwool Foundation Research Unit, 2007. május. <http://www.bkchefer.dk/uploads/File/Rockwoolfonden.pdf>.
- 67 Hans Rustad, *Tosprogede i overtal på handicapskoler*, Jydske Vestkysten, 2009. április 04. https://www.document.no/2009/04/tospraklige_overrepresentert_p/.
- 68 *Indvandrere i Danmark 2007*, Danmarks Statistik, <http://www.dst.dk/da/Statistik/Publikationer/VisPub?cid=12444>.
- 69 Nicolai Sennels, *The Connection Between Muslim Inbreeding and Terrorism*, Gates of Vienna blog, <http://gatesofvienna.blogspot.hu/2010/12/connection-between-muslim-inbreeding.html>.
- 70 POUL HØJ, „Derfor er de fleste terrorister så uduelige”, BT, 2010. december 15.
- 71 Dave Reynolds, „Pathologist: Taliban Mostly Recruits Afghans With Disabilities For Suicide Bombings”, Inclusion Daily Express, 2007. október 15. <http://www.inclusiondaily.com/archives/07/10/16/101507afganwar.htm>.
- 72 Nicolai Sennels, *Sexual abuse widespread among Muslims*, Europe News, 2010. február 5.
- 73 CQ Global Researcher, 5. kötet, 8. szám, 2011. április 19. <http://faculty.maxwell.syr.edu/hpschmitz/PSC354/PSC354Readings/HonorKillings.pdf>.
- 74 Phyllis Chesler, „Worldwide Trends in Honor Killings”, Middle East Forum, 17. kötet, 2. szám, 2010 ősz, 3-11. oldal.
- 75 „A question of honour: Police say 17,000 women are victims every year”, *The Independent*, 2011. október 23.
- 76 Ivan Watson és Yesim Comert, „In Turkey, the chilling face of domestic abuse”, CNN, 2010. augusztus 1.
- 77 „Domestic violence affects over 80% of Moroccan women- Report”, Marocco World News, 2012. június 30.
- 78 „Indvandrerkvinder fylder krisecentre”, Kristeligt Dagblad, 2008. június 11.
- 79 „Flere dødfødsler blandt indvandrere”, Jyllands-Posten, 2009. február 27.
- 80 Bright B. Simons, „Pakistan Faces Genetic Disasters”, OhmyNews, 2006. október 6.
- 81 „Indvanderes indavl koster millioner”, BT, 2003. november 10.
- 82 „Forsker: Red Barnet censurerede min rapport”, 180Grader.
- 83 Preben Lund, „Unge piger er tavse om overgreb”, DR, 2009. augusztus 3.
- 84 „Muslimske piger udnyttet til sex”, Jyllands-Posten, 2009. augusztus 4.
- 85 „Afghanistan President signs law to 'legalise' rape”, Belfast Telegraph, 2009. március 31.
- 86 Ayaan hirsí Ali magyarul megjelent könyvei: *Az engedetlen*, 2007, ISBN 978-963-9752-67-2, *A hitetlen*, 2008, ISBN 978-963-254-054-2.
- 87 Amanda Lee Myers, „Oldest boy in assault of girl to be tried as adult”, Associated Press, 2009. július 24.

- 88 Filip van Laenen, „No Western Assault Rapists in Oslo's Streets”, The Brussels Journal, 2010. január 14.
- 89 SVEND OLE KVILESJØ, *Voldsom økning i anmeldte voldtekter i Oslo*, Osloby, 2012. április 16.
- 90 Nyemcsok Éva, „Öngyilkos bombamerénylök: nők, akik mártírnak jelentkeztek”, kisalföld.hu, 2009. február 19.
- 91 Sara Corbett, „A Cutting Tradition”, The New York Times, 2008. január 20.
- 92 Ahmad ibn Naqib al-Misri (1302-1367), *'Umdat al Salik, The Classic Manual of Islamic Sacred Law*, http://www.islamicbulletin.org/free_downloads/resources/reliance2_complete.pdf.
- 93 James Thomas, „Women in Islam.....Hell on Earth”, Daniel Pipes weboldala, 2010. október 25.
- 94 Miranda Devine, *Frustration fuels acts of hatred*, The Sydney Morning Herald, 2010. január 23.
- 95 Richard Kerbaj and Dominic Kennedy, „Link between child porn and Muslim terrorists discovered in police raids”, The Times, 2008. október 17.
- 96 Bukhari hadiszgyűjtemény, 7. kötet, 62. könyv, 64.; 7. kötet, 62. könyv, 65.; 7. kötet, 62. könyv, 88.; Muslim 8. könyv 3310.
- 97 *Mohamed és a nemi erőszak*, Dzsihadfigyelő blog, <http://www.dzsihadfigyelo.com/2011/01/15/mohamed-es-a-nemi-eroszak/>.
- 98 „Saudi court tells girl aged EIGHT she cannot divorce husband who is 50 years her senior”, Daily Mail, 2008. december 22.
- 99 *Tahrir al-Wasilah*, Wikipedia. https://en.wikipedia.org/wiki/Tahrir_al-Wasilah#cite_note-0.
- 100 „*Tahrir al-Wasilah*”, fourth edition, Qom, Iran, 1990.
- 101 Resaleh Towzih al-Masa'el, #2459, http://gemsofislamism.tripod.com/khomeini_works.html#answer_tahrir
- 102 Ayatollah Khomeini, *The Little Green Book*, Bantam Books, 1985 / ISBN: 0553140329, 25. oldal. <http://islammonitor.org/uploads/docs/greenbook.pdf>.
- 103 Ayatollah Khomeini, *The Little Green Book*, Bantam Books, 1985 / ISBN: 0553140329, 56. oldal; Resaleh Towzih al-Masa'el, #2412, http://gemsofislamism.tripod.com/khomeini_works.html#answer_tahrir.
- 104 Auberon Waugh, Books, New York Magazine, 1980, március 24., 57. oldal., Ayatollah Khomeini, *The Little Green Book*, Bantam Books, 1985 / ISBN: 0553140329, 56. oldal.
- 105 Kelli Morgan, „No. 1 Nation in Sexy Web Searches? Call it Pornistan”, Fox News, 2010. július 13.
- 106 Religion of Peace: „Make love, not war – to your donkey”, YouTube, 2011. április 29. <https://youtu.be/pJrf7Ok-1Eg>.
- 107 „95 percent of Pak truckers 'indulge in sex with 'boy' helpers'”, OneIndia, 2010. február 19.
- 108 „Ignored by society, Afgan dancing boys suffer centuries-old tradition”, YouTube, 2009. október 27. <https://youtu.be/u71174-7xUM>.

- 109 „*Stoffer og pjækkeri forsinker krigen*”, Jylland-Posten, 2010. október 10.
- 110 „*Afghan Men Struggle With Sexual Identity, Study Finds*”, FoxNews, 2010. január 28.
- 111 Nicolai Sennels, „*The importance of eye contact, emotional expression and non-verbal communication: How niqab and burqa can harm the psychological development of Muslim children*”, JihadWatch, 2013. november 29.
- 112 Nicolai Sennels, *Cultural psychology: How Islam managed to stay medieval for 1,400 years*, Jihad Watch, 2013. október 30.
- 113 Nicolai Sennels, *Shame: Muslim culture's armour. Weapon? Humour*, Jihad Watch, 2011. június 11.
- 114 *Shame – History, Law and Evolution*; Dr. Joerg Wettlaufer, <http://www.shamestudies.de/>.
- 115 René t. Proyer, Martin Führ, „*Breaking ground in cross-cultural research on the fear of being laughed at (gelotophobia): A multi-national study involving 73 countries*”, Humor – International Journal of Humor Research, 22. kötet, 253-279., 2009. február 13.
- 116 Martin Führ, *Danskere skammer sig skam ikke*, Aalborg Universitet.
- 117 Nicolai Sennels, *The Psychopath's Argument: Free Speech Kills People*, Gates of Vienna, 2011. április 3.
- 118 „*BRUNEI: UNITED NATIONS VOICED DEEP CONCERN ABOUT THE NEW SHARIA PENAL CODE*”, United Nations Human Right Office, 2014. április 11.
- 119 *CASE OF REFAH PARTİSİ (THE WELFARE PARTY) AND OTHERS v. TURKEY*, European Court of Human Rights, 2003. február 13.
- 120 „*Høj ungdomskriminalitet smitter af på drenge fra flygtningefamilier*”, Jyllands-Posten, 2014. május 31.
- 121 „*Religious Muslim boys more violent, study says*”, The Local Germany, 2010. június 6.
- 122 Nicolai Sennels, *Psychology: greater jihad is preparing for the lesser jihad — holy war*, Jihad Watch, 2013. május 31.
- 123 Ibn Nuhaas, *Book of Jihad*, ford. Nuur Yamani, 177.
- 124 Nicolai Sennels, *Western Quran Schools Are "Terrorist Factories"*, Gates of Vienna blog, 2011. február 23. <http://gatesofvienna.blogspot.hu/2011/02/western-quran-schools-are-terrorist.html>.
- 125 Tazeen Ahmad, „*Shame of Britain's Muslim schools: Secret filming shows pupils being beaten and ,taught Hindus drink cow p****”, Daily Mail Online, 2011. február 13.
- 126 *UK: Newspaper investigates child abuse at madrassas*, Islam in Europe blog, 2008. december 10. <http://islamineurope.blogspot.hu/2008/12/uk-newspaper-investigates-child-abuse.html>.
- 127 Tazeen Ahmad, „*Shame of Britain's Muslim schools: Secret filming shows pupils being beaten and ,taught Hindus drink cow p****”, Daily Mail Online, 2011. február 13.
- 128 *Community perceptions of moral education as a response to crime by young*

- Pakistani males in Bradford*, Journal of Moral Education, 36. kötet, 3. szám, 2007.
- 129 Nicolai Sennels, *Psychologist: psychotherapy for jihadis "naive and impossible"*, 2015. augusztus 13.
- 130 „*Inside Denmark's Radical Jihadist Rehabilitation Programme*”, Newsweek, 2014. október 17.
- 131 „*Proposal: Jobs and therapy for returning Jihadis*”, Radio Sweden, 2015. január 18.
- 132 Devlin Barrett, „*FBI to Seek Counseling, Not Handcuffs, for Some Islamic State Suspects*”, The Wall Street Journal, 2015. augusztus 5.
- 133 Nicolai Sennels, *Integration, immigration and Islam-related problems: 23 suggestions for laws*, Jihad Watch, 2011. szeptember 21.
- 134 Law and Freedom Foundation, <http://www.lawandfreedomfoundation.org/>.
- 135 Bill Warner, *Saria törvény nem muzulmánoknak*, 2015., <http://www.dzsihadfigyelo.com/wp-content/uploads/2015/07/Sharia-t%C3%B6rv%C3%A9ny-nem-muszlimoknak-ebook-1506211.pdf>.
- 136 Nicolai Sennels, *10 tips how to counter Islam*, 10news blog, 2016. január 14. <http://10news.dk/?p=2224>.

